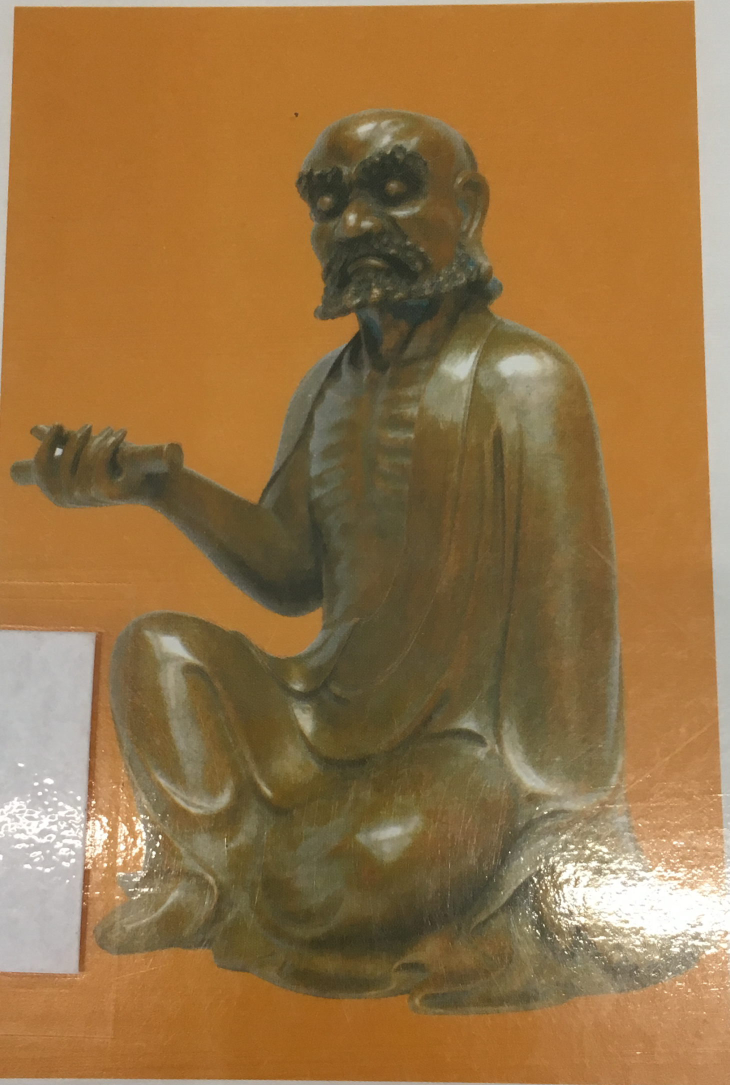
ตำนานศาลเจ้า-โรงเจที่มีอายุ 100 ปีเมืองสยาม

มหาโพธิสัตว์(อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว) สอนเข้ารูปฌาน.

เล่มที่ 2 โดย ธ.ธีรทาส.

พระโพธิธรรมมหาครูบา(ตั๊กม้อ) รูปเมินพระคัมภีร์ที่เขาเขียนๆ แต่งกันไว้มาก
หรือจะตีความปริศนาธรรมนั้นว่าสาธุคุณท่านแจกคัมภีร์เซ็นแล...สาธุ!

คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือธรรมทานเฉพาะกิจ ทาง ป.ณ.
พ.ศ. 2550 พิมพ์ 9,000 เล่ม
แต่ส่งห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ เป็นธรรมทานไป 4,500 เล่ม

นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส) ผู้จัดการพิมพ์หนังสือธรรมทานต่าง ๆ
ส. ธโนฆาภรณ์ รองผู้จัดการพิมพ์หนังสือธรรมทานต่าง ๆ
นายพงศักดิ์ พายัพทิศารักษ์ กรรมการจ่าหน้าซองห้องสมุดต่างๆ
นายอำพันธ์ ชาญพินิจพจน์ กรรมการบรรจุส่งห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ
นางลิ้ไซ้ลั้ง กรรมการบรรจุส่งห้องสมุดวัดต่าง ๆ
น.ส. พรแก้ว นิลผาย กรรมการบรรจุส่งห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ
นายทวี-ไก่-ชนะชัย สุชนารักษ์. บริษัท ปารมิตา สตูดิโอ จำกัด กรรมการจัดถ่ายทำรูปภาพเล่มต่าง ๆ

ชมรมธรรมทานทาง ป.ณ. เบ๊าเก็งเต๊ง กทม.
231/1 ซอยปลูกจิต 2 (บ่อนไก่) ถนนพระราม 4 กทม. 10330
(พิมพ์แจกธรรมทาน)

ตำนานศาลเจ้า-โรงเจที่มีอายุ 100 ปีเมืองสยาม

มหาโพธิสัตว์(อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว) สอนเข้ารูปฌาน.

เล่มที่ 2 โดย ธ.ธีรทาส.

พระโพธิธรรมมหาครูบา(ตั๊กม้อ) รูปเมินพระคัมภีร์ที่เขาเขียนๆ แต่งกันไว้มาก
หรือจะตีความปริศนาธรรมนั้นว่าสาธุคุณท่านแจกคัมภีร์เซ็นแล...สาธุ!

ตำนานศาลเจ้า-โรงเจที่มีอายุ 100 ปีเมืองสยาม

มหาโพธิสัตว์(อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว) สอนเข้ารูปฌาน.

เล่มที่ 2 โดย ธ.ธีรทาส.

พระโพธิธรรมมหาครูบา(ตั๊กม้อ) รูปเมินพระคัมภีร์ที่เขาเขียนๆ แต่งกันไว้มาก
หรือจะตีความปริศนาธรรมนั้นว่าสาธุคุณท่านแจกคัมภีร์เซ็นแล...สาธุ!

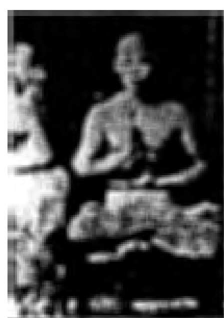
กวงเทียงผ่อสัก

กวงเทียงผ่อสัก (พระอาทิตย์โพธิสัตว์) รูปภาพเขียนเก่ามักจะมีตามโรงเจสายเป้าเก็งเต๊งต่างๆ อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า ได้ไปเมืองจีน นำเอา พระคัมภีร์หยิน-หยาง-สูตร มาให้ ธ.ธีรทาส

ได้ให้อาจารย์ตันม่อเซี้ยง อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ช่วยแปลเรียบเรียงไว้เป็นภาษาไทย (อ่านดูเล่ม 2 ในบทที่ 10)

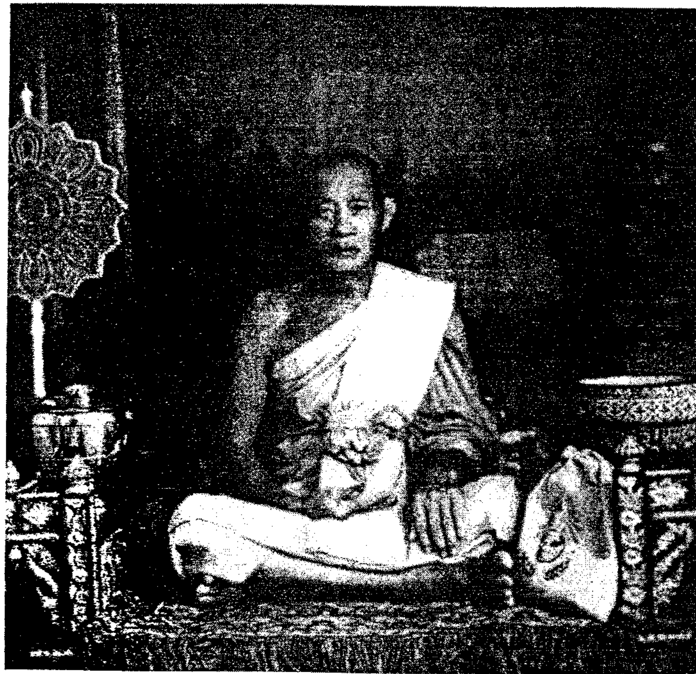
ตั้งหุยทงเหลาซือกง

เฮ้าเมี่ยเจียง

ตั้งหุยทงเหลาซือกง เป็นครูบาอาจารย์ชั้นท่านปู่ของบิดามารดาธ.ธีรทาส ท่านเป็นผู้สร้างโรงเจ-เหง็กเต๊กตึ้ง ตลาดพลู ธนบุรี (ดูรายละเอียดในเล่ม 2 บทที่ 3)

เฮ้าเมี่ยเจียง (อาจารย์เจียง ซินแซ) ผู้ตั้งวิชารักษาโรคจิต โรคประสาท ด้วยการสกัดจุด และสะกดจิต ที่โรงเจ-พังม่วง บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว(หรือเทียงเต๋าตึ้ง-สมัยสงครามญี่ปุ่น) บ้านพังม่วง อ.ศรีประจันต์ จ.สุพรรณบุรี (อ่านดูเล่ม 2 บทที่ 3)

รูปหลวงพ่อเช้ง (สมัยหนุ่ม)

พระครูสังฆภานโสภน เจ้าอาวาสวัดพร้าว สุพรรณบุรี
ชาตะ ปีระกา พ.ศ. ๒๔๑๕
มรณะภาพ วันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๕
(รวมสิริอายุ ๙๐ ปี ๖๐ พรรษา)

(รูปนี้ได้รับความเอื้อเฟื้อจากท่านเจ้าอาวาสวัดพร้าวองค์ปัจจุบัน)

(พ.ศ. 2450)

ตอบจดหมายต่าง ๆ

โดย ธ. ธีรทาส.

เล่มที่ 2

ตำนานศาลเจ้า–โรงเจ 100 ปีเมืองสยาม
มหาโพธิสัตว์อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้วสอนวิชาเข้าฌาน

ท่านผู้ติดตามอ่านโปรดทราบ เล่มที่ 2 นี้ไม่มีคำนำเรื่องต่าง ๆ ยืดยาว เพราะได้กล่าวไว้ในเล่มที่ 1 นั้นแทบหมดแล้ว ท่านจะอ่านเล่มไหนก่อนก็ได้ทุกบทเทศนาธรรมจบในตัว. โอ ! อมิตาพุทธ (สติปัญญาธรรมจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) เล่มที่ 1 ได้พิมพ์แจกทานออกไปแล้ว ยังมีผู้ตื่นตัวสนใจกันมากพอสมควรและถามมาว่า จับจุดตั้งทางประวัติศาสตร์จีนเอาจากตรงไหนก่อน

ขอตอบไว้ว่า เริ่มต้นจาก พระจักรพรรดิ เฉียนหลง (ฮ่องเต้จีน) ในราชวงศ์เช็ง (ชิง) ท่านฆ่าพระเชื้อสายเจ้าราชวงศ์เหม็ง ที่ออกบวชในสายวัดเซียวลิ้มยี่ (วัดเส้าหลิน) จับได้ฆ่าตายหมด เพราะกลัวว่าจะเป็นภัยต่อบัลลังก์ของพระองค์ในอนาคตกาล พระยอดฝีมือที่เก่งก็หนีนำทีมเอาตัวรอดมาได้โดยสอนพิธีกรรมกินเจออกทางพม่า แล้วลงเรือใบชาวประมงทะเลมาขึ้นฝั่งที่เกาะภูเก็ต สยาม (ไทย)

ยังมีสายบก คณะแป๊ะบาง นำยอดผีมือกังฟูจีน 10 ท่าน ออกทางพม่า เข้าลาว ได้ผ่านเวียดนาม (ญวน) เขมร แล้วเข้ามาตายเมืองสยามหมด เล่มที่ 1 บันทึกย่อความได้ผ่าน 5 ประเทศไว้อย่างนี้ ได้รู้เรื่องกรรมวิธีหนีเอาหมู่คณะรอดด้วยวิชาโบราณเมื่อร้อยปีก่อนมาก จงหาอ่านได้ตามห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด. ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

สรุปทั้งเล่มที่ 1 และที่ 2 นี้ อ่านได้ทุกเล่มเทศนาธรรมจบในตัวทุกบท แต่มีคำพูดของนักปราชญ์ เจ้าของเรื่องกล่าวไว้ว่า ถ้าใครได้อ่าน ตำนานศาลเจ้า–โรงเจ 100 ปีกรุงสยามชุดนี้แล้ว จับความได้ตีแตก หรืออ่านสัก 3 จบ เท่ากับได้พบธรรมาฌาจักรใจ พบโลกอีกโลกธาตุหนึ่งในมหาจักรวาล ส่วนจะไปถึงหรือไม่นั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก!

พระอริยครูบาอาจารย์สายนี้หลายสิบสมัย ท่านกล่าวไว้อีกว่า ทุก ๆ ท่านก็ได้มีบุญโอกาสได้เกิดมาเป็นมนุษย์กันมาทุก ๆ คนแล้ว วันนี้ยังมีบุญแต่ชาติก่อน ๆ จึงได้พบหนังสือตำนานชุดนี้. ถัดไปยังมีเรื่องที่คิดแล้วก็ใหญ่โตมาก ว่าในอนาคตกาลของชีวิตนั้น ทุก ๆ คนจะต้องเผชิญหน้าคือหนีเรื่องความตายไม่พ้น (มีเกิด–ต้องมีตาย) แต่ถ้าบุคคลนั้นมีบุญบารมีโอกาสได้พอรู้เรื่องพบ สูตรศาสตร์รหัสลับของสวรรค์ใน พระคัมภีร์มรณญาณ มีมาก่อนพุทธกาลของอินเดีย จีน ทิเบต และพระนิกายเซ็น

(ฌาน) ญี่ปุ่น เก็บเรื่องไว้อย่างดี รู้ไว้บ้างจะมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ แล้วจะไม่ค่อยกลัวตาย จิตไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมมากนัก แล้วถึงเวลาตอนจวนจะหมดอายุ จะมีมรณญาณรู้วันเดือนปีตายของตนเอง บางคนตายได้ตามต้องการตายอย่างสงบ จะนั่งตาย จะนอนตาย จะยืนตาย คือคุมธาตุ 4. หรือธาตุ 5. เรียกว่าดับจิตในรูปฌาน 4. แล้วยังยิ้มบันเทิงใจ ต้อนรับการตายจากโลกนี้ไป

ที่สูงยิ่งขึ้นไปกว่านั้นอีก คือตัวตายแล้วแห้งแข็งไม่เน่าเปื่อยไว้ตรงนั้น จะให้อยู่อีก 100 ปี หรืออีก 1,000 ปีก็ได้ โดยที่ไม่ต้องฉีดยาหรือดองยาป้องกันศพเน่าเหม็น (ทำมัมมี่) สูตรศาสตร์อย่างนี้ได้มี พระภิกษุ หลวงพ่อ บางองค์ในเมืองไทยทำได้ แต่ชาวพุทธไทยยังฉงน ไม่เข้าใจสูตรศาสตร์นี้มาก ท่านอ่าน 2 เล่มนี้ทั้งหมด จะได้คำตอบ สติปัญญาธรรมชาติจักษุให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ หายข้องใจได้บ้าง (ในบทสุดท้าย)

ดังเช่น พระนิกายเซ็น (ฌาน) ที่ชื่อดังในการ นั่งสมาธิตัวแห้งอยู่ใน พระเจดีย์ประเทศญี่ปุ่นได้ ยอมให้ทั่วฝรั่งพิสูจน์เปิดองค์พระเจดีย์ดู มีหลายสิบองค์ ที่นั่งสมาธิ เข้ารูปฌาน 4 ตายมาเป็นร้อยๆ ปีแล้ว เป็นที่รู้กันทั่วโลกว่า ทำได้จริง และมีบาทหลวงในศาสนาคริสต์ ที่รู้สูตรศาสตร์นี้ ก็ทำได้มีตัวอย่างในนครวาติกัน

ขอให้โชคดีในสติปัญญาธรรมชาติจักษุนี้ ท่านผู้อ่านที่ยังทำกันไม่ได้ แต่มีบุญโอกาสได้อ่านฟังธรรมาณาจักรใจนี้ไว้บ้าง เพื่อเอาไว้สอนลูก ตอบหลานเหลนต่าง ๆ ได้ให้มรดกสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เขาจะได้ไม่หลงผิดง่าย ๆ หรือตื่นข่าวหลงผิดผู้วิเศษ หรือถูกหลอกลวง เพราะขาดความรู้แจ้งทางเรื่องอนุสัยจิตใจ จิตวิญญาณจึงหวั่นไหวง่าย ๆ หวาดกลัวผี เปรต ยักษ์มาร โดยไร้เหตุผล หรือกลัวความตายต่าง ๆ ถ้าเขามีสติปัญญาธรรมชาติจักษุทางนี้ไว้บ้าง จิตใจจะมั่นคง มีสติปัญญาที่ดีแตกจะมีเพื่อนทางใจ มีกำไรชีวิต เป็นคนมีเหตุผลใจกล้าที่จะเผชิญภัยอันตรายต่าง ๆ ยิ้มรับสงบจิตได้มาก จึงนับว่าโชคดีที่ได้พบรู้แจ้งธรรมาณาจักรใจนี้ไว้บ้าง ตอนหนุ่มฟังไว้ก่อน เผื่อตอนแก่อาจจะทำได้บ้างแล . . . สาธุ !

โอ ! สมัยที่หนังสือคำสอนของครูบา ฮวงโป พิมพ์ออกใหม่ๆ ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. ได้ส่งให้แก่ ฯพณฯ ม.ร.ว. คึกฤทธิ์ ปราโมท ท่านอ่านจบแล้ว พอดีได้พบที่วัดบวรนิเวศน์ ท่านพูดว่า **ขอบใจมาก ! แต่หนังสือฮวงโป พูดกวนโมโหแทบทั้งเล่มเลย !** หลังจากนั้นท่านก็ไปญี่ปุ่น ค้นคว้าสอบหลักฐานอีก จึงมาเขียนเรื่องเซ็น. และยังมีคนดังอีกหลาย ๆ ท่าน ได้พูดว่า **ฮวงโป ทั้งเล่ม พูดกวนส้นตีนเลย !** บางท่านยังพูดอีกว่า

ถ้าไม่ใช่ พุทธทาส ภิกขุ แปลไว้แล้ว อยากจะฉีกทิ้งไปเลย! ฮ่าฮะ! เอาอย่างนั้นเชียวหรือ!

แต่คุณเปลว สีเงิน น.ส.พ. ไทยโพสต์ พูดว่า ฮวงโปอ่านรวดเดียว คืนเดียวจบเป็นเที่ยวแรก ทำให้ผมเห็นอะไรในสิ่งที่ไม่เห็น และไม่เห็นอะไรในสิ่งที่เห็น ด้วยพอจะเข้าใจ "พื้นฐาน" ขึ้นมารำไร คล้ายยอดไม้แกว่งไกวไหว ๆ อยู่ภายใต้สายหมอกคลุมยามเช้า.

ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. ได้นำเรื่องนี้ไปบอกกับ ท่านเจ้าคุณพระอาจารย์พุทธทาสภิกขุ ที่สวนโมกข์ อ. ไชยา ท่านหัวเราะกร๊าก! กร๊าก! มีเสียงเอก ๆ ลักษณะเข้าตำราโหงวเฮ้ง ว่าแบบพญาช้างเผือก หัวเราะแบบครูเซ็นว่า ถูกใจมากที่สุด แล้วท่านได้บอกว่า ให้เขาอ่านเล่มละ 10 จบ "ถึงจะขุดเพชรในหินพบบ้าง"

แล้วก็เป็นความจริงช่วงเวลา 50 ปีมานี้ ทุก ๆ ท่านที่ได้อ่านสูตรของเว่ยหล่าง และ คำสอนของ ฮวงโป ถ้าอ่านตามนั้นแล้วจับความจริง ตีแตกคำสอนปริศนาธรรมนั้นได้บ้างแล้วส่วนมากมักจะพูดตรงกันว่า ทำให้หนังสือธรรมะเล่มอื่น ๆ แทบจืดชืดไปเลย...

ฉะนั้นหนังสือ ตำนานศาลเจ้า–โรงเจ อายุ 100 ปี เมืองสยาม ทั้ง 2 เล่มนี้คงจะเป็นดังเหมือน ๆ กันกับแบบฮวงโป บ้างเสียแล้ว. คือจะต้องอดทนพังภูเขา ทุบก้อนหินโขดหินที่ใหญ่ แล้วเอามาบดเป็นผงก่อน ค่อย ๆ เอาตะแกรงมาร่อน จึงจะพบเม็ดแร่ทรายทองคำ หรือแร่เหล็กไหลที่เขาหลงใหลกันว่าวิเศษคงกระพันชาตรีไปเที่ยวค้นหากันยากนักแล... สาธุ!

สาธุ! บุญกุศลบารมีที่ร่วมสร้างสืบเนื่องมาในวัฏสงสาร แน่นอน ธ. ธีรทาส. ต้องจารึกขอขอบใจ แทนสรรพสัตว์ทั้ง ๖ ภูมิ. และเคารพคุณธรรมแห่งโพธิจิต ในดวงจิตของทุก ๆ ท่านที่ได้เห็นธรรมทานชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้ สาธุ! สนับสนุนให้เล่มที่ 2 นี้ออกได้ตามมาทันที พ.ศ. 2550 (ตามหลักจะต้องคอย ๆ เงินกันอีก ๓ ปี) และขอขอบคุณทุก ๆ ท่านที่สนับสนุนผลงานแต่ละเล่มแห่งอดีตที่พิมพ์ไปแล้วอีกด้วย ถ้ายังมีชาติภพในวัฏสงสารกันอีก ขอให้จงมีธรรมเป็นพร มีโชคดีจงมีปัจจัย 4 ได้ตามที่ต้องการ และได้เป็นกัลยาณมิตร "จิต–ถึง–จิต" ในทางธรรมทานนี้อีก ตราบไปจนกระทั่งหมดชาติ–ขาดภพ–นิพพานแล... สาธุ!

จาก ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

รองนายก พุทธสมาคม เป้าเก็งเต๊ง กทม.

สารบัญ

ตำนานศาลเจ้า–โรงเจอายุ 100 ปีเมืองสยาม
มหาโพธิสัตว์–แบ่งปันสอนวิชาเข้ารูปฌาน
เล่มที่ 2 เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

หน้า

บทที่ 1

หน้า

นั้นลงไปที่ภาพเขียน คือส่งพลังจิตนั้นไปตามพู่กัน. อาจารย์องค์เซียน ท่านยังได้สอนวิชาดับกามราคะ (เซ็กซ์) พบครั้งแรกที่หน้าถ้ำเขาหลวง เมืองเพชรบุรี

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้ขอร้องให้ครูเปล่ง ๆ ได้เสียสละทำบุญแบ่งปันวิชาการนี้ให้แก่ พระนักศึกษาหลายร้อยองค์ใน มหาวิทยาลัยสงฆ์ ที่ท่านกำลังสอนอยู่ ขอให้ถ่ายทอดวิชาการนี้เอาไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ไว้บ้างเถิด! 1 ถึง 28

บทที่ 2

เหลาฮวบซือกง นักบุญธุดงค์สายวัดเซียวลิ้มยี่ (วัดเส้าหลิน) เมืองจีน. ได้ธุดงค์ไปถึงเมืองสุพรรณบุรี ได้พบที่ดินมีชีวิต มีพลังงานธรรมชาติ เข้าตำราดูฮวงจุ้ยจีนว่า ถ้าได้สร้างฮวงจุ้ย หรือสร้างศาลเจ้า-โรงเจ ไว้ที่นั้น จะเจริญรุ่งเรืองดี อายุยืนไปนานปี. กรรมวิธีอ่านสารก่อน เพื่อขอขมากรรมเจ้าที่ บอกเจ้าทางก่อน จีนเรียกว่า-ต๋งโห้ว-คือกรรมวิธีเปิดหน้าดิน จะต้องตั้งศาลเพียงตา กลางแจ้ง เพื่อที่จะขออนุญาตจากฟ้าและดิน จะสร้างโรงเจ – พังม่วงบ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว อ. ศรีประจันต์ จ. สุพรรณบุรี (มีอายุเกินกว่า 100 ปีขึ้นไป) เรื่องนี้ เตียกิมเซ็ง แซ่เล้า ประมาณ พ.ศ. 2483 ได้บอกให้ลูกชายชื่อ ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า. จด

(ซ. ๑)

หน้า

บันทึกข้อมูลวิชาการนี้ไว้เผื่ออนุชนรุ่นหลังๆ ต้องการรู้เรื่องต้นตระกูลที่มาของ โรงกินเจ–พังม่วง อันเก่าแก่นมนานเป็น 100 ปีมานี้บ้าง 24 ถึง 38

บทที่ 3

ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า ได้ไปสำรวจบันทึกเรื่องข้อมูลต่างๆ และทำแผนที่ตามวัดจีน หรือศาลเจ้าโรงเจตามจังหวัดต่างๆ ของเมืองสยาม บังเอิญ ได้พบเห็น **เฮ้าเมี่ยเจียง ซินแซ** ท่านนั่งสมาธิอยู่แต่ในถ้ำประทุน อ. พระพุทธบาท จ. สระบุรี พ.ศ. 2478 ภายหลังได้ขอร้องให้**ท่านเฮ้าเมี่ยเจียง** ให้มาอยู่ที่โรงเจ–**บ้านพังม่วง** บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว เพื่อได้ช่วยโปรดสัตว์ รักษาโรค แจกยาจีนเท่าที่หาได้ยามสงครามเป็นทาน สมัยโน้นยังไม่มีถนนรถยนต์ ต้องใช้เรือแจว เรือจ้าง เรือยนต์พอมีบ้าง ชื่อเสียงดังไปหลายแม่น้ำ

เฮ้าเมี่ยเจียง ซินแซ คือเซียนเป็นอุบาสกสายวัดเซียวล้มยี่ (วัดเส้าหลิน) มาก่อน ท่านเก่งการใช้กรรมวิธีสกัดตรงจุดประสาท สะกดจิตคนบ้า รักษาโรคจิต โรคประสาท คนบ้าคุ้มคลั่งมาท่านทำให้สงบลงได้มาก สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 (สงครามญี่ปุ่น) ในยามขาดหมอ ขาดยา นับว่าท่านเป็นหมอเทวดา ช่วยคนโดยใช้รากไม้ ใบไม้ ต้นยา

บทที่ 4

ท่านอริยครู แป๊ะบาง ณ ศาลาเขาหลวง เมืองเพชรบุรี ได้ถ่ายทอดชี้แนะแบ่งปันวิชาการให้รู้เข้า **รูปฌาน 4.** ยังเป็นโลกียฌาน ใช้เป็นทางผ่านไปเท่านั้น เพราะว่าปุถุชนคนโลกีย์จิตยังต้องอาศัยที่เกาะเกี่ยว ที่ยึดเหนี่ยว ที่ยึดถือในรูปหรือในลักษณะต่าง ๆ เป็นอารมณ์ไปก่อน จึงเรียกว่า **"รูปฌาน"** เพราะว่ายังจะต้องอาศัยรูป หรือลักษณะต่าง ๆ ยึดติดอาศัยเป็นทางผ่านไป จึงเข้าฌานได้ เป็นบรมธรรมที่ พระพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ สอนถ่ายทอดลงมานมนานปีแล้ว บางสูตรคนรุ่นหลัง ๆ รับไม่ได้ สังคมมนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงไป พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้เจริญอานาปานัสสติภาวนา จนได้ตรัสรู้แล้ว จึงได้คัดเลือกวางสูตรเสียใหม่ เตือนสติมนุษย์อย่าหลงงมงายในอารมณ์ หลงผิดสัจจภาวะธรรม อย่าหลงผิดว่าองค์ฌาน เป็นตัวตน อย่าหลงผิดว่าองค์ฌานเป็นองค์ในมีเทพสิง ติดนิมิต หลงผิดอย่างนี้นาน ๆ ไปจะแก้ไม่ตก คุมสติไม่อยู่ในสายกลางก็มี เพราะจิตไปสร้างโลกขึ้น สร้างโลก

(ฎ. 12)

หน้า

บทที่ 7

พ.ศ. 2483 ที่โรงเจ–บ้านพังม่วง บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว อ. ศรีประจันต์ สุพรรณบุรี **เตี่ยกิมเซ่ง** แซ่เล้า ได้อบรมแสดงธรรมแก่คณะศิษย์ ท่านได้กล่าวไว้ว่า เดือนที่ 11 (จีน) วันที่ 19 (จีน) ของทุก ๆ ปี ชาวพุทธจีนถือว่าเป็นวันประสูติของ **พระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์ (กวงเทียงไต่ผ่อสัก). พระถังซำจั๋ง** ได้พบหนังสือบันทึกการเดินทางไปแสวงบุญกุศลที่อินเดีย ของ **พระหลวงจีน** ชื่อ **พระฟาเหียน (ฮวบเหียน)** อ่านแล้วเกิดโพธิจิต จึงมุ่งสู่อินเดียตามเส้นทางนั้น ได้เข้าศึกษาใน มหาวิทยาลัย นาลันทา อินเดีย จนสำเร็จผลได้นำเอาพระสูตรที่อมตะ คือ **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 ผูก.** นำกลับเมืองจีน ได้ตั้งกองแปลเป็นภาษาจีน ถวาย **พระเจ้าลิซีหมิน** ฮ่องเต้ สมัยแผ่นดินถัง ก็มีอายุเกินกว่า 1,000 ปีขึ้นไป พระพุทธศาสนาเป็นแนวที่ใช้สติปัญญาวิมุตติ เข้ากับหลักวิทยาศาสตร์ได้มาก. ฉะนั้นศิษย์โง่ที่ยังทำวิปัสสนาธรรมหรือยังเจริญฌานต่าง ๆ ยังไม่ได้ ถ้ามีบุญโอกาสจงศึกษา หรืออ่านฟังธรรมนั้นไว้บ้าง พอนาน ๆ ไปก็จะกลายเป็นศิษย์ฉลาดได้โดยปริยาย หรือได้บุญให้ประทับจิต ได้กุศลให้ติดวิญญาณไปก่อน จะได้มีเพื่อนทางใจ ด้วยสติปัฏฐาน 4. ทุก ๆ วัยของชีวิต บันเทิงธรรมชาติผลกำไรชีวิตมากแล... สาธุ! 95 ถึง 106

(ฎ. 18)

หน้า

บทที่ 8

แป๊ะบาง เชื่อว่ากุศลผลบุญที่ได้เคยศึกษา อริยสัจ 4. และ สติปัฏฐาน 4. จึงทำให้แป๊ะบาง เปลี่ยนรูป-แปลงร่าง แห่งภูมิจิต ลดโทสะโมหะ จากคนอันธพาล กลายมาเป็นมนุษย์ใจกว้าง มีเมตตากรุณาธรรม พรหมวิหาร 4. พอรู้แจ้งถึงกฎแห่งกรรมวิบากได้บ้าง แยกสติปัญญาของคนได้ออก เช่น "หงอเต๋า-ใจเต๋า-ติกเต๋า" จึงเกิดโพธิจิตมีความอดทนในการสร้างขันติธรรมบารมี จิตมุ่งสร้างสรรค์แต่กรรมดีไว้ก่อน แบ่งปันวิชาการถ่ายทอดธรรมทานให้แก่สรรพสัตว์ ได้ผ่านมา 5 ประเทศ. สอบดูอารมณ์กรรมฐาน ยังเข้าใจผิดสัจจภาวะธรรมกันมาก สอนผิดหลักพระพุทธศาสนา ไม่เข้าเป้าหมายมรรคผลนิพพาน เนื่องด้วยเรื่อง "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" กันมาก 107 ถึง 118

บทที่ 9

พระคัมภีร์เก่า-พระอ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว (พระราชาแห่งฌาน-มหาครูบา) แบ่งปันสอนกรรมวิธีเข้ารูปฌาน 4. มีมาก่อนพุทธกาล จีนเก็บเรื่องนี้ไว้หลายภาษา แล้วยังทำให้พวกคณะ แป๊ะบาง 10 ท่านได้เคยศึกษาจนได้เจริญรูปฌาน 4. แล้วได้รู้แจ้งกฎแห่งกรรมวิบาก ของการเพ่งรูปนิมิต หรือทำ

(ฐ. 14)

หน้า

กสิณต่าง ๆ มีคุณและมีโทษเท่ากัน. เพ่งนิมิต ทำจริง ๆ เพียง 1 วัน รูปภาพนิมิตนั้น จะติดตา เก็บไว้ในจอจิตได้นานถึง 7 วัน. ถ้าทำกสิณต่าง ๆ นานถึง 1 ปี รูปภาพนิมิตหรือกสิณนั้น จะอยู่ในจอจิตได้นาน ๆ ถึง 7 ปี. จนบางคนลืมไปแล้ว ว่าอย่างนั้นมันเป็นการไปสร้างขึ้น ไปทำให้เกิดมีขึ้นแล้วนำเอามาเก็บไว้ในจอจิต ต่างหาก! ไม่ใช่สัจจภาวะธรรม เป็นของปลอมฝีมือมนุษย์ไปทำให้มีขึ้นต่างหาก! อย่าหลงผิดจนงมงายในอารมณ์แล้วจะแก้ไม่ตกในตอนปลายมือ จิตใจจะเร่าร้อนไม่สงบ 119 ถึง 128

บทที่ 10

หยิน-หยาง-สูตร (อิมเอี๊ยงเก็ง) ของ พระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์ (กวงเทียงไต๋ผ่อสัก) แห่งสำนักครูภูเขาคงท่งซัว เมืองจีน. ท่านพระอริยครูบาเฒ่า ไต๋เต๋าฮวบซือ (พระมหามรรคครูบา) อายุ 95 พรรษา เป็นชาวเมืองฮ้งเอี๊ยง ได้ออกบวชที่วัดเซียวลิ้มยี่ (เส้าหลิน) ท่านมีอภิญญาจิต ทำตัวเบา-กายว่างเหาะลอยตัวขึ้นสูงได้. ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 สาธุคุณท่านได้สอนถ่ายทอด พระสูตรนี้ให้แก่ คณะแสวงหาสัจจธรรมจากเมืองสยาม (ไทย) มีอาจารย์ใหญ่ จิวเนี่ยไหล ซินแซ. และศิษย์อีก 2 ท่าน ชื่อ ตังลิบซี.

เล้าเซ้งง้วน. ซึ่งที่กล่าวมานี้ถึงแก่มรณกรรมไปหมดแล้ว ถึง พ.ศ. 2500 ได้อาจารย์ตันม่อเซี้ยง. อาจารย์เสถียร โพธินันทะ. มาบรรยายเทศนาธรรม ภาษาจีนแต้จิ๋ว ที่พุทธสมาคม เป้าเก็งเต๊ง กทม. ท่านได้ช่วยการแปลเรียบเรียง ธ. ธีรทาส. จึงได้พิมพ์เป็นภาษาไทยแจกเป็นธรรมทานมาครั้งหนึ่งแล้ว และครั้งที่ 2 นี้ได้พิมพ์รวมเล่มใหญ่ในตำนานนี้ และได้ส่งไปไว้ตามห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด เป็นสุญตาทานโพธิสัตว์แล... สาธุ! 129 ถึง 144

บทที่ 11

พ.ศ. 2484 วันงานศพนักบุญจีน มากรุงสยาม (ไทย) คือซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า ผู้นำตำนานจีนชุด หนังสือศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) และชุด ศิษย์-เต๋า-เซียน-เซ็น. จากเมืองจีนเข้ามาแปลไว้เป็นภาษาไทย ร่วมกับ พระมหาเอี่ยม ๆ สมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2. เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ได้สอนคัมภีร์มรณญาณ ตายได้ตามที่ต้องการ และไปเกิดได้ตามต้องการอีกด้วย (เป็นของคู่กัน) เตี่ยได้บอกลูกชายไว้ว่า พระคัมภีร์เหล่านี้คงจะต้องใช้เวลาอีก 30 หรือ 50 ปี มรดกทางสติปัญญาธรรมจักษุของ "ขงจื้อ-เต๋า-พุทธ" ที่รวมพลังไว้หลายพันปี จึงพิมพ์แจกทานออกไปได้ แล้วคงจะต้องมี

(ฒ. 16)

หน้า

นักปราชญ์ นักบุญ ปัญญาชน เห็นธรรมจักษุทาน ช่วยอุทิศแรงกายใจทรัพย์ได้หว่าน ๆ เพาะเชื้อบุญกุศลแห่งพุทธจิตอย่างนี้ไปอีก 100 ปีขึ้นไป จึงจะเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญที่ดีใช้สติปัญญาธรรมชาติจักษุที่แท้จริงได้บ้างแล... สาธุ! (พิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2536) 145 ถึง 165

บทที่ 12

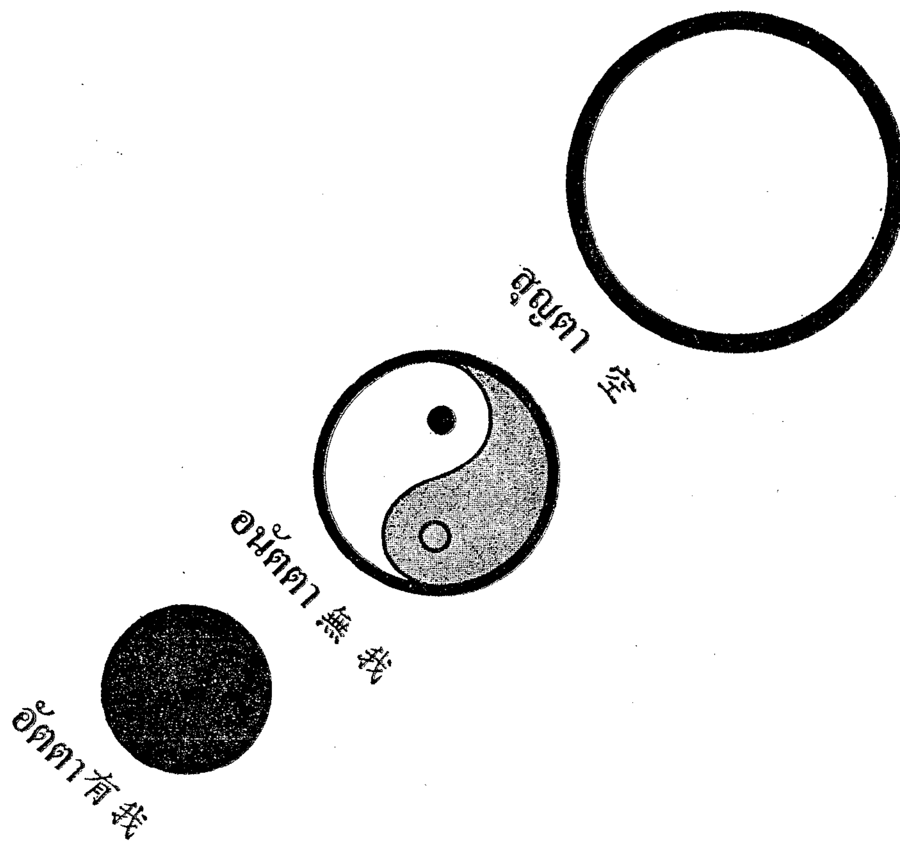
หลวงพ่อเซ้ง เทศนาธรรมสูตรรหัสลับของสวรรค์ที่อมตะ เอี๋ยซินแซ เป็นครูสอนภาษาจีนและไทย บันทึกธรรมไว้ฝากโลกวิชาการที่จะหาความรู้เรื่องแก่นหัวใจสูตรศาสตร์มรณญาณที่ยังมีเหลือในโลกนี้นั้นยากมาก

มีเรื่อง หลวงพ่อเซ้ง วัดพร้าว อายุ 90 พรรษา สาธุคุณท่านตายได้ตามต้องการ คือนั่งสมาธิตาย ตัวแข็งแห้งไว้ตรงนั้น มีมรณญาณ ท่านได้เขียนไว้ว่า "วันนี้–วันตาย" ดับจิตในรูปฌาน. ตายแบบนักปราชญ์ครูที่แท้จริง ตายแล้วยังทิ้งผลงานทางจิตวิญญาณที่อมตะ ไว้แก่โลกมนุษย์พิสูจน์วิชาการ นั่งตายได้ตามต้องการสาธุ! พระอริยเจ้าอย่างนี้ในโลกนี้มีตัวอย่างไม่กี่องค์

(ณ. 17)

หน้า

เอี้ย ชินแซ เป็นครูใหญ่โรงเรียนจีน ได้เคยบวชอยู่กับ หลวงพ่อเซ้ง 1 พรรษา แล้วสอบถามจดบันทึกหลักธรรมรหัสลับของสวรรค์ จากคัมภีร์ต่าง ๆ เก็บข้อมูลที่โลกวิชาการทิ้ง! เรื่องกรรมวิธีการเกิด และตายได้ตามที่ต้องการ ที่ ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า ได้เคยสอนหลวงพ่อเซ้ง ไว้นานปี คัมภีร์มรณญาณ ของอินเดีย จีน ธิเบต พระนิกายเซ็น (ฌาน) ในญี่ปุ่นทำได้ ตำราดูโหงวเฮ้ง จากคัมภีร์เอี๊ยะเก็ง (อี้จิง) จีนถือเป็นรหัสลับของสวรรค์หรือฟ้าและดิน เอี้ย ชินแซ ตอนมีอายุ ๙๐ ปี ได้มอบบันทึกธรรมข้อมูลในวิชาการนี้ให้แก่ ธ. ธีรทาส. มาจัดพิมพ์เป็นวิทยาธรรมทาน 166 ถึง 176

*อัตตา–เป็นโลกียธรรม. อนัตตา–เป็นโลกียธรรมชั้นสูง. สุญตา–เป็น
โลกุตรธรรม. จาก ธ. ธีรทาส.

*ศาสนาหรือลัทธิต่าง ๆ ในโลกมนุษย์นี้ ย่อความสรุปแล้วมี 3 กลุ่ม. คือ
(1) กลุ่มอัตตา (กำไว้จนแน่นเลย) (2) กลุ่มอนัตตา (จับบ้าง–
ปล่อยบ้าง–หรือเดี๋ยวกำเดี๋ยวปล่อย) (3) กลุ่มสุญตา (ปล่อยวางหมด
หรือว่างทั้งปวงแล..) จาก ชนะชัย สุชนารักษ์.

*ภาพนี้เป็นอักษรโบราณ ถ้ารู้ความหมายแล้วแทบจะว่าได้รู้จุดยืนแก่น
หรือโครงสร้างของทุก ๆ ศาสนาในโลกมนุษย์นี้ จาก ส. โพธินันทะ

บทที่ 1

ครูเปล่ง–นักเขียนรูปภาพสีน้ำมันมือเอกเมืองสยาม
อ. เสถียร–ขอถ่ายทอดวิชาศิลปการเขียนรูปมีชีวิตวิญญาณ

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

ครูเปล่ง ตันสุขะ นักเขียนรูปภาพสีน้ำมันมือเอกของเมืองไทย เดิมเป็นนักหนังสือพิมพ์เก่ามาก่อน มีความทรงจำเรื่องต่าง ๆ เป็นเลิศ ผู้ที่ได้เขียนรูปภาพสีน้ำมันให้แก่คณะ ร.ม.ต. สมัยรัฐบาล จอมพล ป. พิบูลสงคราม มากที่สุด และยังได้เขียนรูปภาพนักประพันธ์เอกต่าง ๆ หลายสิบท่าน ได้เคยติดตั้งภาพโชว์ไว้ที่ร้านขายหนังสือแถววังบูรพา กทม. มาสมัยหนึ่ง. งานสมัครเล่นครูเปล่ง ฯ ชอบเป็นครูสอนการชกมวยฝรั่ง.

แล้วสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ญี่ปุ่นแอบจ้างให้ไปเขียนรูปภาพเมืองทำแผนที่ และถนนเส้นทางสายรถไฟทุกภาคของเมืองสยาม เพราะว่าญี่ปุ่นแอบมาเปิดร้านถ่ายรูป มันจ่ายเงินให้ดีมาก ราคาสูงมากแต่ต้องให้ปกปิดไว้เป็นความลับเท่านั้น มาวันหนึ่ง ครูเปล่ง ฯ บอกว่าเห็นแล้วตกใจ! ทหารญี่ปุ่นยกพลขึ้นบก บุกเข้ามาถึงกรุงเทพฯ วันนั้นใจหายวูบวาบ! ขาอ่อนหมดแรงลงไปทันที ว่าเราจะต้องถูกยิงเป้า หรือเข้าคุกตะราง

หรือเปล่า? ได้รู้ตัวก็ผิดพลาดอย่างมหันตโทษไปแล้ว จึงรู้ว่า ญี่ปุ่นวางแผนจะทำสงครามการยึดพื้นที่ตามเมืองต่าง ๆ ไว้ก่อนหลายปี โอ..พระเจ้าช่วย ยังมีโชคดีที่สมัยนั้นประเทศสยามได้ไปร่วมวงศ์ไพบูลย์กับญี่ปุ่น เข้าเป็นพวกเดียวกัน ก็โล่งอกเบาใจไป ยังมีบุญช่วยให้มีชีวิตรอดมาได้

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้ขอถามวิชาการเขียนรูปภาพ แล้วยังขอร้องให้ช่วยชี้แนะศิลปการเขียนรูปภาพต่าง ๆ เอาไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ถ่ายทอดวิชาการปิดตาเขียนรูปได้เหมือนตัวจริง วิชาการอย่างนี้เอาไว้เป็นทานบ้าง เรื่องนี้อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้เคยนำ ครูเปล่ง ๆ ไปบรรยายในมหาวิทยาลัยสงฆ์มาครั้งหนึ่งแล้ว

องค์เซียนถ่ายทอดศิลปการปิดตาเขียนรูป มีชีวิตวิญญาณ–ดี–เด่น–ดัง. ให้ครูเปล่ง ๆ

ครูเปล่ง ต้นสุขะ ได้บอกแก่ พระภิกษุนักศึกษาหลายร้อยองค์ว่า วิชาการเขียนรูปให้เหมือนของจริง หรือตัวจริงที่มีชีวิตและวิญญาณ ตรงที่ดึงดูดอารมณ์คนชม เร้าใจคนดูไม่เบื่อตานั้น วิชาการนี้ได้มาจาก องค์เซียน ชื่อ แป๊ะบาง ที่ศาลาเขาหลวง เมืองเพชรบุรี.

ครูเปล่ง ฯ ตอนมีอายุ 15 ปี วันหนึ่งมือถือม้วนกระดาษไปนั่งเขียนรูปภาพวิว เขาหลวงเมืองเพชรบุรี บังเอิญโชคดีได้พบองค์เซี่ยน ชื่อแป๊ะบาง ท่านยืนมองดูการเขียนรูปไปนานๆ ท่านคงจะมีนิสัยครูเป็นนักปราชญ์ เห็นแล้วสงสาร และอดทนดูความโง่ของ ด.ช. เปล่ง ฯ ไปไม่ได้

ท่านองค์เซี่ยน จึงได้พูดขึ้นมาว่า พ่อหนุ่ม ภาพนี้เขียนได้แต่เป็นภาพเหมือน (ของจริง) ได้เท่านั้น แต่ภาพยังไม่มีชีวิต–ขาดวิญญาณ. ได้เพียงแค่ดี–แต่ไม่เด่น–ไม่ดัง

ครูเปล่ง ฯ ฟังแล้ว ทึ่ง! เกิดศรัทธาจิตในคำติและชมอย่างนี้มาก จึงได้คุกเข่าลงที่พื้นดิน แล้วยกมือขึ้นไหว้! ขอร้องให้ท่านเมตตากรุณาจิต ช่วยสอนชี้แนะ ตรงที่เขียนรูปภาพให้มีชีวิต–วิญญาณ แต่ส่วนลึกของจิตใจนั้น ต้องการคำว่ารูปภาพเขียนแล้ว "ดี–เด่น–ดัง" อย่างนั้นให้มาก ๆ ก่อน

ท่านองค์เซียน แป๊ะบาง ได้หยิบกระดาษเขียน 1 แผ่น แล้ววางไว้ที่ข้างหลังท่านก่อน แล้วเอาพู่กันจุ่มหมึกดำถือไว้อีก แล้วท่านหันหน้ามามองดู ครูเปล่ง ฯ เพ่งดูอย่างจิตสงบนิ่ง! แล้วมือที่ถือพู่กันนั้น ก็ยื่นแขนไปที่ข้างหลัง แล้วก็เขียนรูปภาพอย่างเร็ว ๆ ลงไปที่แผ่นกระดาษใบนั้น ได้รูปภาพสวยงาม โดยที่ตาท่านไม่ได้มองดู หรือเห็นแผ่นกระดาษนั้น ก็ได้รูปภาพ

ครูเปล่ง ฯ เหมือนดังตัวจริงหมด เห็นแล้วก็ ทึ่ง! ทันที เคารพนับถือฝีมือนั้นเป็นอย่างสูง

ครั้งที่สอง ท่านองค์เซียน ฯ เอาผ้าขาวม้า ให้ครูเปล่ง ฯ ได้บอกว่า จงเอาผ้าผืนนี้ปิดตาท่าน แล้วพันหัวท่านให้รอบ ๆ จนตามองดูไม่เห็นสิ่งต่าง ๆ ท่านองค์เซียน ฯ ได้บอกอีกว่า จงเอากระดาษเขียนรูป วางไว้ตรงหน้าท่าน 1 แผ่น เอาพู่กันจุ่มหมึกดำ ส่งมาให้ท่าน แล้วท่านก็ได้เขียนรูป ครูเปล่ง ฯ ลงไปที่แผ่นกระดาษนั้น ทั้ง ๆ ที่ผ้ายังปิดตา พันหัวอยู่ เห็นแล้วก็ทึ่ง! ยิ่งขึ้นไปอีก เป็นรูปภาพที่มีชีวิต–วิญญาณ สวยงามเร้าใจ ดึงดูดอารมณ์ชมไม่เบื่อตาอย่างนั้นมาก ซึ่งในชีวิตยังไม่เคยพบเห็นครูอย่างนี้มาก่อนเลย ในใจคิดว่าวันนี้คุกเข่าไหว้! คงไม่ผิดคนแน่นอนแล... สาธุ!

ครูเปล่ง ฯ ได้กล่าวแก่พระภิกษุนักศึกษาธรรมอีกว่า อริยครูเซียน แป๊ะบาง ได้สอนไว้ว่า วิชานี้มีไม่มาก แต่ต้องใช้ความอดทนฝึกให้ชำนาญ ต้องสนใจเสาะแสวงหาความรู้เรื่องอย่างนี้ใส่ตัวไว้เสมอ ๆ และก็ต้องมีพรสวรรค์อยู่ก่อนบ้าง แล้วอริยครู ท่านสอนถ่ายทอดวิชาการนี้มาให้กระผม วันนี้กระผมก็จะถ่ายทอดให้ พระคุณเจ้า สืบไป

กรรมวิธีเขียนรูปภาพวิวทิวทัศน์ หรือภาพคนให้เหมือนของจริง ให้มีชีวิตและวิญญาณ เริ่มต้นอริยครู ท่านสอนให้ฝึก

การเจริญสมาธิ จิตเกิดมีสติปัญญาควบคุมอารมณ์ตนเองได้บ้าง ทำจิตให้ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น (อุปาทาน) ต่าง ๆ ลดลงชั่วคราวก่อน ให้เหลืออยู่แต่เรื่องปัจจุบันการเขียนรูปตามแบบต่าง ๆ ภาษาธรรมะเรียกว่า ทำจิตให้ว่าง จิตหนึ่ง จิตเอก เป็นเอกจิต สงบเย็นเป็นฐานลงก่อน

ครูเปล่ง ๆ พูดว่า สมควรหาตำรา หรือหนังสือ สูตรของเว่ยหล่าง และ หนังสือคำสอนของครูบา ฮวงโป (พุทธทาสภิกขุ แปล) จงหาอ่านหลาย ๆ จบ 2 เล่มนี้ครูเปล่ง ๆ ได้บอกให้อ่านเล่มละ 10 จบ จะช่วยให้จิตปล่อยวางได้ง่ายขึ้นบ้าง ท่านบอกว่า ถ้าอ่าน 2 เล่มนี้ไปนาน ๆ จนจับใจความในธรรมะตีแตกในความหมายได้บ้างแล้ว หนังสือธรรมเล่มอื่น ๆ แทบจะว่าจืด-ชืดไปมากเลย!

กรรมวิธีฝึกการเขียนรูปต่าง ๆ

(1) ต้องฝึกหัดการเพ่งการดู คือสายตามองดูไปที่ภาพคนนั้น พิจารณาดูไปนาน ๆ จนติดตา หลับตา-ก็ยังมองเห็นภาพคนที่จะเขียนรูปเขานั้น ตรงนี้ก็คือเอาจิต เอาตามองดู เรียกว่าเพ่งมองดูนาน ๆ หรือเอาใจไปคิดคลอเคลียดูรูปภาพคนนั้นจนติดตา จนหลับตาก็ยังมองเห็นไปทั่วเรือนร่าง และทรวดทรง

เอวองค์-กล้ามเนื้อผิวพรรณเป็นลักษณะอย่างไรก่อน เรียกว่ามองให้ลึกซึ้งจนทะลุผ่านเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ไว้ทั่วสรรพางค์กายอีกด้วย

จากนั้นก็หันไปพิจารณาแยกภาพ เพ่งดูลักษณะที่ ตา คิ้ว จมูก ปาก ลูกคาง ใบหู รูปทรงใบหน้า ผมสั้นหรือยาวต่าง ๆ เพ่งดูส่วนสัดที่ต้องการจะเขียนรูปคนนั้น จนหลับตาก็ยังติดตา มองเห็นในจอจิต คืออุปาทานสร้างภาพนั้น อัดภาพนั้นไว้ก่อนที่จะเขียนรูปต่าง ๆ ลงไประวัง ๆ พวกกลัวผีฝึกอย่างนี้ไม่ได้-ต้องแก้เรื่องกลัวผีก่อน[1]

(๒) ท่านอริยครูเซียน ชื่อ แป๊ะบาง ท่านได้เคยสอนชี้แนะ ครูเปล่ง ตันสุขะ ไว้ว่า พอฝึกหัดทำสมาธิได้บ้างแล้วจิตสงบดี จะเอาตรงนี้ไปใช้การเขียนรูปภาพอะไร ๆ ก็ได้ คือเตรียมหมึกสีต่าง ๆ ไว้ พู่กันอุปกรณ์การใช้เขียนมีครบแล้ว จง

1 พระคัมภีร์สอนการสอบอารมณ์วิปัสสนากรรมฐาน **แก้เรื่องคนกลัวผีนั้น** สอนให้ไป**เจริญอสุภกรรมฐาน** การเพ่งดูซากศพคนตาย ดูพิจารณาเป็นธาตุ 4 พังกระจายแตกดับ เป็นอนัตตา ไม่มีตัวตนที่ยืนโรง ดูจนจับศพแตะต้องตัวคนตายได้จนชินไม่เกิน ๓ ศพความกลัวผีต่าง ๆ ก็แทบจะหายไปหมด พวกมีอาชีพเก็บศพทำไมจึงไม่กลัว เพ่งธาตุ 4 ในร่างกายศพนั้น หวนกลับไปหาธาตุ 4 ภายนอกร่างกาย. แล้วไหลเรื่อยไปความเป็นอนัตตา ถ้าจิตหลุดพ้นได้จึงเป็นสุญตา (ความว่าง) นิพพานสาธุ ! แล...

จาก ส. โพธินันทะ

เอารูปภาพนั้นมาเพ่งดู หรือเอามามองดูภาพนั้นไปนานๆ เรียกว่า อัดรูปภาพนั้น หรือถ่ายรูปภาพนั้นไว้ในสมอง หรืออัดไว้ในจอจิตก่อน จนหลับตาก็ยังเห็นภาพ อุปาทานสร้างภาพนั้น แบบเห็นนิมิต (พวกกลัวผีห้ามฝึก เห็นศพติดตาจะกลัวผี)

ต่อไปต้องฝึกหัดส่งกระแสจิต ส่งพลังจิต นำภาพนั้นออกไปจากสมอง หรือออกไปจากจอจิต นำภาพนั้นตรงไปที่จะเขียน เช่น ผ้าใบ ฝาผนัง หรือกระดาษต่างๆ กรรมวิธีอย่างนี้ต้องชำนาญ คือการเพ่งสายตาแล้วดูดภาพ อัดภาพ ถ่ายภาพเก็บไว้ในจอจิต หรือสมองให้ได้ก่อน แล้วฝึกหัดการส่งภาพนำภาพให้ผ่านไปทางแขนมือที่จับพู่กันนั้น ส่งภาพตามไปที่พู่กันจรดจนถึงผ้าใบ หรือกระดาษที่รองรับจะเขียนไว้นั้น ถ่ายภาพลงไปอย่างนี้ ถ้ามีสมาธิ มีลีลาตวัดพู่กันดี มักจะได้ภาพเขียนที่สวยงามมีชีวิตวิญญาณ งามซึ้งใจ ดึงดูดอารมณ์คนชมมากแล... (อย่าเที่ยวไปพูดกับคนไม่รู้เรื่องถ่ายภาพนี้ บางคนเขาจะหาว่า-บ้าหรือเพี้ยนไป)

ท่านอาจารย์แป๊ะบาง สอนถึงตรงนี้ทุกครั้งท่านมักจะพูด ย้ำสอนว่า เป็นจุดไม่ปลอดภัย คือพวกที่กลัวผีมากห้ามฝึกวิชานี้ พวกเห็นศพคนตาย มักจะกลัว หรือติดตากลัว ห้ามสอนกรรมวิธีอย่างนี้ไป เหตุผลที่ห้ามเพราะว่าต้องสร้างอุปาทานหรือสร้างภาพนิมิต สร้างรูปต่างๆ ให้เกิดขึ้น แล้วเก็บไว้ในจอจิต เช่นเพ่งรูปนิมิต รูปพระ รูปเทวดาหรือรูปคน เพ่งดู

เพียง 1 วัน รูปอุปาทานที่ยึดถือไว้นั้น มันมีอายุอยู่นานได้ถึง 7 วัน ถ้าเพ่งนานถึง 1 ปีภาพนั้นมันมีอายุติดตาอยู่ได้นานถึง 7 ปี (คนยังไม่เฉลียวใจตรงนี้กันมาก) ต้องไปสอนแก้เรื่องกลัวผีก่อน จึงสอนได้ หรือเข้าใจเรื่องวิญญาณเป็นอนัตตาก่อน

ถ้าเพ่งรูปพระ รูปเทวดาที่นับถือ[1] ก็ยังเห็นว่าปีติสุขสบายใจได้บ้าง แต่ถ้าเพ่งรูปนั้น เป็นรูปยักษ์ดุร้าย รูปผีตายโหงที่น่ากลัวต่าง ๆ มันติดตาไว้ในจอจิต อยู่นาน ๆ พอจิตคิดถึงภาพนั้นก็ฉายแวบ! ออกมาในส่วนลึกของจอจิต เห็นแล้วก็ตกใจกลัว บางคนเสียสติบ้างก็มี.

ถ้าเป็นศิษย์ที่มีอริยครูคอยชี้แนะ จะไม่อันตราย ว่านั่นเป็นของปลอม ไม่ใช่ของจริง ไม่เป็นสัจธรรม เพราะว่าเราไปทำรูปให้เกิดเองก่อน ไปสร้างรูปภาพนิมิตนั้นให้มีขึ้น แล้วเอาเข้ามาเก็บไว้ในจอจิตต่างหาก! (ของปลอม) ศิษย์โง่ จะได้สติเกิดปัญญาฉลาดหายกลัว แก้ได้ตก พระสูตรตรัสไว้ชัดเจนว่า "จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับ–รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ" เป็นบรมธรรมอีกด้วย

---

1 **แล้วเรื่องผี-มีจริง เรื่องหวยเทพหรือเทวดา–มีจริง** แต่ที่เห็นกันนั้น ๙๐% ไม่ใช่ของจริง ไม่ใช่สัจจภาวะ เป็นของที่มนุษย์ไปสร้างรูปภาพนั้นให้มีขึ้น ต่างหาก! ไปทำรูปภาพนิมิตต่าง ๆ ให้เกิดมีขึ้นเองต่างหาก! อริยครูบาสายตรงนิกายเซ็น (ฌาน) พระคัมภีร์ มหาสมณะ–วิปัสสนาปัญญาธรรม เตือนสติชี้ภัยศิษย์ไว้เสมอ ๆ ว่า "**อย่าหลงงมงายในอารมณ์**" บางคนกลัวจนวันตายเลยก็มี **กรรม!** จาก ส. โพธินันทะ

โอ...ครูเปล่ง ตันสุขะ เป็นกัลยาณมิตรของ ธีรทาส หรือสหายทางวิญญาณที่ดี ที่ไม่อาจจะลืมบุญคุณของมิตรและไมตรีจิตความดีงามนี้ไปอีกทุกชาติภพ ได้เคยบอกแก่ข้าพเจ้าไว้ว่า ตอนท่านมีอายุ 12 ถึง 15 ปี เวลาโรงเรียนหยุดปิดเทอม ก็ชอบติดตามผู้ใหญ่ เช่นคุณหลวง คุณพระ คณะท่องเที่ยวแสวงหาธรรมะตามป่าเขาต่าง ๆ ชอบไปที่ **หน้าถ้ำแกลบ** เมืองเพชรบุรี มีศาลามุงจาก ร้านขายกาแฟของ แป๊ะบาง เวลาท่านว่างมีอารมณ์ดี ขอร้องท่านเล่าเรื่อง ตำนานจีน เช่น เฮ้งเจีย ซึงหงอโคง ตือโป๊ยก่าย พระถังซำจั๋ง ในไซอิ๋ว และบางทีก็เรื่อง สามก๊ก เลียดก๊ก ท่านชอบพูดติดตลก เพราะเป็นศิลปินมาก่อน เด็กหรือผู้ใหญ่ถ้าได้ฟังแล้วสนุก เร้าใจไม่เบื่อ ท่านพูดจีนผสมไทย แต่ฟังกันพอรู้เรื่อง ติดใจท่านมาก

คุณยาขอบ นักประพันธ์เรื่องผู้ชนะสิบทิศ บอกว่าได้เคยไปพบท่านอาจารย์ แป๊ะบาง 3 ครั้งที่ถ้ำเขาหลวง เป็นนักปราชญ์ที่สงบนิ่งได้ ไม่พูดตอบในสิ่งที่ไร้สาระ ท่านฝึกจิตโคจรลมปราณ มีบุญราศีหน้าตาดูสดใส ยังกับมีอายุ 50 หรือ 60 ปี ท่านปกปิดชื่อแซ่อายุที่มา เพื่อหลบมุมสงบละสังขาร คนชาวเมืองเพชร รู้จักแต่ว่า ท่านนุ่งผ้าขาว ห่มขาว ชาวบ้านมักเรียกว่า บวชเณร ท่านเก่งน้ำมนต์ ใครปวดหัว โรคเครียด

นอนไม่หลับ มาหาท่านจับเส้น สกัดจุด แล้วให้เอาน้ำมนต์ไปกิน ให้ดื่มน้ำมาก ๆ ก็ได้ผลหายกันมาก มียารากไม้ แก้ปวดฟัน ท่านถอนฟัน แบบสกัดจุดให้ชาก่อน แล้วจึงถอนให้ไม่ปวด ถอนฟันไม่ปวด ยังไม่เอาเงินทองใคร ๆ อีกด้วย ชาวบ้านเมืองเพชรรุ่นก่อน ๆ รู้จักเรื่องนี้ดี

ครูเปล่ง ตันสุขะ ได้บอกไว้อีกว่า ท่านอาจารย์แป๊ะบาง ตอนมีอายุร่วม ๙๐ ปี ท่านมีมรณญาณ บอกลาตาย กับคณะท่องเที่ยว ว่าจะตายในปีนี้ก่อนสิ้นปี ท่านสั่งอิฐปูนทรายเอามาก่อสร้างองค์เจดีย์ เพื่อเก็บสังขาร ถึงเวลาท่านก็นั่งสมาธิเข้าฌานตาย ได้เห็นแล้วก็ทึ่ง! ท่านทำได้ดังที่ได้เคยสอนไป เป็นสิ่งมหัศจรรย์เท่าที่ได้เคยพบเห็นมาทีเดียวแล . . . สาธุ!

ครูเปล่ง ตันสุขะ ได้บอกไว้อีกว่า มีวันหนึ่งที่ศาลาบนเขาหลวงเมืองเพชรบุรี ได้พบท่านอาจารย์ แป๊ะบาง ท่านได้ตอบปัญหาธรรมะ ให้แก่คณะคุณหลวง คุณพระ และนักหนังสือพิมพ์เก่าอีกหลายท่านฟัง (เป็นคนกรุงเทพ) เรื่องการทำนิมิต เจริญกสิณแบบต่าง ๆ นั้น ท่านขอตอบสรุปสั้น ๆ ให้ฟังว่า ถ้าเอาตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์ ที่จีนเก็บเรื่องอินเดียไว้ใน พระไตรปิฎก เป็นภาษาจีน ตั้งแต่ก่อนสมัยสามก๊กไว้มากมาย ดังเช่นหลักฐานที่นิยมรู้แพร่หลายมาก

สมัยต้นสามก๊ก พระเจ้าฮั่นเม่งตี่ อัญเชิญพระไตรปิฎก จากอินเดีย เข้ามาเมืองจีน สร้างวัดม้าขาว ได้ตั้งกองแปลพระสูตรต่าง ๆ ไว้เป็นภาษาจีน ร่วม 2,000 ปีแล้ว

สมัยหลัง ยังมีพระสังฆราชองค์ที่ 28 ของอินเดีย คือ พระโพธิธรรมมหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ)[1] สาธุคุณท่านได้นำบาตร จีวร หลักธรรมต่าง ๆ ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี อินเดีย นำนิกายเซ็น (ฌาน) จากอินเดีย ลงเรือใบอ้อมแหลมมะลายู มาถ่ายทอดไว้ในเมืองจีน ตรงกับสมัยพระเจ้าเหลียงบู๊ตี่ ประมาณ พ.ศ. 1067 แล้วได้ถ่ายทอดคำสอนด้วย จิตถึงจิตให้พระภิกษุที่เป็นชาวจีน สืบทอดตำแหน่งพระ-สังฆปริณายกอีก 5 องค์

ถ้าจะรวมนับมาจาก อินเดีย 28 องค์พระสังฆราช แล้วมาเมืองจีนอีก 5 องค์พระสังฆราช สายตรง โลกเขานับกันไว้ว่า มี 33 สมัยอย่างนี้. ถึงวันนี้ก็เป็นเวลาพันกว่าปีเหมือนกัน

ท่านอาจารย์แป๊ะบาง สรุปใจความเป้าหมายของสายตรงไว้ว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี อินเดีย หลักฐานตาม

1 ก่อนหน้านั้น ในปี พ.ศ. 1051 มีพระภิกษุอินเดีย ชื่อ **ท่านโพธิรุจิ** ได้เดินทางเข้ามาเมืองจีน พร้อมพระภิกษุอีกหลายองค์ และได้ตั้งกองแปล **พระสูตร** ต่าง ๆ ที่วัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่)

จาก ส. ธโนฆาภรณ์

สายนี้ว่า ไม่นิยมสอนเรื่องกรรมวิธีเจริญกสิณต่าง ๆ และทำนิมิตต่าง ๆ แบบของพวกฤาษี โยคี ได้สอนกันมาก่อนพุทธกาลแล้ว เป็นมีดสองคม มีคุณและมีโทษเท่ากัน

หลักฐานที่จารึกไว้ว่า ตอนที่พระพุทธองค์ไปนั่งหลับตาอดข้าวอดอาหารต่าง ๆ นานตั้ง ๖ ปี เพื่อต้องการพิสูจน์ ใช้สติปัญญาแยกธาตุดูทุก ๆ วิชาการ ทุกตำราที่มีมาก่อนท่านเกิดจนหมดแล้ว จึงได้พบความจริงว่า พวกที่ชอบเล่นกสิณต่าง ๆ หรือเล่นนิมิตต่าง ๆ ถ้าเล่นมากจนเกินไป จะหลงผิด ไปติดอัตตา ติดอุปาทานนั้นไว้จนแน่นเกินไป จะไม่ปลอดภัย ดังที่พวกฤาษีหรือโยคี เพี้ยนไปเพราะแก้ไม่ตกก็มี กรรมวิธีอย่างนี้ยังไว้ใจหมดไม่ได้ วิชาการอย่างนี้เป็นดังมีดสองคม มีคุณและมีโทษเท่ากัน โทษคือพวกปัญญาอ่อนจะคุมอารมณ์ไม่อยู่ จะคุมจิตตนเองไม่อยู่ในสายกลาง การปล่อยวางไม่ได้ ดับนิมิต ดับอุปาทานนั้นไม่ได้ เป็นมาก ๆ บางคนอาจจะเพี้ยนไปก็มี

พระสูตร ตรัสไว้ชัดเจนว่า เรื่องการเล่นนิมิต และกสิณแบบต่าง ๆ มีอันตราย ไม่ปลอดภัยแก่พวกศิษย์ที่ปัญญาธรรมจักษุยังอ่อน พวกศิษย์โง่ ที่มีแต่ศรัทธาจิตอย่างเดียว ขาดสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ยังไม่รู้แจ้งทางอนุสัยตนเองดีพอ ขาดสติปัญญาที่จะแยกธาตุดู ค้นหาเหตุผลที่-ถูก-ผิด-ดี-ชั่ว ระยะ

ยาวนานยังไม่เป็น ใครพูดอะไร ๆ ฟังแล้วเชื่อหมด จิตศรัทธาหมด จิตเกาะติด เป็นอัตตา ตัวตน มีอุปาทานยึดถือไว้ทันที ชนกลุ่มนี้มีในแทบทุกศาสนามากอีกด้วย โบราณครูบา จึงกล่าวไว้ว่า วิชาอย่างนี้ ต้องมีครูสอน ครูคอยบอกควบคุมไว้จึงเรียนได้ จึงจะปลอดภัย

เพราะว่าโบราณครูบา ท่านพบมามากแล้ว ศิษย์ที่ขาดอริยครูคอยชี้แนะมักจะหลงผิดสัจจธรรมง่ายๆ เข้าใจภาวะจิตผิดไปง่าย ๆ แล้วจะแก้ไม่ตก ดังเช่นเวลาเห็นนิมิตติดตา คิดว่าเป็นของจริง ตนเองมีตาทิพย์ มีเทพนิมิต มีองค์ใน คือไม่มีสติปัญญาแยกธาตุดูว่า เป็นของที่มีมาเอง หรือเราไปทำให้เกิดมีขึ้น เวลาที่ภาพนิมิตติดตาจนดับไม่ลง ติดไปนาน ๆ จนลืมไปว่า ตนสร้างภาพนั้นไว้เองต่างหาก! เพราะว่านิมิตหลอกตัวเองก็มี จิตหลอนตัวเองก็มี สติปัญญาที่จะแยกว่าเป็นของจริง หรือของหลอก แทบไม่มีเลย กรรม! พอได้เห็นภาพอะไร ๆ ก็คิดนึกเอาเองว่าเป็นของจริงไปหมด ตรงนี้เองนาน ๆ ไปอันตราย จะหลงผิดสัจจภาวะ งมงายในอารมณ์จะต้องให้เรียนรู้แจ้งรากเง่าของมันไว้ด้วย จึงจะมีสติปัญญาจับวาระจิตตนเอง จับอนุสัยตนเอง จับอารมณ์ตนเองได้

เรื่องอุปาทานจิต ตามคัมภีร์ของฤาษี โยคี อินเดีย และในคัมภีร์เต๋า จีน. ได้สอนคล้ายๆ กันว่า ตรงสร้างภาพนิมิตต่างๆ ตรงทำกสิณแบบต่างๆ ทำไว้แล้ว หรือสร้างไว้แล้ว อุปาทานอย่างนี้จะดับได้ยาก จะแก้ได้ยาก ครูบาโบราณท่านเตือนไว้เสมอๆ เพราะอำนาจแรงกรรมวิบากผลของมัน มีจริงเป็นไปตามกรรมนั้นก่อน จึงจะดับได้ยาก จะหยุดแก้ได้ยาก เพียงสร้างภาพนิมิตให้ติดตา ตรึงใจไว้เพียงวันเดียว ภาพนั้นจะติดตาไปนานๆ ถึง 7 วัน แล้วถ้าสร้างภาพนิมิต หรือกสิณต่างๆ เอามาเพ่งดูจนติดตา ตรึงใจมากๆ เก็บไว้ในมโนภาพเก็บเล่นสนุก และศรัทธาไว้ในจอจิต หรือสมองจนชำนาญเพียงนาน 1 ปี ภาพอุปาทานเหล่านั้นจะติดตาเก็บไว้ได้นานๆ ถึง 7 ปีทีเดียว ถ้านักศึกษาเข้าใจอย่างนี้ไว้ก่อน จะป้องกันโรคหลงผิดจนจิตหลอนตัวเอง จนงมงายในอารมณ์ ที่แก้ไม่ตก จนเพี้ยนไปก็มี ถ้ารู้อย่างนี้ไว้ก่อน ป้องกันโรคบ้า มีคุณประโยชน์อย่างมหาศาลแล... สาธุ!

ดัง พระสังฆราช โพธิธรรมมหาครูบา เหยียบแผ่นดินจีน ท่านได้กล่าวโศลกไว้ว่า

"ฉันเดิมมาถึงแผ่นดินนี้
ถ่ายทอดธรรมช่วยผู้หลงงมงายอารมณ์
หนึ่ง – ดอกไม้บานครบ 5 กลีบแล้ว
ผลที่สุดธรรมชาติจะปรากฏขึ้นมาเอง."

吾 本 來 玆 土
傳 法 救 迷 情
一 花 開 五 葉
結 果 自 然 成

โศลกของ พระโพธิธรรมมหาครูบา เจ้าของผู้นำนิกายเซ็น (ฌาน) เข้าเมืองจีนเมื่อพันกว่าปีมานี้ จะเห็นได้ว่า พระบรมครูท่านบอกไว้ว่า ท่านมา "ถ่ายทอดธรรมช่วยผู้หลงงมงายอารมณ์" คือ เป้าหมายแก้ความหลงผิดสัจจธรรม จนงมงายในอารมณ์อย่างเดียวก่อน ไม่สอนเรื่องนอกกายและนอกจิต (สอนแต่ในกายและในจิต)

พระคัมภีร์สอบอารมณ์วิปัสสนาญาณ สอบอารมณ์กรรมฐานของอริยครูโบราณ ท่านได้พบศิษย์ที่มีกรรม! มีอุปสรรคเรื่อง

เล่นนิมิต เจริญกสิณแบบต่าง ๆ ทีแรกก็สนุกดี และมีความศรัทธาจิตอย่างสูง ยึดมั่นถือมั่นไว้มากจนเป็นอัตตา เป็นตัวตนชั้นละเอียดที่แก้ยาก ท่านจึงได้วางสูตร เขียนบันทึกไว้เป็นตำราว่า อริยครูยุคก่อน ๆ หลายสมัย ได้พบความจริงว่า พวกที่มีครอบครัวครองเรือนกันแล้ว เมื่อไปเล่นนิมิต หรือเจริญกสิณแบบต่าง ๆ จนลืมคิดไปว่า ตนยังมีการรับผิดชอบเรื่องครอบครัวนั้น ดังฝ่ายชายทำนิมิต เล่นกสิณต่าง ๆ ไป แต่ตนเองจิตยังไม่หมดจากกาม เกิดอารมณ์กาม บางทีจะเข้าไปนอนกับเมียตนเองไม่ได้ ฝืนจิตใจทันที กลัวบาปทันที เพราะว่าจิตแวบ! จิตไปเห็นภาพนิมิตที่ติดตา บางคนตนเองได้สร้างรูปองค์พระไว้ภาพองค์พระแวบขึ้นมาในจอจิต อย่างนี้มีได้เป็นได้ เป็นมามากแล้ว บางคนหนีเมียแอบไปบวช เพราะที่เห็นรูปพระในจอจิตคิดว่าตนเองมีองค์ มีองค์ในแล้ว จึงกลัวว่า ถ้านอนกับเมียแล้วจะกลัวเป็นบาป ผิดศีล กลัวจะตกนรก (กรรมที่หลงผิดสัจธรรม)

ฝ่ายหญิงก็มีอย่างนี้เหมือนกัน ที่สุดผัวเมียต้องแยกกันนอน เพราะว่าตัวเองมีองค์ใน ต้องถือศีล กลัวบาปกรรม แต่ส่วนลึกของจิตใจทั้งหญิงและชาย จิตยังไม่หมดกาม จิตยังต้องการกามนั้น หรือเสพกามนั้น อุปสรรคเรื่องอย่างนี้ได้เกิดมีขึ้นก่อนพุทธกาล และหลังพุทธกาลในศาสนาใหญ่ต่าง ๆ เขาจึงพูดกันไว้ว่าจะเรียนวิชาอย่างนี้ จะต้องมีอริยครูสอน คอยคุม

ชี้แนะ แล้วครูนั้นต้องเป็นผู้ที่ได้บรรลุธรรมนั้น หรือรู้แจ้งในสัจธรรมอย่างนั้นอีกด้วย จึงไม่ประมาท

กรรมวิธีแก้เรื่องจิตเกิดกามราคะมากๆ นั้น สรุปแก้ง่ายๆ จะต้องระวังเรื่องการกินอาหารก่อน ต้องลดพวกอาหารกระตุ้นบำรุงกาม เช่นพวกเนื้อ นม ไข่ ลดน้อยลงไปก่อน จิตจะสงบลงบ้าง

ต่อไปกรรมวิธีแก้ ต้องไม่สนใจเรื่องเล่นนิมิตต่างๆ เจริญกสิณต่างๆ หยุดไปสักพักหนึ่งก่อน ก็จะเสื่อมสลายตัวไปเอง ไม่กลัวเสียอย่างเดียว ผีสางจะค่อยจางหายไปหมด จิตไม่เก็บภาพนั้นไว้ หายไปเอง.

กรรมวิธีแก้เรื่องนิมิตหลอก จิตหลอนตัวเอง บางคนฟุ้งซ่าน ไม่สงบ ภาษานักปฏิบัติธรรมเรียกว่า กรรมฐานรั่ว สมาธิแตก คือคุมอารมณ์ไม่อยู่ มักจะเป็นมาก่อนๆ แล้ว หันเข้าหาการเจริญสมาธิ บางคนแก้ไม่ตก กรรมเก่ามีมาก่อนหนักมาก จากปัญหาชีวิตมาก่อน ธรรมช่วยทันทีไปไม่รอด ไม่สงบดีเท่าที่ควร ต้องใช้เวลาอีกระยะหนึ่งดูก่อน เป็นเพราะว่าจิตไม่ยอม จิตยึดมั่นเป็นอัตตา ตัวตน พยายามให้จิตปล่อยวาง ลดความยึดมั่นถือมั่น ลดอัตตา ลดตัวตนลงก่อน พอมีทางจะแก้รักษาหายได้ เข้าพระสูตร เราไปทำให้จิตเกิดทุกวันคืนตลอดชีวิตก็ว่าได้ "จิตเกิด-รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิต

ดับ–รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ" เป็นพุทธพจน์ เป็นบรมธรรม แล... สาธุ!

บันทึกธรรมของวัดโซกาย (เฉ่าโคย) สมัยราชวงศ์ถัง ได้เก็บเรื่องไว้ว่า พระสังฆราชโพธิธรรม มหาครูบา (ตั๊กม้อไต้ซือ) มาจากอินเดีย พอเหยียบถึงแผ่นดินจีน สาธุคุณท่านไม่สอนเรื่องนอกกายและเรื่องนอกจิตเลย ท่านสอนแต่ธรรมนำไปสู่ความรู้แจ้งทางจิตใจ เนื่องด้วยเรื่องให้เข้าใจ "อัตตา–อนัตตา–สุญตา" เป้าหมายท่านชี้ตรงไปที่ "กายและจิต" ของมนุษย์ เอาตรงนี้ให้ได้ก่อน ให้พบนิสัย นิสัยตน แล้วจับอนุสัยตนเองให้ได้ก่อน จนได้ธรรมชาติจักษุ พบความรู้แจ้งทางอนุสัย ตรัสรู้แจ้งในสัจจธรรม ความเป็นพุทธะ! เป็นผู้ได้ตื่นขึ้นจากความหลงงมงายในอารมณ์ จิตโพลงสว่างไสว พบประตูนิพพาน เป็นผู้รู้ธรรมชาติ ผู้ตื่นจากความหลงงมงาย ผู้เบิกบานใจในธรรมชาติอาณาจักรแห่งความว่าง อยู่ใน "สุญตาวิหารธรรม" ได้เป็นพัก ๆ เป็นวัน ๆ ก็ยังดีกว่าไม่ได้พบบ้างเลย บุญจะประทับจิต กุศลจะติดวิญญาณข้ามภพชาติไป

ทางโลกีย์จะสุขกายเบาสบายใจลงไปมาก เช่นกล้ามเนื้อได้หยุดพักการเกร็งตัวทางอุปาทานต่าง ๆ ลงไป ประสาทจะหยุดพักความตึงเครียดบ้าง ให้ร่างกายใจผู้นั้นได้หยุดพักความคิดปรุง

แต่งทางโลกียรมณ์จริง ๆ ลงไป พระพุทธเจ้า ต้องการให้สาวก และชาวพุทธทั้งหลายสนใจ ได้ธรรมจักษุอย่างนี้ก่อนแล...สาธุ!

วิชาดับกามราคะ–เสพเมถุน
กรรมวิธีที่ใช้กันมาเป็นพันปี

มีอีกวันหนึ่ง ครูเปล่ง ตันสุขะ กับคณะได้นมัสการ อริยครูองค์เซียน ชื่อแป๊ะบาง เป็นครั้งสุดท้ายของชีวิต ได้ถามเรื่องวิชาดับจิตที่เกิดกาม ที่นักบวชไปนาน ๆ แพ้เพราะด่านนี้ เช่นพวกกระผมก็จิตเกิดกาม อยากจะเสพเมถุนทุก ๆ วันก็ว่าได้

ท่านองค์เซียน ได้ตอบว่าพวกเอ็งยังหนุ่มเข้าใจถามเรื่องนี้ดีมาก ดังสมัยที่ท่านยังบวชเป็นสามเณร อยู่เมืองจีนโน้น มีวันหนึ่งจิตเกิดกามราคะอย่างแรง คือจิตหวนกลับไปอยากจะเสพเมถุน เพราะวัยหนุ่มเลือดร้อน เป็นทุกข์ทางใจที่ยังแก้ไม่ตกอย่างหนึ่ง จึงได้ไป นมัสการท่านอริยครู ผู้เป็นอาจารย์บวชเณรให้ ขอถามเรื่องกรรมวิธีดับกามราคะ จิตอยากเสพเมถุนจะดับได้อย่างไร ?

ท่านอริยครู เหลาฮั้วเสียงไต้โจ้วซือ ได้ตอบว่า ถ้าจะใช้แบบอย่างเซ็น (ฌาน) นิยมสอนให้ใช้ ปรัชญาปารมิตา

หฤทัยสูตร (ซิมเก็ง) หัวใจพระสูตรอยู่ที่ ขันธ์ 5. มีหลักธรรม คือ (1) รูป (2) เวทนา. (3) สัญญา. (4) สังขาร. (5) วิญญาณ. ทางวิปัสสนาปัญญาให้ใช้คิดพิจารณาเพ่งดูจนเกิดสติปัญญาธรรมจักษุเห็นว่า เป็นความว่าง ถ้าใช้เป็นทำถูกกรรมวิธี ปุถุชนเจริญไปนาน ๆ จิตจะหยุดพักความคิดปรุงแต่งในโลกียรมณ์ ดับลงได้ชั่วคราว จิตว่างชั่วคราว นิพพานน้อย ๆ

คือเพ่งคิดพิจารณาจนเกิดสติปัญญาเห็นว่า ขันธ์ 5 เป็นความว่างไป[1] ปุถุชนถ้าทำได้จริงบ้าง จิตจะเริ่มลดการอยากเสพกามราคะ การเสพเมถุนจะดับลงไปมาก ตัวเบา ๆ ใจว่าง ๆ มากกว่าที่ยังไม่พบธรรมะอย่างนี้

จงอย่าเพิ่งดูถูกว่า การทำให้ขันธ์ 5 ว่างไปแล้ว ทุกข์ใจทั้งปวงจะดับหมดนะ! เพราะว่าจิตดับความคิดปรุงแต่งในโลกียรมณ์ได้จริง. พูดได้อีกอย่าง คือจิตหลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ได้จริง ตรงนี้เรียกว่า จิตเริ่มเข้าช่องว่างสุญตา พูดง่าย ๆ อีกอย่าง คือจิตหยุดพักการเกิดดับในภพ

[1] ขันธ์ 5. 五蘊 มี (1) 色 รูป. (2) 受 เวทนา. (3) 想 สัญญา. (4) 行 สังขาร. (5) 識 วิญญาณ.

(รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ.)

จาก ส. ธโนฆาภรณ์

ต่าง ๆ ลงได้ชั่วคราว ผลทางโลกีย์มีคุณประโยชน์ ก็คือกล้ามเนื้อจะหยุดเกร็งตัว ประสาทจะหยุดความตึงเครียดลงมาก จะมีความรู้สึกตัวว่า "กายเบา ๆ ใจว่าง ๆ จิตโปร่งใส" ตรงนี้ที่เรียกกันว่าเข้าสุญตาวิหารธรรมได้ชั่วคราว พบนิพพานน้อย ๆ แล้วจะเสื่อมไป ปุถุชนจะคุมสภาวธรรมอย่างนี้ไว้ไม่ได้นาน.

สูงขึ้นไปอีก ถ้าทำจิตเข้าช่องว่างสุญตาได้ตามที่ตนต้องการ คือจิตหยุดพักความคิดปรุงแต่ง หยุดได้จึงเข้าอาณาจักรแห่งความว่างได้ ตามที่ตนเองต้องการจะหยุดได้ทันที หยุดได้เท่าที่ตนอยากจะหยุดพักนั้น เขาจะไม่เรียกว่า เป็นคนแล้วนะ! นั่นคืออริยบุคคล หรือโสดาบัน พระโสดาบันไปแล้วเขาจะสาธุ!

ถ้าสูงยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ทำจิตให้เข้าช่องว่างสุญตาได้ตลอดกาล นั่นก็คือไม่ใช่คนอีกนะ! เป็นพระอรหันต์ไปแล้วแล... สาธุ! การพูดนั้นง่าย แต่การที่จะทำได้จริงนั้น ไม่ใช่ของง่าย ๆ นะ! ระวัง ๆ พระอรหันต์ปลอมมีแทบทุก ๆ สมัย

องค์เซียน แป๊ะบาง ได้พูดว่า ยังมีอีกกรรมวิธีหนึ่ง เป็นพระสูตร คือ พระคัมภีร์ อสุภกรรมฐาน เป็นวิชาที่ใช้ดับกามราคะ แก้เรื่องจิตเกิดกามราคะมาก ๆ สำหรับนักปฏิบัติธรรมมีมาก่อนพุทธกาล เป็นบรมธรรมที่นักปราชญ์เคารพมาก

อริยครูของฉัน ท่านใจกว้างมาก พูดว่า ถ้าใครเห็นว่ากามดี การเสพเมถุน ยังเป็นสุขกายใจอยู่มาก ๆ กันแล้ว ตำรา

อย่างนี้ไม่ต้องไปเรียนได้เลย หลวงพ่อ ไม่ห้าม เห็นใจสัตว์โลกต้องเป็นไปตามกรรมวิบากต่าง ๆ จงลาสิขาสึกออกไปก่อกรรมในวัฏสงสารไปทั่วทั้ง 6 ภูมิเลย. ถ้ายังเห็นว่าสนุกดี หลวงพ่อถือธรรมาธิปไตย สอนศิษย์ที่สมัครใจศึกษาธรรมเท่านั้น.

แล้วถ้าใครเห็นว่า มีทุกข์เพราะกามราคะ การเสพเมถุนนั้นแล้วจะก่อกรรมวิบากสืบไปที่แก้ไม่ตกจบไม่ลง ถ้าเห็นว่าเป็นนรกในวัฏสงสารอย่างหนึ่งบ้าง ก็สมควรสนใจเรียนรู้กรรมวิธีดับทุกข์ จากกามตัณหาต่าง ๆ ไว้บ้างก็ดี ไม่ประมาท. หลวงพ่อไม่บังคับวิญญาณศิษย์

คัมภีร์ อสุภกรรมฐาน วิชาดับกามราคะ (เสพเมถุน)

สรุปกรรมวิธีแก้ได้อย่างง่าย ๆ ต้องสนใจเรื่องการกินอาหารต่าง ๆ ก่อน ลดพวกเนื้อ นม ไข่ พวกบำรุงร่างกาย พวกพืชผักที่กระตุ้นความรู้สึกต่าง ๆ แล้วจงหลีกเลี่ยงสังคมที่มีกามราคะมาก ๆ หลีกเรื่องที่ยั่วยวนชวนมองเรื่องเพศลงก่อน

สูงขึ้นไปอีกชั้น ใช้ตำราแก้สอนกรรมวิธีดับกามราคะที่เกิดแก่จิตใจ แล้วมีทุกข์ร้อนรนกระวนกระวายใจ มีพระสูตรที่ใช้กันเป็นสากล ชื่อคัมภีร์วิชาเจริญ "อสุภกรรมฐาน"

คือการให้เพ่งพิจารณาดู เพ่งดูพิจารณากายเนื้อ ของฝ่ายตรงกันข้าม ให้เห็นว่าร่างกายเนื้อนั้น เห็นว่าเป็นปฏิกูล (สกปรก) เป็นความจริงพิสูจน์จะเห็นได้ว่า ส่วนมากมนุษย์พอดับจิตขาดใจตายกันแล้ว ก็เป็นซากศพ เริ่มบวมขึ้นอืด เน่าเละเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ส่งกลิ่นเหม็น สกปรก เป็นปฏิกูลอย่างนี้ ที่สุดทุกคนแยกธาตุแล้วไม่มีอะไร ๆ ที่ว่าสวยงาม น่าเป็น น่าเอา น่าหลงใหลอะไรนักเลย เข้าพระสูตรที่ว่า เป็นอนิจจัง (ไม่เที่ยง) ยังเป็นทุกขัง (ยึดมั่นเป็นทุกข์) เป็นอนัตตา (ไม่มีตัวตน-ที่เที่ยง-ที่อยู่ยืนโรง) ทั้งปวงแล...

ถ้าใครเจริญธรรมมองเห็นได้อย่างนี้บ้าง จิตเริ่มจะปลงกามกิจ ลดลงมาก ตำรานี้พวกฤาษี โยคี อินเดีย. และพวกเซียนชั้นสูงก็รู้จักใช้กรรมวิธีอย่างนี้มาแล้ว สาธุ! พวกที่บวชทนบวชได้จนแก่เฒ่าตาย มักจะรู้พระสูตรนี้แล... สาธุ!

บทที่ 2

เหลาฮวบซือกง–พบฮวงจุ้ย–ตั๊งตั๊ว (ศาลเพียงตา)
สร้างโรงเจ–พังม่วง บ้านสุนฮกซั้วตั๊วอายุเกิน 100 ปี
เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส

ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า เกิด พ.ศ. 2471 ซึ่งต่อมาอีก 20 ปีหลังๆ ได้กลายเป็นผู้มีนามปากกาว่า "ธ. ธีรทาส" ไป ชีวิตวัยเด็กได้ติดตามเตี่ย คือ ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า ไปงานพิธีกรรมจัดการเรื่องกินเจ "กั๊วอ่วงเจ" ทุกๆ ปี เพราะว่าเตี่ยท่านเป็นกรรมการ และสมุหบัญชีใหญ่ และเป็นผู้เขียนสารการเทศนาสอนธรรม อ่านรายชื่อสมาชิก ผู้ที่จะมาถือศีลกินเจ 10 วันทุกๆ ปี เป็นเวลานานถึง 25 ปี (จนวันตาย)

ดังได้สดับฟังมาอย่างนี้ ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า ท่านได้บอกสอนลูกชายให้จดบันทึกไว้ว่า สมัยก่อนที่ ธีรทาส ยังไม่ได้เกิด ประมาณ 10 กว่าปี เตี่ยท่านได้พบ นมัสการ ท่านอริยครู เหลาฮวบซือกง ท่านก็มีอายุถึง 75 ปีแล้ว ท่านเล่นฝึกสอนไล่กงโคจรลมปราณ ฝึกจิตเจริญฌาน จนได้วัชรกายที่แข็งแรงทรงพลังงานมาก

สาธุคุณท่านองค์นี้เป็นขุนนาง เป็นนักปราชญ์ เมื่อประมาณ พ.ศ. 2432 ท่านได้ธุดงค์มาจากภาคใต้ ได้พบที่ดินริมแม่น้ำท่าจีน บ้านพังม่วง อ. ศรีประจันต์ จ. สุพรรณบุรี ตอนเช้ามืดพอฟ้าสาง ท่านก็ออกเที่ยวเดินจงกรม ตื่นเหยียบที่พื้นดิน กองดินเป็นเนินสูงโคงๆ นั้น ก็นึกแปลกใจ บางแห่งดินร้อน บางแห่งดินอุ่น บางที่เย็นผิดปกติ ท่านปู่ เหลาฮวบซือกง จึงได้หยุดนั่งสมาธิ เข้าฌานอยู่ตรงนั้นตลอดวัน พอออกจากฌานแล้ว จึงพิจารณาดูให้ทั่วริมแม่น้ำนั้น ดูสายน้ำใสเย็น ไหลตรงดิ่งๆ ลงมายาวหนึ่งคุ้งน้ำ ยาวมากพอสมควร ตอนกลางวันบางทีสะท้อนแสง สีเงินยวง วาบ! แวบ! แวบ! ดูสวยงามดีมาก (จีนเรียกว่า-จุ้ยซ้งดี) และที่ดินชายฝั่งนี้เป็นรูปนูนโค้งๆ ยื่นลงแม่น้ำ ภาพธรรมชาติเกิดขึ้นเอง เป็นรูปร่างลักษณะ ดังตัวหอย (หอยยักษ์) เข้าตำรา ดูฮวงจุ้ย เรียกว่าหอยตี่ แผ่นดินรูปตัวหอย ที่ดินแปลงนี้ธรรมชาติสร้างมานับเป็นล้านๆ ปี เป็นที่ดินมีชีวิต-วิญญาณ แปลงหนึ่ง ถ้าได้ก่อสร้างศาลเจ้า หรือวัด โรงเจต่างๆ เหมาะสมมาก ต่อไปจะเฮียนหรือศักดิ์สิทธิ์ ลูกหลานศิษย์สายนี้จะเจริญสืบผลบุญอายุยืนนานไปหลายๆ ศตวรรษแล... สาธุ!

เหลาฮวบซือกง สาธุคุณท่านมีวาจาศักดิ์สิทธิ์ได้ชักชวนบอกชาวจีน ให้มาช่วยกันทำบุญก่อตั้ง โรงเจ และศาลเจ้า

บ้านพังม่วงนี้ เริ่มต้นตั้งศาลเจ้า ซำซัวกึ๊กอ้วง เป็นเรือนไม้สูงหลังไม่ใหญ่นักขึ้นมาก่อน มีท่านปู่ ชื่อ เล้าซำสือ ซึ่งท่านไว้หางเปีย เป็นครูสอนมวยจีน ได้เคยสอน ธีรทาส ตอน 8-9 ขวบมาบ้างเหมือนกัน ท่านเป็นผู้จัดการดูแล ศาลเจ้า ซำซัวกึ๊กอ้วง แห่งนี้มานานปี สืบลงมาจนถึงมือลูกชายของท่าน ชื่อ เล้าเม้งอู้

ประมาณ พ.ศ. 2432 ได้เริ่มถือกำเนิดวางศิลาฤกษ์ใช้แผ่นหินสีเขียว แกะสลักอักษรจีน ขุดหลุมลึก 2 เมตรฝังไว้ตรงศูนย์กลางที่จะก่อสร้างโรงกินเจ พังม่วง บ้วนสุนฮกซิ่วตั๊ว พิธีกรรมต่าง ๆ ท่านปู่ เหลาฮวบซือกง เป็นปฐมาจารย์องค์แรก ภาษาจีนแต้จิ๋ว เรียกว่า ไคซัวโจ้ว หรืออ้วนซี้โจ้ว

วันเริ่มแรกของพิธีกรรม ได้ตั้งศาลเพียงตากลางแจ้ง (จีนเรียกว่า–ตั้งตั๊ว) มีดอกไม้ธูปเทียน ผลไม้ต่าง ๆ และอาหารเจต่าง ๆ แล้วท่านปู่ เหลาฮวบซือกง ได้อ่านสารฉบับที่ 1 ข้อความในสารนั้นก็คือขอแจ้งให้ฟ้าและดินรับทราบไว้ก่อน ว่าจะก่อสร้างโรงถือศีล กินเจ บ้านพังม่วง อ. ศรีประจันต์ จ. สุพรรณบุรี

แล้วท่านปู่ก็ได้ทำพิธีกรรม ขออนุญาตจากพระภูมิเจ้าที่เจ้าของที่ดิน และภูตผีปีศาจ และดวงวิญญาณเดิมที่ยังยึดมั่น

ถือมั่น ที่ยังไม่ยอมไปผุดเกิดต่างๆ ทำการขอโทษ ขอขมากรรมชีวิตสัตว์ทุกๆ ตัวที่ยังมีชีวิตอาศัยอยู่ในที่ดินแห่งนี้ขออภัยต้องแจ้งให้เจ้าของเดิมทราบก่อน

พิธีกรรมอย่างนี้ ขออนุญาตจากพระภูมิเจ้าที่ จีนเรียกว่าผ้งโท้ว พิธีกรรมแจ้งฟ้าและดินให้รู้ และมีการสวดมนต์แผ่เมตตากรุณาจิต อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่เจ้าของที่ดินแปลงนี้เจ้าของตั้งแต่สร้างโลกมาเกิดมีแผ่นดินผืนนี้ มีกี่เจ้าของ และได้เปลี่ยนเจ้าของนับไม่ถ้วนคนมาแล้ว บางวิญญาณก็ยอม บางวิญญาณก็จำยอม คือถูกบังคับวิญญาณจึงยอม ขอให้อโหสิกรรมปล่อยวางเวรกรรมเก่าๆ ทั้งปวง แล้วขอให้จงอนุโมทนาส่วนบุญกุศลนี้ด้วย สาธุ !

เจ้าของที่ดิน และวิญญาณเดิมทั้งหลาย พึงทราบไว้ว่าการได้ก่อสร้างโรงทาน โรงถือศีลกินเจอย่างนี้ จะได้เป็นบุญกุศลตรงที่ไม่ฆ่าชีวิตสัตว์ให้ตาย สอนคนให้มีจิตใจอ่อนโยนไม่นิยมกินเนื้อสัตว์ใหญ่ๆ ที่มีมือมีตีนเหล่านั้น และยังจะต้องหาโอกาสช่วยปล่อยชีวิตสัตว์ให้รอดตายไปอีกด้วย ได้สร้างค่านิยมให้มนุษย์เกิดมีคุณธรรมทางใจ คือมีเมตตากรุณาธรรมทานบารมีสืบไว้ค้ำจุนโลกให้เกิดความสงบสุขระยะยาวนานแก่โลกมนุษย์ ให้เกิดเมตตากรุณาธรรมาณาจักรนี้ ได้แพร่หลายอมตะสืบไปแล... สาธุ ! ฉะนั้นพระภูมิเจ้าที่และดวงวิญญาณที่กล่าวถึงทั้งหมด สมควรรับส่วนบุญกุศล อนุโมทนาร่วมบุญกุศลบารมีครั้งนี้ด้วยเทอญ สาธุ !

เหลาฮวบซือกง ได้อ่านสารฉบับที่ 2 เพื่อขอน้อมนมัสการ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า 7 พระองค์ และอดีตพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระมหาโพธิสัตว์ทุกๆ พระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้า ทุกๆ พระองค์ และอรหันต์ทุกๆ พระองค์

สุดท้าย กิ๊วอ้วงไต่ผ่อสัก ทางภาคใต้ชาวฮกเกี้ยน เรียกว่า อัญเชิญ "กิ๊วอ๋องไต่ตี่" (มหาราชทั้ง 9 พระองค์) และอัญเชิญทวยเทพ เทวดาบนสวรรค์ทุกชั้นฟ้า ขออัญเชิญให้มาประทับในธรรมสภา คือโรงกินเจ พังม่วง บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊วนี้ เพื่อให้สาธุชนผู้มีจิตศรัทธาได้นมัสการ บูชาคุณของ พระพุทธ พระธรรม พระอริยสงฆ์ และเทวดา ทวยเทพผู้ที่ดูแลรักษาน่านฟ้า และพื้นปฐพีในทุกๆ โลกธาตุ ทั่วมหาจักรวาล แล... สาธุ! อ่านสาร-ตั้งโท้ว จบแล้ว ก็วางศิลาฤกษ์ เป็นแผ่นหินกว้าง 1 เมตร แกะสลักวันเดือนปี เป็นอักษรจีน แล้วก็ขุดหลุมลึก 2 เมตรฝังไว้ตรงกลางแผนที่ ที่จะก่อสร้างนั้นสืบไป

ต่อไปทุกๆ วันคืนก็บูชา เวียนเทียน เวียนธูป บางวันมีดอกบัวมากๆ ก็ใช้ดอกบัว ที่ไหว้แล้ว ให้ถือกันคนละดอกๆ แล้วสวดมนต์ ออกเดินจงกรม เดินเป็นแถว ตามหัวหน้าที่กล่าวออกนาม พระพุทธเจ้า ศากยมุนี พระอมิตาภะพุทธเจ้า พระเภสัชคุรุพุทธเจ้า พระกวนอิม มหาโพธิสัตว์ และทำการสวดมนต์

คือนำเอาพระสูตรต่าง ๆ พระอภิธรรมบ้าง ขึ้นนำสวดมนต์เทศนาสอนธรรมทานไปในวันหนึ่ง ๆ จนครบ 9 วัน 9 คืน เรียกว่าพิธีกรรมกินเจ แบบดั้งเดิมที่มีอยู่ในเมืองจีน แต่ไม่แพร่หลายเร็วดีเท่ากับนำพิธีกรรมอย่างนี้ออกต่างประเทศ ไปได้ทุกประเทศ ชาวจีนต้อนรับไว้เป็นอย่างดี ปีหนึ่งถือศีลกินเจเพียงแค่ 10 วันเท่านั้น

พวกที่พอจะรู้หรือฟังภาษาคนภาษาธรรมออกได้บ้าง อาจารย์ก็เทศนาธรรม แล้วให้ตั้งใจรับศีล เรียกว่าปุถุชนโพธิสัตว์ศีล (ถือศีล 5) เพื่อมุ่งจิตใจสร้างบารมี ขออธิษฐานจิตไปก่อนอย่างนี้ก็ได้ฟังธรรม ให้รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจไว้บ้างก่อน นานไปจะได้พบธรรมชาติ "ปึงแส่ 本性 (อนุสัยตน) และพบปึ้งชิม 本心 (จิตเดิมตน)" ได้บ้างก่อน รู้ความหมายอย่างนี้ จงบำเพ็ญบารมีไป ๆ จนวันหนึ่ง หรือชาติใดชาติหนึ่งได้บรรลุถึงธรรมะ "กายว่าง 身空 (ซิงโคง) จิตว่าง 心空 (ซิมโคง)" ขอให้เข้าถึงธรรมะนี้ รู้แจ้งอย่างฉับพลัน คือกายว่าง ก็จะดับทุกข์ทางกายลงได้มาก ถ้าจิตว่าง ก็จะดับทุกข์ทางจิตใจได้มาก เป้าหมายของการศึกษาธรรมะอยู่ที่ตรงนี้ สูงขึ้นไปจะได้รู้แจ้งหลักธรรมเนื่องด้วย "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา –สุญตา" ได้ในที่สุดของ พระพุทธศาสนา เมื่อรู้แล้ว

ได้ธรรมะนี้บ้างแล้ว จะต้องคิดแบ่งปันแก่ผู้ที่ยังไม่รู้แจ้งในธรรมาณาจักรใจนี้ สรรพสัตว์ในอีกทั้ง 6 ภูมิ ยังต้องการโพธิสัตว์เป็นครูสอน นำทางไปสู่พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณอีกมากแล... สาธุ!

จงอธิษฐานจิตไว้ก่อน มีอุดมคติทางใจสูงไว้ก่อน ดังอริยครูบาโบราณท่านกล่าวไว้ว่า "มีศีลขาด–ขาดศีลบ้าง–ยังดีกว่าผู้ที่ไม่มีศีลเลย" เพราะชีวิตจะไม่มีหลักคิด ไม่มีอุดมคติ เป้าหมายที่ไป "มีศีลขาด–ขาดศีลบ้าง–ยังดีกว่าผู้ที่ไม่มีศีลจะขาดเลย" ครูผู้ให้ศีลสอน ย้ำพูดเรื่องนี้ไว้มาก เพื่อให้มีกำลังใจเป็นอุดมคติแล... สาธุ!

เตี่ย กิมเซ็ง แซ่เล้า ได้บอกลูกชายไว้ว่า ท่านได้เคยเขียนเรื่อง และรายชื่อสมาชิกต่าง ๆ ที่มาถือศีล กินเจในบ้วนสุนฮกซั้วตั๊ว พังม่วง นี้ แล้วส่งไปที่เมืองจีน ศูนย์กลางวัดซิงอำยี่ อ.เท้งไฮ้ จีน. ทุก ๆ ปี เป็นวัดสายตรงมาจากวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) ส่งอยู่ร่วม 10 ปี จนถึงสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็หยุดไป

แล้วเปลี่ยนมาเป็นเขียนรายชื่อ อ่านชื่อกลางแจ้ง แล้วใช้นกกระสา (นกทำด้วยกระดาษ) บรรทุกรายชื่อทั้งหมดแล้วเผาไฟคือการส่งตรงไปที่ สวรรค์สุขาวดี พุทธเกษตร แทนการส่งไปเมืองจีน ทำการเผาเป็นตัวอย่างสืบกันลงมาอย่างนี้

สรุปความว่า โรงกินเจ พังม่วง บ้านสุนฮกซิ้วตั๊ว อ. ศรีประจันต์ จ. สุพรรณบุรี. ได้มีครู หัวหน้า ผู้จัดการรุ่นเก่า ๆ เท่าที่ เตี่ยกิมเซ็ง ๆ บอกและ ธีรทาส จดจำบันทึกไว้มีอย่างนี้

(1) สมัยที่ 1 ยุคแรก ท่านสาธุคุณ เหลาฮวบซือกง เป็นอริยครู มาจากเมืองจีน เป็นปฐมาจารย์องค์แรก จีนเรียกว่า "ไคซัวโจ้ว หรือ ง้วนซี้โจ้ว" พอตั้งศาลเจ้า ซำซัวก๊กอ้วง และโรงกินเจ พังม่วง บ้านสุนฮกซิ้วตั๊ว เสร็จแล้ว ท่านสอนนำอยู่ปีเศษแล้วก็จากไป อีก 10 ปีหลัง ๆ ท่านได้ธุดงค์มาแวะเยี่ยมศิษย์อีกครั้ง ท่านเห็นแล้วปีติสุขใจผลงานนี้มาก ที่มีความเจริญได้ก่อสร้างเป็นเรือนไม้หลังคามุงสังกะสี มีสมาชิกหน้ากินเจปีละ 300 กว่าชื่อ (สมัยโน้นคนกินเจ นิยมมานอนพักในโรงเจ 10 วันคืนแทบทุก ๆ คน)

(2) สมัยที่ 2 มีกรรมการ ผู้ดูแลช่วยกันบุกเบิกรักษาก่อตั้งโรงเจมากท่าน ท่านแรก ชื่อ ตั้งเชี่ยงอัง เล่าซำสือ โอวทิทง โอวยิ่งเชียง และยังมี ท่านผู้อาวุโสอีกหลายท่าน เตี่ยจดจำชื่อไม่ได้แล้ว และไม่อาจที่จะไปสืบเสาะหาลูกหลานได้พบอีกด้วย ต้องขออภัยไว้ที่นี้ด้วย จากรุ่นที่ 2 ไป ธีรทาส ยังเด็กแต่พอจะจดจำความได้ทันและรู้จักท่านอาวุโสนี้หลายท่านในงานประจำปีทุก ๆ ครั้งไป

(3) สมัยที่ 3 นิยมเรียกกันว่า ตั๊วจู้-ก็คือผู้จัดการหรือเจ้าสำนัก. ถ้าสมัยใหม่จดทะเบียนเป็น พุทธสมาคม เขาเรียกว่า นายกพุทธสมาคม ไป. ยุคนี้มี ตั๊วจู้ขุน มีร้านขายสินค้าต่าง ๆ อยู่เหนือโรงเจ-พังม่วง หรือเหนือวัดพังม่วงขึ้นไป

(4) สมัยที่ 4 ผู้จัดการชื่อ โค้วเนี่ยมฮะ มีร้านขายสินค้าต่าง ๆ อยู่ที่ตลาด อ. สามชุก จ. สุพรรณบุรี

(5) สมัยที่ 5 ผู้จัดการชื่อ เล้ากิมเช็ง คือเตี่ยของ ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า (ธีรทาส) พอดีสงครามโลกครั้งที่ 2 พวกชาวกรุงเทพฯ กลัวภัยลูกระเบิด หนีมาหลบภัย ซินแซกิมเช็งก็ฉวยโอกาสเทศนาสอนธรรมทานปลอบใจไปด้วย ให้กำลังใจชี้ไปที่กรรมวิบากของมนุษย์ ว่าไม่ต้องกลัวตาย เป็นห่วงไปมากนักเลย "ถ้ากรรมให้เกิดมันก็ต้องเกิด ถ้ากรรมให้ตายมันก็ต้องตาย" ตายช้าหรือตายเร็วมันก็ตายตัวเดียวกัน จงทำใจให้สงบฝึกสมาธิ สวดมนต์ไหว้พระไว้ก่อน บางทีไม่เป็นไปตามที่เราคิดสร้างทุกข์ไว้แบกนั้นก็ได้ ไม่เที่ยง มีคนมาจากทางไกล ๆ มากเต็มโรงเจ จนต้องก่อสร้างที่พักริมแม่น้ำต่าง ๆ มีคนมาก งานก็มากเริ่มต้องมีไช่เจ่ง คือเหรัญญิก มีงานก็มีเงิน สมัยโน้นยังไม่มีธนาคารให้ฝากเงิน ไช่เจ่งต้องเป็นบุคคลที่มี

หลักฐานซื่อสัตย์การเงินที่สังคมยอมรับ ท่านแรก คือนาย เล้าชุ่นฮาด (ยี่ห้อ-เล้ากวงซัวโอสถ) สมัยโน้นยังเดินเรือส่งขายสินค้า ส่งยาจีน ยาฝรั่ง ขนจากกรุงเทพฯ มาแม่น้ำท่าจีน แวะขายทุก ๆ ตลาด. ภายหลังขึ้นจากเรือส่ง มาเปิดเป็นร้านขายยา กวงชัวโอสถ อ. สามชุก จ. สุพรรณบุรี

(6) สมัยที่ 6 ผู้จัดการชื่อ เฮ้าเมี่ยเจียง คืออาจารย์เจียง ซินแซ เป็นยุคที่โด่งดังมีศิษย์มากที่สุด เพราะท่านเจียงซินแซ เป็นศิษย์สายวัดซิงอำยี่ อ. เท้งไฮ้ จีน. (สายวัดเส้าหลิน-เซียวลิ้มยี่) มาก่อน ท่านเก่งการสะกดจิตคนไข้ สกัดจุดประสาทคนไข้ พวกโรคจิต โรคประสาท คนบ้าต่าง ๆ ได้ผลมาก มีชื่อเสียงดังไปหลายแม่น้ำ หลาย ๆ จังหวัด

ท่านอาจารย์เจียง ๆ ยังเป็นครูสอนการชกมวยจีน ให้แก่เด็กชาย ชิวเล้ง ตอนนั้นมีอายุ 7-8 ขวบ และเด็กอื่น ๆ อีกมากที่มาพักในโรงเจอีกด้วย

(7) สมัยที่ 7 ผู้จัดการชื่อ ขินแซ เฮา บ้านอยู่ตลาด อ. สามชุก สุพรรณบุรี

(8) สมัยที่ 8 ผู้จัดการชื่อ ลิ้มเต็กเฮง (ขินแซ-ยัง) ท่านมีอายุยืนที่สุด ๙๓ ปี เป็นยุคสมัยที่โรงกินเจ - พังม่วง บ้วนสุนฮกชัวตั๊ว เจริญด้วยวัตถุสิ่งก่อสร้าง พุทธวิหารสวยงาม

และมีสุสาน (ฮวงจุ้ย) ที่ทันสมัยไม่ซ้ำแบบกับเมืองอื่น ๆ ยังได้ซื้อที่ดินขยายอาณาเขตโรงเจได้อย่างกว้างขวางไปอีกอย่างหนึ่ง

ต่อจากนี้ไป ธีรทาส. ผู้เรียบเรียงเขียนเรื่องต่าง ๆ นี้ ต้องขออภัย ข้าพเจ้าอายุ 14 ปี เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า ได้มรณภาพแล้ว หลังจากนี้ไปก็ได้จากบ้านเกิด จากโรงกินเจ-พังม่วง. แล้วไปศึกษาต่อและฝึกงานใน กทม. หลังจากนี้ไปแล้ว ก็ไม่ได้กลับบ้านเดิม ต้องท่องเที่ยวเป็นผู้แทนขายยาต่างประเทศหลายบริษัท ไปร่วม 60 จังหวัด จึงขาดความรู้ ขาดตอนเรื่องต่าง ๆ ไม่อาจที่จะจดจำเรื่อง และชื่อคณะกรรมการ และผู้จัดการโรงกินเจ-พังม่วง. รุ่นหนุ่ม ๆ ใหม่ ๆ ได้หมด ขออภัย! แต่ขอชมเชยว่า คณะกรรมการ ผู้บริหารโรงเจ-พังม่วง รุ่นหลัง ๆ นี้เก่งมีสติปัญญาโลกีย์ที่เก่งทันสมัย เจริญด้วยวัตถุก่อสร้างต่าง ๆ มาก

เรื่องนี้ต้องขออภัยกันอีกว่า มันนานถึง 60 หรือ 70 กว่าปีขึ้นไป เอาเท่าที่คนแก่ ธีรทาส. วันนี้มีอายุ 79 ปี จดจำไว้ได้เท่านี้ เพื่อจะเป็นข้อมูล หรือคุณประโยชน์แก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ได้บ้างแล... สาธุ!

แล้วถ้าเรื่องนี้เป็นบุญกุศลที่ได้เกิดจากผลงานและเก็บข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ ข้าพเจ้า ธีรทาส. ขอยกบุญกุศลให้แก่ท่าน

ผู้เสียสละกายใจทรัพย์ ผู้ก่อตั้งโรงเจ-พังม่วง บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว และผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ตลอดไปจนถึงดวงวิญญาณของสรรพสัตว์ ที่ถูกทับถมไว้ในแผ่นดินที่สร้างโรงเจนี้ และที่ยังไม่ได้ผุดเกิด และที่กำลังจะไปหาที่เกิดทุก ๆ ดวงวิญญาณ จงได้รับส่วนแห่งบุญกุศลนี้ด้วยแล... สาธุ !

ถ้าเป็นบาปกรรมอะไร ๆ เกิดขึ้นมาบ้างแล้ว ธ. ธีรทาส ได้รับโพธิสัตว์ศีล (ศีล ๕ ปุถุชนโพธิสัตว์) ในโรงเจพังม่วงนี้ ๓ อาจารย์. ขอยินดีน้อมรับบาปกรรมนั้นไว้แต่ผู้เดียวหมดเลยแล... สาธุ !

จากธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)

พินัยกรรมอมตะอริยครู-เหลาฮวบซือกง

เหลาฮวบซือกง ได้สอนศิษย์ และสั่งเตี่ย กิมเซ็ง แซ่เล้า ไว้ว่าจงพยายามหาโอกาสถ่ายทอดสัจธรรม เตือนสติผู้ทำพิธีกรรมต่าง ๆ ให้เห็นภัยในวัฏสงสาร ดังเช่นกรรมวิธี ตังโท้ว อย่าเห็นว่าเป็นของไม่สำคัญ หรือเป็นของพูดกันเล่น ๆ ง่าย ๆ ไปนะ ! จะมีบาปกรรมวิบากเข้าถึงตัวครูผู้ประกอบพิธีกรรมนั้น "เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น"

ตังโท้ว คือทางไทยนิยมเรียกว่า เบิ่ดหน้าดิน การสร้างศาลเจ้า หรือฮวงจุ้ย สุสานต่างๆ ตังโท้ว ก็คือการแจ้งบอกขอพระภูมิเจ้าที่ การขอขมากรรม การขออนุญาตกรรมสิทธิ์แก่เจ้าของที่ดินแปลงนั้นก่อน แล้วต้องทำบุญทานที่เป็นคุณประโยชน์แก่สรรพสัตว์ จึงจะเป็นบุญกุศลได้ แล้วจะต้องอุทิศส่วนแห่งทานนั้นให้แก่เจ้าของที่ดิน และอุทิศให้แก่ดวงวิญญาณต่างๆ ในพื้นที่ดินแปลงนั้นอีกด้วย เรื่องอย่างนี้ส่วนมากชาวจีนโพ้นทะเลยังเข้าใจผิด ทำผิดหลักกรรมกันมาก

เข้าใจผิดคิดว่าเพียงแค่การได้เรียนคาถาอาคม เรียนเวทมนต์ต่างๆ ให้เก่งอย่างเดียว แล้วคิดว่ามนต์นั้นขลังศักดิ์สิทธิ์เอาไปใช้ได้เลย หรือใช้การสวดมนต์ประกอบ เพื่อขับไล่ภูตผีปีศาจเปรตยักษ์มารอสุรกายต่างๆ และขับไล่ดวงวิญญาณที่ยังเฝ้าที่ดินแปลงนั้นอยู่ ขับให้ออกไปทางเดียว มนต์ขลังศักดิ์สิทธิ์ขับไล่ไปเลย. ทำอย่างนี้ผิด...ผิดกฎแห่งกรรมวิบาก พวกรับจ้างทำเสน่ห์ยาแฝดก็เช่นกัน จะมีกรรมวิบากวันหนึ่งจะถึงผู้กระทำพิธีกรรมขับไล่นั้น คือที่เขานิยมเรียกกันว่า จะเข้าตัว จะเข้าตัวเองตอนปลายมือ มักส่งผลตอนปลายชีวิต ไม่มีความสงบสุขกายใจ เพราะว่าแรงกรรม "กรรมวิบากนั้น ยุติธรรม–กรรมไม่ยกเว้นให้ใคร ๆ อีกด้วย" การทำอย่างนี้เหมือนเป็นมือปืน–เพชฌฆาต.

พึงทราบไว้ว่า การตั้งโท้ว ไม่ใช่เพียงแค่สวดมนต์ ท่องคาถาอาคมอย่างเดียว จะต้องแผ่เมตตากรุณาจิต และการขอขมากรรม ขอให้พระภูมิเจ้าที่นั้น และดวงวิญญาณภูตผีปีศาจต่าง ๆ ที่ยังหวงยังไม่ยอม ยังเฝ้ายึดจองที่ดินแปลงนั้น หรือยังไม่ไปผุดเกิดก็มี ตั้งโท้ว นี้ ต้องการขอให้เขายินยอมอนุญาตก่อน เหมือนดังมนุษย์ที่จะคิดการปลูกบ้าน สร้างเมืองต่าง ๆ ต้องขอกรรมสิทธิ์ หรือขอซื้อที่ดินแปลงนั้นก่อน ผู้อยู่อาศัยในบ้านเมืองนั้น จึงจะมีความสงบสุขสบายกายใจ วิญญาณจะไม่จองเวรต่าง ๆ ไว้ เรื่องอย่างนี้กรรมจริง ๆ ชาวจีนโพ้นทะเลยังเข้าใจผิดกันมาก

แล้วผู้ทำพิธีกรรมให้เขานั้น จะต้องถือศีลกินเจ (มังสวิรัติ) อย่างน้อยจะต้องมีศีล 5 บริสุทธิ์ จึงมีพลังงานทางเมตตากรุณาจิต จึงจะมีคุณธรรมทางใจสูงบ้าง จึงเป็นเนื้อนาบุญที่แบ่งปันให้แก่มนุษย์และสรรพสัตว์ได้บ้าง พิธีกรรมการทำบุญแจกทานอุทิศส่วนบุญกุศลนั้นให้แก่สรรพสัตว์จึงจะได้เกิดผลบุญตามนั้นได้บ้าง (ยังเข้าใจผิดเรื่องนี้กันมาก)

การอุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่เจ้าของที่ดิน และวิญญาณต่างๆ ที่ยังไม่ผุดเกิด ยังหวงแหนสมบัตินั้น ต้องขอให้อโหสิกรรม ขอขมากรรมต่าง ๆ ก่อน แล้วยังจะต้องทำบุญกุศลทานอุทิศให้

ไปอีก เหมือนทางโลกีย์ที่มีการเจรจาขอซื้อกรรมสิทธิ์ ขอให้วิญญาณต่าง ๆ จงปล่อยวาง ความยึดมั่นถือมั่นในกรรมสิทธิ์นั้น จงรับส่วนบุญกุศลนี้แล้ว จงไปผุดเกิดในที่ดีและชอบตามที่ต้องการได้เถิด สาธุ!

คือต้องแผ่เมตตากรุณาจิต ไม่ใช่เอาแต่คาถาอาคม เอาอิทธิฤทธิ์มนต์ขลังไปบังคับวิญญาณต่าง ๆ ให้จำนน ขับไล่ไปทางเดียว. ผิดหลักกฎแห่งกรรมวิบาก จะไม่หมดหนี้เวรกรรมต่าง ๆ แก่ผู้มาอยู่อาศัยนั้น ไม่เป็นอโหสิกรรมไป ไม่ยินยอมยกกรรมสิทธิ์ให้อย่างนี้เป็นต้น

ส่วนผู้นำการทำพิธีกรรมอย่างนั้นทำถูกจึงจะไม่มีบาปเวรกรรมติดตัวไป กรรมวิบากที่ไม่ดีจะไม่เข้าถึงตัวเอง ตอนปลายอายุชีวิตจึงจะสงบสุขปลอดภัย "เหตุสร้างไว้อย่างไร–ผลตามมาอย่างนั้น" เป็นพุทธพจน์แล...

จาก ธีระ วงศ์โพธิ์พระ (ธีรทาส)[1]

(รองนายก พุทธสมาคม-เบ้าเก็งเต๊ง. บ่อนไก่. กทม.)

---

1 บันทึกเรื่องพินัยกรรมนี้จากคำบอกเล่าของ ซินแซ กิมเช็ง แซ่เล้า. ให้ลูกชาย ชื่อ ชิวเล้ง แซ่เล้า (ธีรทาส) จดไว้ตอนอายุ 13 ปี

บทที่ 3

เฮ้าเมี่ยเจียง–เซียนสะกดจิตรักษาคนบ้า
ชินแซกิมเซ็ง–พบนั่งสมาธิในถ้ำประทุน

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

ธ. ธีรทาส ดังได้เห็นและสดับตรับฟังจดจำมาอย่างนี้ ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2. เมื่ออายุ 5 หรือ 6 ขวบ ถึง 14 ปี (ในระหว่างสงครามญี่ปุ่น) ส่วนมากได้ติดตามบิดาไปงานเรื่องโรงเจ ไปอยู่ที่โรงเจ บ้านพังม่วง (บ้วนสุนฮกซ้วตั๊ว) อ. ศรีประจันต์ จ. สุพรรณบุรี เพราะว่าเตี่ยกิมเซ็ง ท่านเป็นสมุหบัญชีใหญ่และกรรมการจัดงานพิธีกรรม "ก๊วอ้วงเจ" และเป็นครูสอนการสวดมนต์ สอนธรรมะต่าง ๆ

ท่านครู เฮ้าเมี่ยเจียง เซียนแท้ มีชีวประวัติ เกิดที่ ต. อังเกา อ. กิดเอ๊ย ประเทศจีน ตอนหนุ่มได้เคยไปเรียนวิชากังฟู 3 ปี ที่วัดซิงอำยี่ อ. เท้งไฮ้ ประเทศจีน มาบ้าง เพราะความยากจนทางบ้าน จึงเรียนไม่จบหลักสูตร ภายหลังได้ลงเรือที่ซัวเถา มาหางานทำในเมืองสยาม เป็นจับกังแบกข้าวสาร ทำงานอยู่ท่าเรือ และโรงสีไฟหวั่งหลี แล้วเพื่อนได้ชักชวนให้ไปเรียนธรรมะ สมัยนั้นเรียกว่า "เนี้ยเต๋า" รับธรรมะไหว้ครู

กับท่านอาจารย์ "ตั้งหุยทง" เจ้าของโรงเจ "เหง็กเต็กตึ๊ง" สายโหงวตงซัว ตลาดพลู ธนบุรี

ต่อจากนั้น ท่านเฮ้าเมี่ยเจี่ยง ก็ได้ไปบำเพ็ญพรต เรียกว่า "ซิวเต๋า" ถือศีล 5 (มังสวิรัติ) ในถ้ำประทุน อ. พระพุทธบาท จ. สระบุรี และท่องเที่ยวธุดงค์ไปมาหลาย ๆ ถ้ำร่วม 10 ปี

บังเอิญ เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ได้ไปสำรวจศึกษาโบราณสถาน จดข้อมูลต่าง ๆ เก็บไว้เขียนบันทึก เป็นตำนานวัด ศาลเจ้า และโรงเจต่าง ๆ ในเมืองสยาม เพื่อที่จะเขียนเรื่องส่งเมืองจีน. บังเอิญได้พบเห็น **ท่านเฮ้าเมี่ยเจี่ยง** นั่งสมาธิอยู่ในถ้ำประทุน อ. พระพุทธบาท จ. สระบุรี พ.ศ. 2476

ต้องจัดว่าเป็นโลกียบุญที่ชาติก่อน ๆ คงจะได้เคยร่วมทำบุญและอุปถัมภ์กรรมดีสืบเนื่องกันมาบ้างแล้ว หรือว่าได้ร่วมอธิษฐานจิตมีอุดมคติทางใจไว้สูงมาแต่ชาติก่อน ๆ ท่านครู **เฮ้าเมี่ยเจี่ยง** ได้รักษาโรคปวดเมื่อยต่าง ๆ ให้แก่ **คุณแม่บุญสิน แซ่จึ๊ง** หายโดยใช้ยา น้ำมันไพลกลั่น ผสมพิมเสน ใช้ทา และหายารากไม้ในป่านั้นมาให้ต้มกิน และท่านสอนให้ออกกำลังแบบกังฟูบ้าง โรคต่าง ๆ ก็ค่อย ๆ หายเป็นปกติ

เตี่ยกิมเซ็ง ได้ชักชวน **ท่านเฮ้าเมี่ยเจี่ยง ซินแซ** ว่า สติปัญญาของท่านมีอย่างนี้ สมควรออกจากถ้ำไปช่วยโปรด

สรรพสัตว์ช่วยคนได้แล้ว เนื่องจากเวลานี้เกิดสงครามญี่ปุ่น มีคนเดือดร้อนมากเพราะขาดหมอ ขาดยา ท่านเฮ้าเมี่ยเจี๊ยง ฟังแล้ว เห็นด้วยจึงได้ออกจากถ้ำประทุน อ. พระพุทธบาท สระบุรี

เฮ้าเมี่ยเจียง ซินแซ ได้มาเช่าห้องแถวพักที่ตลาด ต. บางขวาก อ. สามชุก จ. สุพรรณบุรี ได้เปิดเป็นสำนักชื่อว่า "เทียนเต๋าตึ๊ง" ด้วยการรักษาโรคทางเวทย์มนต์ และผสมยาจีนรากไม้ตามป่านั้น ได้สอนให้คนมาฟังธรรม และรับธรรมะ เรียกว่า "เนี้ยเต๋า" ไหว้ครู รับธรรมะ ท่านสอนให้ฝึกนั่งสมาธิเบื้องต้น สมัยโน้นเรียกว่า "จ้อเต๋า 坐道 " ถือมังสวิรัติ มีศีล 5 กินพืชผักผลไม้ทุกชนิดได้หมด.

ถึงสมัยที่ ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า ได้เป็นผู้จัดการโรงกินเจ พังม่วง (บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว) ก็ได้ไปเรียนเชิญเฮ้าเมี่ยเจียง ซินแซ มาจากตลาด ต. บางขวาก อ. สามชุก ให้มาอยู่ประจำรักษาโรคต่าง ๆ ในโรงเจ พังม่วง (บ้วนสุนฮก-ซิ้วตั๊ว) อ. ศรีประจันต์ สุพรรณบุรี สืบไป

โอ.. สาธุคุณ ท่านครู เฮ้าเมี่ยเจียง เข้าตำราที่กล่าวไว้ว่า ถ้าเป็นคนเก่งจริงและดีมีคุณธรรมทางใจสูง เพื่อแบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ได้จริง หรือเป็นคนดีจริงกันแล้ว โลกไม่อาจที่จะลืม จะต้องมีผู้เก็บผลงาน สรรเสริญ ชื่อเสียง

หรือคุณธรรมเรื่องราวต่าง ๆ เอาไว้เป็นแบบอย่างที่ดีสืบไปบ้างแล... สาธุ!

ท่านครู เฮ้าเมี่ยเจียง ท่านมีอำนาจจิตแรงสูงมาก ชื่อเป็นที่รู้จักกันไปแทบทุกแม่น้ำ สมัยโน้นยังไม่มีถนน ไม่มีรถยนต์ต้องมาเรือแจว เรือจ้าง เรือยนต์พอมีบ้าง เพราะว่าการรักษาโรคจิต โรคประสาทก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2 ยังไม่มีหมอเก่ง ไม่มียาดี คนบ้านนอกยังไม่รู้จัก โรงพยาบาลปากคลองสานที่รักษาโรคคนบ้าว่า อยู่ที่ไหนกัน ส่วนมากรู้แต่ว่าต้องไปหาหลวงพ่อวัดไหนดี รดน้ำมนต์เท่านั้น วัดสมัยก่อนยังเป็นที่พึ่งของคนยากจน ลูกหลานออกมาก็ได้อาศัยวัด พระสอนหนังสือให้ลูกชาวบ้านได้อีกด้วย

คนบ้าถูกล่ามโซ่เมื่อมาหา อาจารย์เจี่ยง ท่านใช้มือแตะที่หน้าผาก ลูบหัวหน่อย ๆ เป่าเวทย์มนต์ใส่หัวให้ทีหนึ่ง บางครั้งเอาไม้หรือแส้หางม้า ตีเบา ๆ แล้วให้ดื่มน้ำมนต์ จากนั้นท่านครูเจี่ยง มองดู หน้าตา เพ่งสะกดจิตสักครู่หนึ่ง คนบ้าบางคนง่วงนอน ตาจะหลับ ทำให้จิตสงบนิ่งได้เป็นพัก ๆ อารมณ์ดีขึ้นบ้าง

ท่านครูเจียง มักจะจับเส้น สกัดจุด จี้จุดต่าง ๆ ตามตัวคนป่วยที่ยังพอพูดได้ ฟังภาษาคนได้บ้าง ท่านครูเจียงมักจะชวนคุย ถามถึงอดีต ๆ ให้ระบายออกมา ระเบิดอารมณ์ค้างต่าง ๆ

ให้ออกไปให้หมด ท่านครูเจี่ยง ฟังอยู่สักพักหนึ่งก่อน พอรู้เรื่องเหตุและจับจุดที่ก่อหวอดทางจิตใจได้ ซึ่งเป็นอัตตา-ตัวตนที่ฝังไว้ลึกมาก แล้วท่านก็ให้คนป่วยดื่มน้ำมากๆ วันละ 5 ขวด หรือ 5 ลิตร เป็นอย่างน้อย บางคนกางเกงแฉะทั้งวัน ให้กินยาหอมดูอาการก่อน

ท่านครูเจี่ยง ให้กินยาขับพิษโรคบ้า คือยาถ่ายที่แรงที่สุดในโลกเลย! เพราะว่ายานี้ใครกินเพียง 10 เม็ด หรือ 12 เม็ด อีก 2 หรือ 4 ชั่วโมง ต้องวิ่งไปหาส้วมถ่ายไม่ทัน บางคนออกทางปาก ทางจมูก จามไอน้ำตาไหลฟูมฟาม กินทีเดียวขี้ไหล 2 หรือ 3 วัน ต้องจัดห้องพิเศษให้นอนกันจนมันหยุดขี้ไหลเอง คือหมดแรงทำชั่วและทำดีกันเลย แล้วบางคนต้องช่วยกันหามเอาตัวลงไปที่ท่าน้ำ จับตัวแช่น้ำ ถอดกางเกง ล้างจนหมดขี้เหม็นกันทั้งตัว แต่มันก็หายทุกคนไป แล้วหามขึ้นมาเช็ดตัว นอนให้เขาป้อนข้าวต้ม อยู่หลายวัน จึงฟื้นตัวขึ้นหายสงบได้มาก พอเดินได้ปกติ ท่านให้ออกฝึกทำงาน เก็บกวาดเช็ดถูโรงเจ ตักน้ำรดต้นไม้ สอนให้สวดมนต์ไหว้พระ

ท่านครูเจี่ยง มักจะชอบถามคนป่วยว่า ถ้าไม่เป็นคนบ้าจะดีกว่าไหม...หายบ้าจะดีไหม...ไม่ต้องถูกเขาทุบตี ไม่ต้องถูกเขาล่ามโซ่อีกด้วย ถ้าอยากจะหายป่วย หายบ้ากันแล้ว ง่ายนิดเดียว...จะต้องเชื่อฟังฉันสั่งสอน ก็จะหายเป็นโรคบ้า เอา

โซ่ออกทิ้งไปได้เลย...แล้วประกาศเสียงดัง ๆ ว่า "กูหายบ้าแล้วโว้ย! กูได้เกิดชาติใหม่แล้ว โว้ย!" คนป่วยบางคนได้ยื่นมือที่ถูกล่ามโซ่ไว้ให้ ซินแซเจียง ช่วยเอาออกให้ที ผมจะเชื่อฟังทุกอย่างครับ! ท่านให้กำลังใจ เป็นเพื่อนทางใจแก่คนป่วยให้มีความหวังในชีวิตไว้เสมอ ๆ ได้ผลทางจิตใจมาก ๆ

เมื่อรักษาจนได้สติแล้ว ก็จะสอนให้นั่งสมาธิ ให้บริกรรมออกนาม พระพุทธเจ้า ต่าง ๆ สวดมนต์ คือทำสมถะวิธีง่าย ๆ คนไข้ก็มีมามากขึ้นทุกวัน แจวเรือมากันหลายจังหวัด ไม่ถึง 2 ปี ทางโรงเจ จะต้องเลี้ยงคนวันละ 200 ถึง 300 คน แต่ก็มีผู้ใจบุญเห็นคุณธรรม ที่ช่วยรักษาคนป่วยจริง ๆ ไม่ได้คิดเงินทองอะไรเลย เขาศรัทธานำเอาข้าวสาร วัตถุสิ่งของต่าง ๆ ที่โรงเจต้องการมาทำบุญกันมากจนพอเลี้ยงคน ส่วนพืชผักบางอย่างนั้นต้องปลูกเอง

ซินแซกิมเซ็ง แซ่เล้า ได้พยายามอบรมเทศนาสอนธรรมะง่าย ๆ เล่าเป็นนิทาน คติธรรมต่าง ๆ ให้ฟังวันละครั้ง ซึ่งชอบฟังกันมาก ทั้งป่วยและไม่ป่วย แทบจะไม่มีที่ให้นั่งฟังคนแน่นทุกวัน ผู้ป่วยจับกลุ่มให้นั่งอยู่ข้างหน้า คนเข้ามาทุกคนจะต้องกราบไหว้ครูก่อนประจำวัน

แต่มีผู้ป่วยอยู่คนหนึ่ง ร่างกายกำยำล่ำสัน เคยเป็นนักมวยมาก่อน มันลงนั่งเฉย ๆ ไม่ยอมยกมือไหว้ครู ยังทำหน้าตาดุ

หน้าบึ้งตึงอีกด้วย พอหลาย ๆ ครั้งเข้า ก็ถูกพวกเดียวกัน ที่มารักษาโรคบ้าพอหายดีขึ้นมาก เขาเห็นเจ้าหมอนี้ ไม่ไหว้ครู ทนดูแล้วไม่ไหว! จึงโวยวาย!

ได้ฟ้องครูกันขึ้นมาว่า ซินแซ ครับ! ไอ้เต็กเชียง คนนั้นมันไม่ยอมไหว้ครูเลย! ครับ! เพราะมันยังเป็นคนบ้าอยู่... ขอให้ ซินแซ จับเอามันไปขังไว้ หรือล่ามโซ่ไว้ต่อไปอีกเถิดครับ! มันยังบ้าแน่ ๆ ครับ! (พอเห็นหลายคนฟ้องครู)

นายเต็กเชียง ทนฟังเขาฟ้องกันไม่ไหว! จึงเถียงขึ้นมาทันทีว่า "ที่มาอยู่ในที่นี้–ก็บ้ากันหมดเลย"

ซินแซ กิมเซ็ง ฟังแล้วได้แต่ยิ้ม! ยิ้ม. อย่างพอใจ... หลังจากอบรมสอนธรรมะผ่านไปแล้ว ซินแซ กิมเซ็ง ก็ได้หันมาบอกกับลูกชาย ชิวเล้ง (ต่อมาเด็กชายคนนี้พอมีอายุ 20 ปีหลังๆ ก็กลายเป็นผู้มีนามปากกาว่า ธ. ธีรทาส ผู้เรียบเรียงหนังสือธรรมะนิกายเซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ไป)

เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ได้พูดว่า ลูกได้ยินได้เห็น เจ้าเต็กเชียงมันพูดว่า "ที่มาอยู่ในที่นี้–ก็บ้ากันหมดเลย" มันพูดอย่างนี้แล้ว ลูกคิดว่าอย่างไร ?

เตี่ยว่า เจ้าเต็กเซียง ๆ มันพูดถูกสัจจธรรมทางโลกีย์ทีเดียวนะ! เพราะว่าตราบใดที่ "กิเลส–ตัณหา–อุปาทาน" ของคนนั้นยังดับไม่ได้หมด... ก็จะต้องวนเวียนการเกิดและการตายในวัฏสงสารแน่นอน ต้องรับผลกรรมวิบากท่องเที่ยวไปในภูมิทั้ง 6 แล้วก็จะหนีไม่พ้นเรื่อง "บ้าดี และ บ้าชั่ว" ถ้าบ้าดี–ก็ต้องก่อกรรมดีสืบไป ถ้าบ้าชั่ว–ก็ต้องก่อกรรมชั่วสืบไป กรรมทั้งสองอย่าง เมื่อก่อขึ้นมาแล้ว ย่อมจะมีวิบากคือผลของกรรมนั้นจะตามมาในทั้ง 6 ภูมิ[1] อีกเช่นกัน ทำให้ต้องวนเวียน

1 ภูมิทั้ง 6 (ลักเต๋า) มีดังนี้ (1) นรกภูมิ. (2) เปรตภูมิ. (3) เดียรฉานภูมิ. (4) อสุรกายภูมิ. (5) มนุษย์ภูมิ. (6) เทวดาภูมิ. พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ตรัสไว้ว่า สัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตจะต้องได้ผ่านการเกิดแก่เจ็บตายใน **"โลกียภูมิ"** 6 ทางนี้มากันแล้วทุก ๆ ชีวิต ถ้าใครเห็นทุกข์เบื่อการเกิด หรือเอือมระอาการมีสังขารไว้รับทุกข์กันแล้ว บุคคลนั้นจึงจะเริ่มเห็นคุณประโยชน์ของ **"นิพพาน"** ที่จะทำให้หลุดพ้นการเกิดและตาย ที่วนเวียนในวัฏสงสาร เรียกว่า **"นิพพาน"** เป็น **"โลกุตรภูมิ"** บำเพ็ญทาง **"โลกุตรธรรม"** พระสูตรหัวใจมี **"อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา"** แล... สาธุ!

พูดภาษาให้ศิษย์โง่ฟังง่าย ๆ ถ้าทางโลกีย์ยังไม่เบื่อ... หรือยังไม่พอ... เห็นทีว่า–**โลกุตระ** จะไปไม่รอด. หรือพูดแบบอาจารย์สอนเซ็น (ฌาน) ท่านพูดว่า **"โลกีย์–ถ้าสุดทางกันแล้ว. โลกุตระ–จะเข้าเอง แล... สาธุ!"**

จาก ธ. ธีรทาส.

เกิดดับในทะเลทุกข์แห่งการเกิดแก่เจ็บตาย จะจบไม่ลง นักปราชญ์ผู้มองทะลุวัฏสงสารอันยาวนาน ๆ ท่านกลัวตรงนี้ สู้เอานิพพานไม่ได้จะได้หมดวัฏจักรแห่งการเกิดและตายกันทีแล... สาธุ!

ฉะนั้น ที่เจ้าเด็กเจียง มันพูดว่า "ที่มาอยู่ในที่นี้-ก็บ้ากันหมดเลย" นั้น มันพูดถูกทางโลกียธรรมมุมหนึ่งนะ! ลูกต้องยอมรับ ความจริงเป็นความจริง แต่เราจะปฏิบัติธรรมนั้นได้มากหรือได้น้อยนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่างหาก!

อยู่มาวันหนึ่ง ท่านปู่ คือ ตั้งหุยทง ซือกง ท่านมาเยี่ยมศิษย์ และหลานเหลนศิษย์ต่าง ๆ อากง ได้นำเอารูปภาพสีน้ำมันที่เขียนไว้ในแผ่นผ้าใบ ดูเก่าแก่สีสวยงามตาเร้าใจผู้ชมมาก อากงได้บอกว่ารูปบานนี้คือ "เหลาฮวบซือกง" ท่านเป็นโจ้วซือกง หรือเรียกว่า "ง้วนซี้โจ้ว" ต้นตระกูลของโรงกินเจ และบ่อเกิดของศาลเจ้า ไคซัวโจ้ว ท่านเป็นผู้นำพิธีกรรมการกินเจ "ก๊วอ้วงเจ" จากเมืองจีนนำมาเผยแพร่ไว้ในเมืองสยาม

ภาพที่ 1 ท่านเหลาฮวบซือกง เป็นจิ้งสือ มาก่อนภายหลังออกบวช วัดเส้าหลิน (เซี้ยวลิ้มยี่) ท่านเป็นเชื้อเจ้าสายราชวงศ์เหม็ง (หมิง) ที่สืบเชื้อสายลงมาจาก พระเจ้าเม้ง-ไท้โจ้ว

ภาพที่ 2 เป็นรูปที่ออกบวช ห่มจีวรแบบพระจีน ท่านเขียนรูปด้วยฝีมือของท่านเอง วันนี้ อาก๋ง ได้นำรูปภาพทั้ง 2 รูปนี้มาเพื่อที่จะตั้งไว้ให้ลูกหลานเหลน ๆ ศิษย์ต่าง ๆ ได้บูชาชมความสวยงามซึ่งเป็นบุญตา เกิดความศรัทธาเป็นบุญทางใจ พอดีมีงาน "กั๊วอ๊วงเจ" ในโรงเจ พังม่วง (บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว) อ. ศรีประจันต์ สุพรรณบุรี เป็นงานใหญ่ 10 วัน 10 คืน มีคนมาถือศีลแจ้งชื่อเป็นพันคน สาธุ!

อาจารย์เจียง ซินแส ภายหลังได้ย้ายจากโรงเจ พังม่วง (บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว) มาปลูกสร้างเป็นตึก อยู่ในจุฬาซอย 6 กทม. ชื่อโรงเจเทียนเต๋าตึ้ง อยู่จนถึงมรณภาพ อายุ 78 ปี (นับว่าท่านเป็นอริยครูที่แบ่งปันวิชาการช่วยมนุษย์สายโรงเจท่านหนึ่ง)

บทที่ 4

อริยครูถ่ายทอดให้รู้รูปฌาน 4 เป็นโลกียฌาน อรูปฌาน–เป็นโลกุตรฌาน ของพระพุทธศาสนา.

โดย ธ. ธีรทาส.

วันหนึ่ง เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า อายุ 22 ปี ดังได้รับฟัง และบันทึกธรรมเทศนาที่ศาลา ณ เขาหลวง เมืองเพชรบุรี ประมาณ พ.ศ. 2436 ได้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นอักษรจีนอย่างนี้ สมัยหนึ่ง ท่านอริยครูบา แป๊ะบาง คืออริยโพธิสัตว์แห่งกึ่งพุทธกาล. เดิมทีท่านมาจากศิษย์สำนักวัดซิงอำยี่ อ.เท้งไฮ้ เมืองจีน (สายวัดเส้าหลิน–เซียวลิ้มยี่) ท่านจาริกแอบมาถ่ายทอดชี้แนะแก่นพุทธธรรม สอนเซ็น (ฌาน) ให้แก่ข้าพเจ้า กิมเช็ง แซ่เล้า ได้จดเก็บเรื่องนี้ไว้ในเมืองสยาม (ไทย) ก็นานปีไม่อาจที่จะถ่ายทอดสอนให้แพร่ต่อไปได้. พอถึงอายุ 46 ปี โชคดีฟ้าดินดลบันดาลได้ประทานให้มีบุญพบ พระมหาเอี่ยม ฯ ซึ่งมีอุดมคติทางใจมุ่งพุทธภูมิเหมือนกัน ข้าพเจ้าจึงขอร้องให้ท่านช่วยการแปลเรียบเรียงไว้เป็นภาษาไทยจนจบ. แล้วได้สั่งให้ลูกชาย ชื่อ ชิวเล้ง แซ่เล้า (ธีรทาส) อายุ 12 ปี จงฝึกหัดอ่านทบทวนคำบอกเล่าที่จดแปลกันไว้นี้บ่อย ๆ แล้วหัวใจของเตี่ยอยู่ตรงนี้

ลูกจงพยายามเก็บรักษามรดกโลกนี้ไว้ให้ดี ต่อไปจะเป็นเหมือนหยกแท้ หรือมรกตเขียวใสสดเร้าใจงามตา ซึ่งเป็นมณีประจำชาติจีนมานานปี พอลูกโตขึ้นไปวันหนึ่งถ้ามีบุญโอกาสแล้วจงจัดพิมพ์เป็นเล่มแจกเป็นวิทยาทานแล... สาธุ!

วันนั้นเตี่ย–ปีติสุขใจขึ้นสวรรค์ เพราะลูกตัญญูกตเวที มีคุณธรรมทางใจ ได้แบ่งปันให้สรรพสัตว์แทนเตี่ยได้แล้ว สาธุ!

แล้ววันนั้นโลกวิชาการทางนี้จะทึ่ง! ปัญญาชนที่เห็นธรรมที่มีบุญกุศลมีวาสนาบารมีจะสนับสนุนผลงานโพธิจิตได้แบ่งปันแก่สรรพสัตว์ เพราะว่าพระธรรมเทศนานี้ จะเป็นเสมือนตำรายาวิเศษมีไว้ช่วยการรักษามนุษย์ที่หลงผิด รักษาและป้องกันโรคที่ยังหลงงมงายอารมณ์ หลงผิดจนปิดบังพุทธิปัญญา หลงผิดสัจธรรมไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ บางศาสนาแก้ไม่ตก บางคนหลงไปมาก ๆ อาจจะเพี้ยนไปก็มี ได้ธรรมนี้พอมีทางเตือนสติแก้ไขปรับปรุง ป้องกันโรคทางกายใจแก่อนุชนรุ่นหลัง ๆ ได้ตำราหนึ่งแล... สาธุ!

ท่านอริยครูบา แป๊ะบาง มีวันหนึ่งบนศาลา เขาหลวงเพชรบุรี ท่านได้ถ่ายทอดสอนเทศนาธรรมทานไว้ ท่านพูดว่าเรื่องนี้ขอสรุปย่อความเอาแต่ยอดและแก่นหัวใจข้อธรรม และฝากไว้เพื่อแก้ความหลงผิดสัจธรรม เท่าที่ได้พบเห็นผ่านมา 5 ประเทศ ยังมีความเข้าใจผิด สอนผิดสัจธรรมกันมาก จนหลงงมงายในอารมณ์ ไม่เป็นการรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ จนใช้

ประโยชน์ในการดับทุกข์กาย ดับทุกข์ใจ ให้มีความสงบเย็นว่าง เบากายสบายใจทันสมัยได้เลย ไม่เข้าเป้าหมายแห่งการบรรลุ มรรคผลนิพพานได้เท่าไรนัก กรรม!

ได้สอบถาม สอบอารมณ์วิปัสสนาภูมิ ผ่านมา 5 ประเทศ ยังพบว่ามีผิดมาก ยังหลงผิดไปเอาคำสอนของ **ศาสนาเทวนิยม**[1] เอามาบูชาว่าเป็นของ พระพุทธศาสนาแทนไป. กรรมที่ขาด อริยครูคอยชี้แจงให้รู้แจ้งอริยมรรค

แล้วพระพุทธศาสนาที่แท้จริงนั้น เป็นปัญญาวิมุตติ (เข้ากับวิทยาศาสตร์ได้มาก) **เป็นอเทวนิยม–เป็นอนัตตานิยม–**

---

1 **โอ! ศาสนาเทวนิยม** เราต้องยอมรับว่าในโลกนี้มีมากถึง 90% เพราะเริ่มตั้งแต่สร้างโลก เกิดมีคนสมัยยังป่าเถื่อน ได้พัฒนาขึ้นมาเป็นมนุษย์มีศีล 5 มีวัฒนธรรม ก็สอนแต่โลกียธรรม ให้ยึดมั่นถือมั่นเทวนิยมแทบทั้งหมดเลย ได้มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดขึ้นมาองค์หนึ่ง ตรัสรู้ **"โลกุตรธรรม"** ได้ชี้แจงสั่งสอนชาวโลกให้ได้สติตื่นตัว อย่าหลงงมงายในอารมณ์ จงใช้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ ก็สอนไปได้พักเดียว เพราะสติปัญญาของมนุษย์ยังไม่พร้อมที่จะรับธรรมนั้นได้ มนุษย์ยังไม่มีบุญพอที่จะรับธรรมได้ **ดอกบัว 4 เหล่า** ที่รับโลกุตรธรรมได้มีเพียงเหล่าเดียวเท่านั้น

เทวนิยม–ยังมีอัตตาตัวตน (อุปาทาน - ชั้นละเอียด) เป็นเพียงแค่โลกียธรรม จะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่ว ก็ยังต้องก่อแต่โลกียกรรมทั้งปวง แล้วกรรมวิบากนั้นก็ทำให้ต้องรับกรรมอีก คือเกิด–แก่–เจ็บ–ตาย ต้องวนเวียนเกิดดับในทั้ง 6 ภูมิ ยังไม่หลุดพ้นทุกข์การเกิดและตาย เป็นกรรมร่วมในวัฏสงสารอย่างนี้เป็นต้น (ไม่ใช่–โลกุตรธรรม) จึงยังไม่นิพพานแล...

ส. ธโนฆาภรณ์

เป็นสุญญตานิยม–เป็นนิพพานนิยม. จึงจะหลุดพ้นทุกข์กายใจในวัฏสงสารทั้ง 6 ภูมิได้อย่างนี้เป็นต้น (จดจำตรงนี้ไว้ให้ดี.)

แล้ววิชาการหลักฐานเรื่องนี้ ถ้าจะต้องการรายละเอียดมีอีกมาก จงไปค้นหาอ่านเอาเองมีใน พระไตรปิฎก จีนเก็บเรื่องของอินเดียไว้ 2,000 กว่าปี (สมัยต้นสามก๊ก) แป๊ะบาง ได้เพียงแค่สรุปชี้แนะเคล็ดลับนำทางไปให้ความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจอย่างฉับพลัน หัวใจของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนีอยู่ที่ต้องการให้มนุษย์ศึกษาเรื่องภายในกายและภายในจิตตนเองก่อน มีหลักธรรมเป้าหมายต้องการให้รู้เรื่องธรรมะเนื่องด้วย "อัตตา–อนัตตา–สุญตา" นิพพานก่อน. มีแต่แก้ความหลงผิด จนงมงายในอารมณ์ แก้ป้องกันอย่าหลงผิดในเรื่อง "รูปฌาน และ อรูปฌาน" ถ้าแยกรูปฌานและอรูปฌานแยกไม่ออก หรือไม่รู้เลย จะหลงผิดสับสนทางปัญญาไปจนวันตายเลย

พระคัมภีร์การสอนฌาน (เซ็น) เป็นแนวทางใช้สติปัญญาปัญญาวิมุตติแยกให้รู้ไว้ว่า รูปฌานนั้นเป็นฌานโลกีย์ มีในศาสนาต่าง ๆ ก่อนพุทธกาลนมนานปีมาแล้ว.

ส่วนอรูปฌาน เป็นของพระพุทธศาสนา เป็นโลกุตรฌาน เป็นปัญญาวิมุตติที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้แล้ว

สอนไว้เอง ไม่มีในศาสนาอื่น ๆ จะต้องจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำ จะได้ไม่สับสน แยกโลกีย์ แยกโลกุตระ ได้ถูกต้อง จะหาเป้าหมายของนิพพานได้พบ และได้รู้ความหมายโลกุตรธรรม

ถ้านักศึกษาจะเรียนรู้เรื่องนี้ เริ่มต้นครูบาสายตรงของอินเดีย ถ่ายทอดลงมาถึงเมืองจีน สอนว่าให้ฝึกการเจริญอานาปานัสสติภาวนา (數息觀) ก็คือการฝึกกำหนดที่ลมหายใจเข้า และลมหายใจออก จนจิตสงบดิ่ง ๆ ตกกระแสเป็นเอกจิต เป็นจิตหนึ่ง แล้วยกจิตขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญา เป็นฐานก่อนด่านแรก และต้องใช้หลักธรรมใน พระสูตรเรื่องอริยสัจ 4. และ สติปัฏฐาน 4. ใช้เพ่งคิดพิจารณาดู กำกับไว้ด้วย จะได้ไม่สับสนทิศทางในตอนปลายมือ.

เพราะเรื่องรูปฌาน 4. เป็นสูตรสากลที่นักปราชญ์โบราณในศาสนาใหญ่ ๆ ก็รู้วิชาการนี้ จีนและอินเดีย ทำรูปฌาน 4. ได้นานแล้ว เป็นโลกียธรรมที่ พระพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ นักปราชญ์ยุคก่อน ๆ ได้ตรัสสอนวางสูตรเอาไว้ ได้ถ่ายทอดกันลงมาจนถึงทุกวันนี้

รูปฌาน 4. เป็นโลกียฌาน มีคุณประโยชน์ถ้าใช้เป็นทำให้เกิดสติปัญญาทางโลกีย์ ใช้เป็นสมถะ ให้จิตเกาะเกี่ยวสงบหยุดนิ่ง หรือดับทุกข์กายใจได้ชั่วคราว ผู้ที่ทำรูปฌาน 4. ได้จะอยู่ป่าช้าหรือเรือนว่าง ถ้ำภูเขาต่าง ๆ จิตจะหยุดนิ่งสงบไว้

ตรงนั้นได้นาน ๆ เพราะอำนาจรูปฌาน จะทำให้ตัวเริ่มแข็งนั่งที่ไหน ๆ ก็ได้ทนทานนาน ๆ วัน กำหนดจิตได้ตามที่ต้องการมาก แล้วเวลาจะตายยังตายได้ตามที่ต้องการจะดับจิต ตายในรูปแบบนั่งตาย หรือนอนตาย หรือยืนตัวแข็งตาย ทำได้ตามต้องการ ตำราได้กล่าวสอนกรรมวิธีอย่างนี้ไว้ว่า ให้ดับจิตในรูปฌาน 4. ตัวจะแข็งแห้งไปร่างกายไม่เน่าเปื่อย คือตายแบบนักปราชญ์เป็นครูที่แท้จริงในวิชาการ จะตายยังทิ้งผีไม้ลายมือไว้ให้พิสูจน์อีกว่า วิชานี้ฉันสอนไปแล้วยังทำได้ตามนั้นจริงอีกด้วย เมืองจีนมีมากมาย พระศพจะให้อยู่ทนเป็น 100 ปี หรือเก็บไว้ในเจดีย์เป็น 1,000 ปีก็มีอยู่ได้ ดังรูปพระศพของท่านพระสังฆปริณายก เว่ยหล่าง อยู่ในเจดีย์ 1,200 ปีเศษ แล้วในมณฑลกวางตุ้งยังมีถึง 7 พระองค์ที่นั่งสมาธิตายศพไม่เน่าเปื่อย แล้ววิชาการอย่างนี้ จะไปหาอริยครูผู้รู้จริง และยังสอนแบ่งปันวิชาการนี้ให้แก่สรรพสัตว์รู้ตามเข้าใจสูตรศาสตร์นี้ได้จริง ๆ เวลานี้มีน้อยมาก จะหาไม่พบในบางเมืองแล้ว

ดังคำกล่าวสอนไว้ของ อริยครูบา สายตรงเมืองจีน สาธุคุณท่านทุกสมัยสอนไว้ตรงกันว่า ถ้าบุคคลใด ๆ มีโชคดีเพียงแค่ได้มีบุญโอกาสฟังหรืออ่านหนังสือธรรมจักษุแนวทางนี้ไว้บ้าง ก็ยังนับว่าเป็นเชื้อบุญได้ประทับจิต เป็นกุศลได้ติดวิญญาณสืบข้ามภพชาติไปบ้างแล้ว ผู้นั้นได้เพาะเชื้อเมล็ดพืชพันธุ์แห่ง

พุทธะจิต ที่เป็นบ่อเกิดสติปัญญามีอนุสัยการแยก "รูปฌาน 4. และแยก–อรูปฌาน" ต่าง ๆ ได้ออก เท่ากับได้เปิดประตูโลกีย์ และเปิดประตูโลกุตรธรรมไว้คอยบ้างแล้ว จะให้พบทางรู้แจ้งอนุสัยจิตใจ ธรรมชาติจักษุได้ง่ายขึ้นในวัฏสงสารแล้ว

ท่านอริยครูบา แป๊ะบาง ขอชี้แนะเคล็ดลับการเริ่มฝึกหัดเจริญฌาน รูปฌาน 4. ย้ำสอนอีกที่ว่า จะต้องสนใจติดตามหาความรู้แจ้งในความหมาย และการแยกสภาวะธรรมให้ถูกต้องจับอารมณ์ธรรมที่เกิดขึ้นแก่จิตใจตนเองให้ได้บ้างก่อน ว่าการทำอย่างนั้นแล้วมีความรู้สึกอย่างไร ? มีลักษณะอย่างไร ? มีคุณประโยชน์อย่างไรดูก่อน ?

ดังทุก ๆ คนที่ศึกษาสูตรศาสตร์นี้ จะต้องได้พบ และผ่านด่านประตูธรรม ด่านแรกเรียกว่า รูปฌาน 1. (ปฐมฌาน) ตามตำราว่า มีองค์ 5 อย่าง นักศึกษาจะต้องจับอารมณ์ธรรมทั้ง 5 อย่างนี้ได้ถูกต้องก่อน แล้วต่อไปจะใช้หลักธรรมอะไรมาเป็นจุดตั้งต้นเป็นฐานไปก่อน จึงเรียกว่า "กรรมฐาน" ต้องเข้าใจเป้าหมายรู้แจ้งไว้อย่างนี้ก่อนจึงจะไม่สับสนตอนปลายมือ มีสติปัญญาทางนี้บ้าง ไม่หลงผิดแล้วตื่นข่าวผู้วิเศษหรือถูกหลอกจนแก้ไม่ตกไร้ประโยชน์ในทางดับทุกข์กายใจ

กรรมวิธีนับองค์ฌาน 5 (หรืออารมณ์ธรรม)

ขอสรุปย่อความว่า ต้องเจริญอานาปานัสสติภาวนา นำทางให้จิตสงบ แล้วยกจิตขึ้นสู่ รูปฌาน 1. (ปฐมฌาน) จะได้พบว่ามีอารมณ์ธรรม 5 อย่างนี้ ถ้าไม่พบคือเจริญฌานผิดทาง ทำไม่ถูกทาง มันไม่ใช่ของพูดเล่นให้ฟังง่าย ๆ นะ!

แล้วขอเตือนพวกที่ยังทำฌานไม่เป็นเลย หรือฟังแล้วก็เวียนหัว จงอดทนไปอีกนิดเอาเพียงแค่ฟังหรืออ่านแล้วได้รู้การแยกสภาวะธรรม อะไร ๆ เรียกว่าองค์ฌาน อะไร ๆ เรียกว่าอารมณ์ธรรม เพียงแค่นี้ก็ได้บุญคือการดับทุกข์กายใจให้สงบเย็นลงได้บ้าง ปีติบุญกุศลนี้ได้บ้าง เอาไว้วันข้างหน้า ๆ หรือชาติหน้า ๆ อาจจะได้ใช้สติปัญญาธรรมจักษุนี้ได้ง่ายขึ้นบ้าง ก็สาธุ! เอาความรู้ไว้บ้างดีกว่าพวกที่ยังไม่รู้บ้างเลยแล... สาธุ!

รูปฌาน 1. (ปฐมฌาน)
ผู้นั่งสมาธิ-จะพบอย่างนี้

(1) มีวิตก (ตรึก). (2) มีวิจารณ์ (ตรอง). (3) มีปีติ (คืออิ่มใจ). (4) มีสุข (คือความสบายใจ). (5) มีสมาธิ-และเอกัคตา. (รวม 5 อย่างหรือมีอารมณ์ธรรมองค์ 5 อย่าง)

คือผู้เจริญสมาธิสูง ๆ ขึ้นไป จิตสงบดิ่ง ๆ เป็นเอก เอกจิต จะไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมต่าง ๆ ได้แล้ว จะพบผ่าน 5 ด่านที่กล่าวมานี้ ถ้ายังไม่พบ ก็ยังไม่มีทางบรรลุ รูปฌาน 1. (ปฐมฌาน) แล้วทั้ง 5 ทางนี้เป็นทางเอกของ พระอริยเจ้า พระโพธิสัตว์ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ต้องเดินทางเบื้องต้นนี้มาก่อน เป็นปัจจัตตังรู้ได้เฉพาะคนที่ได้พบ ได้บรรลุถึงธรรมนั้นอีกด้วย นักศึกษาธรรมทุกคนสมควรฟังและเรียนรู้ไว้บ้าง หรือท่องให้จนขึ้นใจ วันหนึ่งอาจจะได้ใช้สติปัญญาวิชาการ มีอนุสัยจิตฟังธรรมรู้เรื่องกันได้บ้าง มีเพื่อนทางใจได้อย่างหนึ่งแล... สาธุ!

หลักฐานที่นักปราชญ์โลกยอมรับว่า พระถังซำจั๋ง ได้นำพระสูตรเข้าเมืองจีน 1,200 กว่าปี มีพระสูตรชุดใหญ่ที่สอนในมหาวิทยาลัย นาลันทา อินเดีย ชื่อ มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 พระคัมภีร์ แสดงไว้ชัดเจนว่า เป็นปัญญาวิมุตติที่บริสุทธิ์ของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้สอนไว้เองถึง 16 ครั้ง.

พระถังซำจั๋ง ได้ตั้งกองแปลคัดเลือกนักปราชญ์ 1,000 องค์โดยใช้ทุนหลวง เพื่อถวาย พระเจ้าลีซีหมิน ฮ่องเต้ สมัยแผ่นดินถัง. พระอรรถกถาจารย์ได้กล่าวไว้ว่าธรรมของพระพุทธศาสนา ชี้ตรงไปที่ใช้สติปัญญา เป็นแนวทางปัญญาวิมุตติ

เป้าหมายอยู่ตรงที่ให้รู้แจ้ง "อัตตา–อนัตตา–สุญตา" ที่ชัดเจนมาก ภาคปฏิบัติที่จะให้ได้บรรลุ รูปฌาน[1] นั้น สมควรใช้อานาปาณะ นำทางไปก่อน คือการกำหนดจิต ติดตามลมหายใจเข้า ลมหายใจออก สูดลมหายใจเข้าปอดอย่างแรง ๆ แล้วปล่อยลมหายใจนั้นออกไปจนหมด ดูสักพักหนึ่งก่อน คือจิตคลอเคลียติดตามลมหายใจเข้าออกนั้น เป็นฐาน หรือใช้เรียกว่าเจริญกรรมฐาน ทำสมถะแบบอย่างนี้จะปลอดภัยมาก ยังไม่พบคนเพี้ยนไป หรือหลงบ้าไปด้วยการหายใจเข้าออกเลย. ที่ว่าปลอดภัยมากนั้น ก็คือจิตจะไม่หลงผิดติดรูป ไม่หลงงมงายในนิมิต

1 คำว่า–**รูปฌาน**–เป็นฌานโลกีย์ เป็นโลกียธรรม ต้องอาศัยรูปเป็นนิมิตให้จิตเกาะเกี่ยว ชื่อก็บอกไว้แล้วว่า **รูปฌาน** ต้องใช้รูป เป็นทางเจโตวิมุตติ มีมาก่อนพุทธกาล พวกเทวนิยมชอบใช้กันมาก

คำว่า–**อรูปฌาน**–เป็นฌานโลกุตรธรรม ไม่ต้องอาศัยรูป หรือนิมิตต่างๆ ชื่อก็บอกไว้แล้วว่า **อรูปฌาน** ไม่ต้องอาศัยใช้รูปต่าง ๆ เป็นแนวทางปัญญาวิมุตติ **ของ** พระพุทธศาสนา. เข้ากับวิทยาศาสตร์ได้มากเพราะใช้เหตุผล ใช้สติปัญญาก่อน.

คำว่า–**ฌาน**–ในคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ นั้น **แปลว่า–ปัญญา–โลกุตรปัญญา** เป็นปัญญาวิมุตติ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้สอนไว้เองแล... สาธุ!

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2500

ไม่หลงติดลักษณะรูปต่าง ๆ ไป เรื่องเหล่านี้เพียงขอใช้แค่อาศัยเป็นสมถะ เดินทางผ่านไปเท่านั้น พอจิตสงบยกขึ้นสู่วิปัสสนาปัญญา ใช้เพ่งคิดพิจารณาดู เป็นแนวใช้สติปัญญาธรรมชาติจักษุพระพุทธศาสนาเป็นปัญญาวิมุตติใช้อย่างนี้ จนได้บรรลุถึงรูปฌาน 1. (ปฐมฌาน) กรรมวิธีอย่างนี้นิยมใช้กันมาก พวกฤาษี โยคี อินเดีย หรือพวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋าเมืองจีนที่มีสติปัญญาบริสุทธิ์ก็นิยมใช้สูตรนี้มาก

ธรรมเทศนาครั้งนี้ แป๊ะบาง ต้องการให้รู้ความหมายรู้แจ้งหลักธรรม รู้กรรมวิบากในเรื่องนี้ไว้ก่อน จึงเทศนาย้ำเรื่องไว้จะไม่หลงผิดจนงมงายในอารมณ์จนแก้ไม่ตกจนเพี้ยนไปก็มีมากมาย แทบทุกศาสนา

บทที่ 5

สอนศิษย์โง่ไปเรียนฌาน (เซ็น) อย่างฉับพลัน ใช้มหาภูตรูป ธาตุ 4. (ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

วันหนึ่ง เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า อายุ 22 ปี บนศาลาเขาหลวง เมืองเพชรบุรี ประมาณ พ.ศ. 2436 ดังได้รับฟังและบันทึกธรรมเทศนา ของ อริยครูบา แป๊ะบาง ไว้เป็นภาษาจีน.

พ.ศ. 2483 ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า ได้จดคำบอกที่แปลจากภาษาจีนของเตี่ยไว้เป็นภาษาไทย พระมหาเอี่ยม ๆ เป็นผู้ช่วยตรวจสอบทาน. ท่านอริยครู แป๊ะบาง ได้กล่าวไว้ว่า ที่สำนักครูสายตรงจากวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) จีน ได้มี พระคัมภีร์หนึ่งที่นิยมใช้สอนศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) ได้อย่างฉับพลัน สรุปความในตำรานั้นใช้ มหาภูตรูป ธาตุ 4. ที่กระทบร่างกายตนเองนั้น สอนให้ใช้เพ่งคิดพิจารณาดู ใช้เจริญกรรมฐาน จนได้รูปฌาน 1 (ปฐมฌาน)

กรรมวิธีก็คือให้จิตอาศัยเพ่งคิดพิจารณา จิตคลอเคลียดูที่ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม (ธาตุ 4) ภายนอกร่างกายตนดูเป็นความไม่เที่ยง ไม่มีตัวตนที่ยืนโรง แล้วภายในร่างกายตนก็เช่นกัน

ที่สุดเป็นความว่างไป แล้วใช้จิตคลอเคลียอาศัยความว่างนั้นไปเป็นพัก ๆ ใช้เป็นสะพานเดินขึ้นไปให้เกิดสมาธิ แล้วยกจิตขึ้นสู่องค์ฌานต่าง ๆ ก็ได้เหมือนกัน

อริยครูบาสายนี้ใช้สอนศิษย์มาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว เป็นความฉลาดที่ใช้สติปัญญาธรรมชาติจักษุอย่างหนึ่ง เรียกว่ากรรมวิธีตัดหนทางย่นย่อทางได้อย่างฉับพลันอย่างหนึ่ง ต้องพูดย้ำสอนไว้บ่อย ๆ จนศิษย์โง่รู้แจ้งความหมายในกรรมวิธีนั้นก่อน

ตำรานี้พวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า นิยมใช้กันมาก เป็นสูตรของปัญญาวิมุตติได้มาก มีความปลอดภัยมากตรงที่ศิษย์โง่ไม่ติดรูป หรือหลงผิดติดลักษณะรูปต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นมือ "คือตัดไฟต้นลม" ไม่ใช้พวกนิมิตหรือที่สร้างเป็นรูปกสิณต่าง ๆ จึงไม่หลงผิดจนงมงายอารมณ์ พวกหลงผิดไปนาน ๆ บางคนเกิดจิตหลอนตัวเอง จิตหลอกตัวเองต่าง ๆ บางคนตรงนี้เป็นเอามาก ๆ จนหลงผิดสัจจธรรม เห็นภาพนิมิตในจอจิตคิดว่าเป็นองค์ใน เป็นเทพสิง เป็นวิญญาณมาปรากฏตัว บ้างจะหลงผิดว่ามีวิญญาณมาประทับไว้ อย่างนี้ระยะยาว ๆ นาน ๆ จะไม่ปลอดภัยตอนปลายมือ ตำราจึงกล่าวไว้ว่าจะเรียนวิชาอย่างนี้จะต้องมีครูสอน ครูคอยคุมอารมณ์กรรมฐาน สอบอารมณ์กรรมฐานไว้เสมอ ๆ

พระคัมภีร์ต่าง ๆ แนวสติปัญญาวิมุตติจึงให้กวาดทิ้ง ดับพวกนิมิตต่าง ๆ ดับไว้แต่ต้นมือก่อน ป้องกันพวกศิษย์โง่ปัญญา

ทางธรรมยังอ่อน ถ้าพบปัญหาแล้วจะแก้ไม่ตกในตอนปลายมือ และป้องกันศิษย์จะเข้าใจในแง่เขว...เข้าใจเขว...จึงจะปลอดภัย จะมีเกิดขึ้นบ้างก็เป็นพวกนิมิตบริสุทธิ์ไม่หลอกตัวเองเป็นสัจจะภาวะธรรม "เห็นได้...แก้ได้...ดับได้...หรือตามต้องการ" เมื่อเราสร้างให้มันเกิดเป็นนิมิตได้ เราก็ต้องมีสติปัญญาไว้คอยดับมันลงไปได้เช่นกัน เรียนเกาะไว้ แต่ก็ต้องเรียนกรรมวิธีแกะไว้อีกด้วย จึงปลอดภัย ท่านอริยครูบาสายตรงจากอินเดียนำวิชานี้เข้าเมืองจีน จึงมีสูตรศาสตร์ที่นิยมใช้ ธาตุ 4. (ดิน–น้ำ–ไฟ–ลม) เป็นอารมณ์กรรมฐาน เพราะมีความปลอดภัยจากโรคจิตหลงผิดไปติดรูปที่ตนทำให้มีรูปขึ้น แล้วคิดว่าเป็นรูปมีมาจริง ถ้าเป็นมาก ๆ อาจจะเพี้ยนไปก็มี จึงต้องมีอริยครูสอนชี้แนะวิชาอย่างนี้

แล้วมีหลักฐานในพระคัมภีร์สอนทางนี้ แทบทุกตำราสั่งและสอนไว้เลยว่า พวกครูบา กลัวที่สุดก็คือพวกที่มีสมองเสื่อมมาแต่กำเนิด เป็นโรคจิตหลอนตัวเองอยู่ก่อน หรือพวกนิมิตและกสิณหลอกตัวเองอยู่ก่อน ถ้าครูใด ๆ หรือสำนักใด ๆ พบศิษย์อย่างนี้เข้าแล้ว มักจะมีปัญหามากมาย บางทีชื่อเสียงของครูพลอยเสียไปด้วย กรรม ! ที่แก้ยากที่สุด

เพราะคนกลุ่มนี้ บางคนกรรมสืบเนื่องมาแต่ชาติก่อน ๆ บางคนถูกสอนผิด ยึดถือผิด ๆ ติดจนแก้ไม่ตก จนคุมจิตใจไม่อยู่ในสายกลาง เพราะจิตไปสร้างโลกขึ้นอีกโลกหนึ่ง หรือ

อีกมิติหนึ่ง แล้วจะอยู่ในสังคมเดิม ๆ กับเขายาก หรือไม่ค่อยจะได้ ปราชญ์ทางจิตวิญญาณศาสตร์ท่านจึงเตือนสติ เตือนภัย คิดแก้ไข "ป้องกันไว้ก่อน–ยังดีกว่าการแก้ ถ้าถึงต้องแก้กันนั้นคือ แย่แล้ว" ระวัง ๆ เรื่องนี้แต่ต้นมือ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้แล้ว เห็นภัยในวัฏสงสารของสรรพสัตว์ จึงได้คัดเลือกเอาความปลอดภัยไว้ก่อน วางสูตรเสียใหม่ จากมีรูปฌาน ก็ให้ผ่านไปถึงตรง อรูปฌาน สายแนวนี้ใช้สติปัญญาวิมุตติ จึงไม่นิยมสอนศิษย์ให้ใช้พวกนิมิตหรือพวกกสิณต่าง ๆ ที่มนุษย์คิดทำขึ้นเอง สร้างให้เกิดมีขึ้นเอง มีการสอนมาเก่าแก่เกินไป ก่อนพุทธกาลก็มีแล้ว ยังจัดว่าไม่เที่ยง ของปลอมเลยก็ว่าได้ ไม่ใช่สัจจภาวะธรรมชาติที่มีเกิดขึ้นเอง ถ้าหลงผิดยึดติดเกาะติดไว้ตรงนี้มากเกินไป จะไม่พบพระนิพพานแล... สาธุ!

มีพระคัมภีร์เก่าของจีนที่เก็บไว้ เตือนสติปัญญานักสมถะและวิปัสสนาภูมิ ไว้ว่าสรุปความ อริยครูบาโบราณได้กล่าวสั่งและสอนไว้ว่า จงระวัง ๆ เตือนสติผู้หลงผิดสัจจภาวะธรรมชาติจักษุ มีแทบทุกยุคทุกสมัย เพราะสัตว์โลกต้องเข้าอัตตา ยึดมั่นตัวตนก่อน แล้วพัฒนายกขึ้น อนัตตา จึงจะสู่สุญตาได้ในที่สุด จะว่าสัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตหวังมุ่งนิพพานหมดก็ไม่ผิด ผู้ที่ฉลาดการคัดเลือกหลักธรรมดับทุกข์ได้ ก็ไปได้รอดก่อน

ฉะนั้นจงระวังๆ เตือนสติผู้หลงผิด ยึดมั่นถือมั่นผิดสภาวะธรรมชาติจักษุ ดังเช่นวัตถุก่อสร้าง ด้วยมือของคน หรือเทวรูปหล่อต่างๆ ภาพเขียนที่ฝีมือมนุษย์เขียนขึ้นอย่างมีศิลปสูง มีรูปลักษณะเหมือนดังของจริง มีชีวิตวิญญาณประทับจิตใจผู้ชมมาก แล้วเอามาใช้เป็นฐาน การเพ่งจิต การฝึกจิต เรียกว่าเป็นอารมณ์กรรมฐานต่างๆ ทำจนจิตอัดภาพนั้นไว้ในจอจิต อัดภาพอุปาทานนั้นคิดว่าเป็นของจริง แล้วบูชาอย่างมีจิตศรัทธายึดมั่นถือมั่น (อุปาทาน) ไปนานๆ จนลืมไปว่า นั่นเป็นของที่ทำให้มีขึ้น ทำให้เกิดขึ้นด้วยมือมนุษย์เองต่างหาก! ศิษย์ที่ปัญญาทางธรรมะยังอ่อนมักจะเข้าใจผิด หลงติดจนแกะไม่ออก ไม่ปลอดภัยในตอนปลายมือ เพราะเห็นอะไรๆ คิดว่าเป็นของจริงหมดที่มาให้เห็นเชื่อว่าเป็นจริงไปจนหมด ภาพสวยงามดีก็เป็นสุขปีติใจได้บ้าง แต่ถ้าภาพร้ายๆ ก็หวาดกลัวไปต่างๆ นานา[1] แล้วแต่ที่จะจินตนาการไป จะแก้ไม่ตก ตอนที่จะดับภาพ ดับอุปาทานนั้นไม่เป็นเลย เพราะเกาะติดมากเกินไป จนแกะไม่ออกตอนปลายมือเปลี่ยนใจไม่ได้ กลายเป็นปิดบังพระนิพพานไป

นักปราชญ์โบราณทางจิตและวิญญาณศาสตร์ ค้นพบว่ามนุษย์ทุกชาติทุกภาษา ตราบไปจนกระทั่งสรรพสัตว์ทุกๆ ชีวิตนับจากวันที่เกิดออกมาสู่โลกนี้ จนถึงวันที่ตายจากโลกนี้ไปรู้จักกรรมวิธีเจริญ อานาปาณะ คือการหายใจเข้าและหายใจออก

1 สมัยนี้สร้างฉากผี ทำรูปเปรตยักษ์มารต่างๆ แล้วถ่ายทำหนัง ทำให้เด็กๆ กลัวผีจนดูแล้วพ่อแม่แก้ไม่ตกกรรม ! จาก ส. ธโนฆาภรณ์

รู้โดยธรรมชาติว่าต้องมีลมปราณ ชีวิตจึงอยู่รอด แล้วพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ก็ตรัสรู้ธรรมด้วยการใช้ เจริญอานาปานัสสติภาวนาเหมือนกัน. คือสัตว์โลกหรือมนุษย์วันแรก ถ้าลูกคนเกิดออกมา ร้องอะแว้!. อะแว้! จิตก็เริ่มเกาะติดทุก ๆ อย่างเท่าที่จิตเกิด จิตเกิดมีความยึดมั่นถือมั่นมีมากหรือมีน้อยแน่นอน ตรงนี้ภาษาธรรมะเรียกว่า มีอุปาทาน หรือเป็นอัตตาตัวตน จิตเริ่มมีอัตตาทั้งปวงแล้ว หรือจะมีใครค้านเรื่องอย่างนี้ว่าไม่จริงบ้าง ?

มีคัมภีร์เก่าเตือนสติผู้หลงผิดว่ามีองค์ใน-หลงผิดว่ามีเทพสิง ถ้าสาวโสดหรือชายโสดไม่เป็นไร-ถ้าเมียเขา ผัวเขามักจะมีปัญหา

คัมภีร์เก่าใช้สอบอารมณ์กรรมฐาน ของอริยครูบาชอบปกปิดไว้เป็นความลับ เป็นตำราเก่าแก่ของสำนักเต๋า และพุทธแท้นิยมใช้มาก บันทึกเก็บเรื่องเคล็ดลับการสอน การรับศิษย์ การสอบอารมณ์วิปัสสนาภูมิ การแก้ความหลงผิดแล้วงมงายในอารมณ์ ไร้ประโยชน์ในการดับทุกข์กายดับทุกข์ใจ ทางมรรคผลนิพพาน เก็บเรื่องนี้ไว้หลาย ๆ สมัยของอริยครูบา ว่าผู้ที่จะเป็นครูสอนสมถะ สอนวิปัสสนาธรรม สอนธรรมทานให้

แก่มนุษย์ จะต้องระวังการคัดเลือกศิษย์ การสอนศิษย์ บางคนสอนธรรมะทันทียังไม่ได้ เขายังไม่พร้อมที่จะรับฟังธรรมชั้นสูง เช่นการเจริญสมถะ วิปัสสนาภูมิ หรือเจริญอานาปานัสสติภาวนา จะต้องดูภูมิจิตของศิษย์ไว้ก่อน ว่าบางคนสอนได้เพียงแค่โลกียธรรม หรือยังสอนไม่ได้เลยก็มีมาก ๆ บางคนสอนแบบเดินสายกลางก่อน บางคนสอนอย่างฉับพลันได้บ้าง เรื่องนี้ถ้าจะเป็นครูสอนคนแล้ว ถือเป็นเรื่องสำคัญ เรื่องใหญ่โตมากทีเดียว เพราะว่าปุถุชนคนโลกีย์ทุกชาติ ทุกเผ่าพันธุ์เกิดมาก็มีกรรมวิบากบังคับตัวไว้แล้ว ยังไม่รู้แจ้งสัจจธรรม ไม่รู้แจ้งอนุสัยจิตใจตนเองได้หมด เปรียบเหมือนดอกบัว 4 เหล่า คือมีสติปัญญา 4 กลุ่มนี้ไม่เท่ากัน ที่จะรับฟังโลกุตรธรรมได้มีเพียงเหล่าเดียวเท่านั้น

ถ้าครูบาผู้สอนไม่บอกศิษย์ บางเรื่องให้รู้ไว้ก่อน บางคนจะหลงผิดสัจจธรรม แล้วมีแต่ความงมงายในอารมณ์ ตอนปลายมือ ที่แก้ไม่ตกได้ง่าย ๆ นัก บ้างหลงผิดจนวันตายเลยก็มีกรรม ! คือมัวแต่สอนให้จิตเกิดอุปาทาน ให้จิตเกาะจิตยึดมั่นถือมั่นเป็นเหตุ ยึดไว้แต่ทางเดียวยึดจนมากเกินไป สติปัญญาหรือจิตใจรับไม่ไหว จิตยังอ่อนไหวง่าย ๆ บางคนจะมีกล้ามเนื้อเกร็งตัว เป็นมาก ๆ บางคนกลายเป็นประสาทตึงเครียดไปบ้างก็มี จะมีชีวิตเดินสายกลางได้ยาก จิตใจไม่สงบ เหตุเพราะการเรียนผิด ครูสอนผิดมาแต่ต้นมือ มัวเอาแต่ให้ยึดติด ยึดถือ

ไว้แน่นเกินไป ให้เกิดมีแต่อุปาทานจนมากเกินไป บางคนสติปัญญาทางธรรมรับไม่ไหว ธรรมะจะช่วยทุก ๆ คนทันทีหมดจึงไม่ได้ เหตุผลตรงที่ว่า ถึงวันที่ไม่ต้องการยึดติดก็มี ไม่ต้องการยึดมั่นถือมั่นก็มี ต้องการจะให้หยุดพักก็มี ให้จิตว่างก็มี พอถึงวันนั้นจิตจะหยุดพักไม่ได้ ทำไม่เป็นเลย ตรงนี้เรื่องใหญ่โต จะแก้ไม่ตกตอนปลายมือ เพราะว่าจิตปล่อยวางไม่เป็น จิตปล่อยวางไม่ลง จิตดับความยึดถือไม่เป็น จะสลัดไม่หลุด จนจิตไม่สงบบางคนกลายเป็นทุกข์ทรมานใจไปอีกอย่างหนึ่งก็มี

แล้วถ้าจิตเกิดไปยึดติด หรือเกาะติดเห็นภาพนิมิต รูปที่ดุร้าย พวกประสาทอ่อนมักจะหวาดกลัว ๆ หรืออุปาทานที่ยึดติดรูปภาพที่หวาดเสียวต่าง ๆ ภาษากรรมฐานเขาเรียกว่า เกิดภาพอดีต ๆ มันฉายแวบ! ออกในจอจิต เป็นภาพอดีต ๆ ต่าง ๆ ที่มนุษย์คิดทำให้เกิดมีขึ้น สร้างขึ้นแล้วไปเก็บภาพต่าง ๆ นั้นไว้ในจอจิต บางคนเก็บไว้นาน ๆ จนเป็นอนุสัยจิต โดยไม่รู้ตัว หรือลืมไปว่านั่นมันเป็นของไม่จริง เป็นของที่มนุษย์ทำให้เกิดมีขึ้นต่างหาก! ถ้าเข้าใจอย่างนี้จะไม่หลงผิด เป็นของธรรมดา ๆ ถูกสัจจภาวะธรรมชาติ เป็นเช่นนั้นเอง ไม่มีอันตรายนาน ๆ ไปจะหายกลัวผี จะหายโรคกลัวต่าง ๆ ได้ง่ายขึ้นมาก เพียงแค่อาศัยนิมิตเดินทางผ่านไปเท่านั้น. ภาพนิมิตที่เกิดฉายในจอจิตต่าง ๆ ฉายเป็นแวบ! ถ้ารู้ธาตุแท้ของมัน ยังใช้เป็นประโยชน์แก่บางคนได้บ้าง รู้ธาตุแท้ของมันเป็นเช่นนั้นเอง จะไม่เพี้ยน

แน่นอน เพราะว่าภาพจริงๆ ก็มีบ้างเหมือนกันแต่มีน้อยมาก ถ้าแยกสภาวะลักษณะนั้นเป็นยังมีคุณประโยชน์บ้าง คือไม่หลงงมงายในอารมณ์ ถึงวันที่จะดับความยึดมั่นถือมั่น ก็จะดับได้ง่ายๆ วันที่จะหยุดพักทั้งปวงก็มี จะทำได้ง่ายๆ จะปลอดภัยตอนปลายมือสงบกายใจได้มากแล... สาธุ!

เหตุที่ทำให้ผัวเมีย หรือครอบครัวแตกแยก โบราณกับสมัยปัจจุบัน จะไม่มีอะไรแตกต่างกัน

พระคัมภีร์เตือนสติของครูบาอาจารย์ผู้สอนกรรมวิธี ทำนิมิตและสร้างพวกรูปกสิณต่างๆ ทุกสมัยจารึกไว้ตรงกันว่า ต้องพึงระวังๆ ด่านนี้ให้มากๆ มีบางคนสอนเรื่องวิชาอย่างนี้ยังไม่ได้จังหวะชีวิตของเขายังไม่พร้อมที่จะรับฟังธรรมก็มี ต้องให้รู้เรื่องโลกียธรรม (ศีลธรรม) ไปก่อน คือบางคนจะต้องเดินสายกลางได้เท่านั้น

เหตุผลที่ได้พบมักจะมีปัญหาในการครองเรือน (เป็นสามีหรือภรรยา) ดังเช่นเข้าใจผิดว่า การไปขึ้นครู แล้วมีองค์ในมีเทพสิง ก็คือครูบางคนมักจะให้ดูภาพ เพ่งดูภาพนิมิต เก็บไว้ในจอจิตก่อน อัดภาพนั้นไว้จนจำได้ บางครูก็เหมาเอาว่าฉันได้อัญเชิญทวยเทพ ให้มาประทับ เป็นองค์ใน จงเก็บไว้ในตัวตน ตรงนี้เรื่องอย่างนี้ ถ้าศิษย์สติปัญญาทางธรรมยังอ่อน

บางคนจะหลงผิดเชื่อทันที ว่าตนเองมีองค์ในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไว้ในตัวแล้ว บางคนหลงผิดสัจจภาวะธรรมจนงมงายในอารมณ์นั้นไปตลอดชีวิตก็มี เพราะสติปัญญาแยกธาตุแท้ยังไม่มีเลย ครูจะเอาภาพที่ทำให้มีขึ้น สร้างให้เกิดขึ้น แล้วหลอกศิษย์ว่า เป็นของจริง ทวยเทพมาจริง มีจริงอย่างนั้น (ครูบางคนก็เชื่ออย่างนั้นก็มี) เป็นความหลงผิด เข้าใจของปลอม เป็นของแท้. แล้วทวยเทพหรือเทวดาหรือผีนั้นมีได้จริง การตายแล้วเกิดจริง แต่ที่กล่าวมานั้น ยังไม่ใช่ของจริง เป็นของผีมือมนุษย์ไปทำให้เกิดมีขึ้นต่างหาก! ถ้าเข้าใจธาตุแท้อย่างนี้ จะปลอดภัย เรียนวิชานี้ไม่เพี้ยน ไม่บ้าแน่นอน แล้วนาน ๆ ไปจะหายกลัวผี หวาดกลัวเทวดา มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมต่าง ๆ

ถ้าเป็นสาวโสด เป็นชายโสด จะไม่มีปัญหาเท่าไรนัก

ถ้าเป็นสาวโสด เป็นชายโสด จะไปรับองค์ใน มีเทพสิงยังไม่เป็นปัญหาอะไรมากนัก แต่ถ้าเป็นเมียเขา...เป็นผัวเขา...จะเกิดปัญหาบางทีจะไปหลับนอนแบบผัวเมียอย่างเดิม แบบฝากผีฝากไข้ เดินสายกลางอย่างเดิมนั้นมักทำไม่ได้ มันช่างฝืนจิตใจเพราะกลัวจะเป็นบาปกรรม... ที่มีองค์ใน มีทวยเทพมาสิงไว้ในตัวตนแล้ว อย่างนี้เป็นต้น เรื่องนี้ยังปกปิดไว้เป็นความลับ

บางคนผัวทนได้ แต่เมียทนไม่ได้ ตกลงเรื่องหลับนอนกันไม่ได้ แล้วยังปกปิดความลับนี้ เพราะอายครูถึงที่สุดมักจะเป็นจุดที่จะต้องแตกแยกกันในครอบครัวก็มี เหตุเพราะว่าหลงผิดจิตเกิดแวบ! จิตเห็นภาพนิมิตต่าง ๆ ที่ครูสอนไว้นั้น มันฉายออกมาในจอจิต เป็นแวบ ๆ หลงผิดคิดว่าเป็นของจริงไปหมดเลย กรรม! ผัวไปบวชพระเมียไปบวชชีไปรอดได้พักเดียวเคยมีมาบ้างแล้ว

โบราณครูบา ท่านสอนไว้ว่า ผัวเมียที่จะมาเรียนวิชาอย่างนี้ก็ได้ แต่ต้องพูดตกลงปัญหาชีวิตให้รู้เรื่องกันไว้ก่อน ขอเพียงแค่ขอฝึกกรรมวิธีไว้ใช้ดับทุกข์กายใจ สงบทางจิตเพียงแค่นี้ไว้ก่อน ถ้าครอบครัวมีลูกยังเล็ก มีหลานยังต้องรับผิดชอบทางโลกีย์ จะต้องเดินสายกลางมีเมตตากรุณาจิตสงสารไว้ก่อน

บางคนพอไปรับองค์ รับทวยเทพ รับนิมิตต่าง ๆ แล้วเป็นอุปสรรคในการทำงานอาชีพ หลงผิดคิดว่าตนเองเป็นผู้วิเศษไปแล้ว หลงงมงายในอารมณ์มาก ๆ จนอยู่ในสังคมเดิมนั้นไม่ค่อยจะได้สงบ คือเข้าพวกกับเขาไม่ค่อยจะได้ เพราะจิตได้สร้างโลกขึ้นมาอีกอย่างหนึ่ง เป็นอีกมิติหนึ่งไปอย่างนี้เป็นต้นมีแทบทุกศาสนา โบราณกับปัจจุบันมีเท่ากัน

ตำราสอบอารมณ์สมถะและวิปัสสนาปัญญา จารึกไว้ตรงกันว่า ครูบาสอนวิชานี้ทุกสมัย กลัวด่านนี้มากที่สุด เพราะว่าแก้ยากที่สุด จะกู่ไม่กลับ ดึงให้หันกลับมาเข้าใจทางปัญญา

วิมุตติได้ยากที่สุด เพราะว่าต้นมือได้แต่เรียนเกาะ เรียนแต่ให้มีความยึดติดถือไว้จนแน่น ถึงเวลาที่จะต้องการแกะก็มี แต่แกะไม่ออก ไม่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุที่แท้จริงจึงไม่รู้แจ้งธาตุแท้ของวิชาเล่นนิมิต หรือสร้างรูปกสิณต่างๆ จึงแยกของจริงหรือของปลอม แยกไม่เป็นเลย ถึงตอนปลายมือจึงแกะยาก ต้องเป็นไปตามแรงกรรมวิบากอย่างนั้นก่อน กรรมแปลว่า "การกระทำ" กรรมมีจริง เหตุอย่างไร-ผลอย่างนั้น เป็นพุทธพจน์แล... สาธุ!

เข้าใจ-รูปฌาน เป็นโลกียฌาน มีมาก่อนพุทธศาสนา.

เข้าใจ-อรูปฌาน เป็นโลกุตรฌานของพระพุทธศาสนา.

หลักฐานฝ่ายมหายานธรรม พระสูตรที่เก็บเรื่องวิชาอย่างนี้ไว้ สมัยพระเจ้าฮั่นเม้งตี่ (สามก๊ก) ร่วม 2,000 กว่าปี จารึกไว้ว่า พระสิทธัตถราชกุมาร หนีออกบวชเพื่อแสวงหาค้นคว้าความรู้ของทุกๆ ศาสนา แล้วนำเอามาทดลองแยกธาตุดูก่อน มีบางสูตรศาสตร์เหล่านั้น ทดลองดูแล้วไร้ประโยชน์ในการใช้ดับทุกข์กายใจในวัฏสงสาร ใช้เวลาทดลองดูนานถึง 6 ปี พระพุทธองค์ได้ตรัสรู้แล้ว เห็นว่าคำสอนในศาสนาโบราณบาง

อย่างเก่าแก่นานจนเกินไป จนหลงงมงายในอารมณ์โดยใช่เหตุ หลงผิดสัจจภาวะธรรมมากเกินไป เพราะว่าสังคมโลกมนุษย์ มีการเปลี่ยนแปลงไม่เที่ยง บางสูตร บางศาสนา "คำสอนยังเป็นมีดสองคม-มีคุณและมีโทษเท่ากัน" พระพุทธองค์จึงได้คัดเลือก ได้วางสูตรเสียใหม่ เอาความปลอดภัย และใช้ดับทุกข์กายใจได้ทันสมัย เป็นเป้าหมายก่อน จับจุดได้พุทธิปัญญามุ่งไปที่การดับไฟต้นลมก่อน ตัดไฟต้นทางก่อน คือการให้ดับอัตตา ดับตัวตนลงได้ก่อน ดับรูปลักษณะที่จิตยึดมั่นถือมั่นลงไปก่อน คือการทำลายอุปาทานจิตนั่นเอง (จดจำตรงนี้ไว้)

หรือจะพูดง่าย ๆ ให้ศิษย์โง่ฟังออก ก็คือให้กวาดนิมิตต่าง ๆ กวาดกสิณต่าง ๆ ให้ออกไปจากจิตใจกันเลย พระพุทธศาสนาที่แท้จริง ต้องการให้ดับอัตตา ดับตัวตน ดับอุปาทานทั้งปวงในจิตใจลงก่อน นั่นคือจะเริ่มพบหนทาง สมถะและวิปัสสนาภูมิ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรู้สอนไว้เป็นแนวใช้สติปัญญาธรรมชาติจักษุ ปัญญาวิมุตติที่แท้จริงแล... สาธุ!

ครูบาสอนเซ็น (ฌาน) สายตรงจากอินเดีย เข้าเมืองจีน สอนสรุปเรื่องนี้ไว้ว่า คือให้เข้าสู่อรูป-อนิมิต-อกสิณต่าง ๆ ลงได้ก่อน จึงจะพบประตูโลกุตรธรรม นิพพานคืออรูป

ลักษณะต่าง ๆ อีกด้วย จงจดจำแก่นพระไตรปิฎกทั้งมหายานและหินยาน (เถรวาท) เป้าหมายพระพุทธองค์ชี้ตรงไปที่ "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" สายตรงจากอินเดียได้สืบถ่ายทอดลงมา 28 พระสังฆปริณายก มาถึง พระสังฆราช-โพธิธรรมอันดับองค์ที่ 28 แล้วยังได้ถ่ายทอดให้แก่พระภิกษุที่เป็นชาวจีนแท้อีก 5 พระองค์ รวม 33 พระสังฆปริณายก.

แล้วสาธุ! ต้องเป็นหนี้บุญคุณของผู้ใจบุญกุศลคนโบราณไว้อย่างสูง ที่ได้ช่วยกันอุทิศแรงกายใจทรัพย์ จัดพิมพ์พระคัมภีร์หนังสือธรรมทานต่าง ๆ ไว้ วันนี้จึงถึงพวกเราที่ได้อ่านวันนี้ได้รู้แจ้งธรรมาณาจักรใจนี้บ้างแล... สาธุ!

อริยครูบาได้สอนศิษย์ไว้ว่า จงอดทนสร้างขันติธรรมบารมีทำบุญกุศลอย่างนี้ไปเถิด! อย่าประมาทผลบุญกุศลแรงมาก สูงส่งจนข้ามภพชาติไป เราแจกทานไปวันนี้ ไม่อาจที่จะรู้ได้ว่าธรรมทานนี้จะตกไปถึงมือท่านผู้ใด หรือใครได้อ่าน ก็สุดแล้วแต่บุญกรรมของผู้ที่ได้รับหนังสือธรรมทานวันนี้ อ่านให้ประทับจิต ติดวิญญาณไปก่อน แล้วอีก 500. (ห้าร้อย) ชาติ ท่านผู้นั้นอาจจะได้บรรลุธรรม รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ เป็นอริยบุคคลก็ได้. หรืออีก 5,000. (ห้าพัน) ชาติ ท่านผู้นั้นอาจจะได้บรรลุ

ธรรมเป็น พระอรหันต์ไปก็ได้. หรืออีก 100,000. (แสน) ชาติท่านผู้นั้นอาจจะได้บรรลุธรรม เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้าไปองค์หนึ่งก็ได้ เพราะได้ฟังธรรม อ่านหนังสือธรรมทานวันนี้ สาธุ! เป็นเหตุได้ส่งผลบุญกุศลสืบเนื่องไป ให้รู้แจ้งสัจจธรรม เกิดโพธิจิต เป็นพระโพธิสัตว์[1] ได้สร้างสมบำเพ็ญบารมีท่องเที่ยวไปโปรดสรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ สูงไปจนถึง พุทธภูมิ ก็ได้ แล... สาธุ!

1 ข้าพเจ้า **ธ. ธีรทาส.** ได้ถูกอบรมสั่งสอนมาอย่างนี้ พอถึงวันที่มีบุญโอกาสจัดพิมพ์หนังสือธรรมทานทุก ๆ เล่ม จึงอุทิศส่งไปไว้ตามห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด เท่าที่มีบุญโอกาสให้ส่งไป เป็นทำทันทีเลย เพราะชีวิตมนุษย์ไม่เที่ยง มีบุญให้ทำวันนี้ได้ จะดีกว่าทำวันพรุ่งนี้แล... สาธุ!

บทที่ 6

กรรมวิธีนับองค์ฌาน 5 อย่างไร ?

หลงผิดคิดว่ามีองค์ใน–องค์ฌานมีตัวตน

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า อายุ ๒๒ ปี ที่ศาลาเขาหลวง เมือง เพชรบุรี ได้บันทึกพระธรรมเทศนา ของ อริยครู แป๊ะบาง ไว้เป็นภาษาจีน ท่านอริยครูได้กล่าวไว้ว่า ขอสรุปความชี้แจง ให้รู้แจ้งในองค์ฌาน ที่ยังเข้าใจผิดกันมาก หลงผิดสัจจภาวะ ธรรมต่าง ๆ ต่อจากวันก่อน ๆ ถ้าจะเดินทางนี้ นักศึกษาจะต้อง สนใจไว้เป็นพิเศษในด่านแรกเลย จะต้องให้รู้แจ้งความหมายไว้ ก่อน ส่วนจะทำได้มาก หรือได้น้อยนั้น เป็นอีกเรื่องหนึ่งต่าง หาก ! อย่างน้อยก็พอมีหลักวิชาการไว้เป็นสติปัญญา ป้องกัน คนหลอกลวง ที่ต้มตุ๋น อวดวางตัวเป็นผู้วิเศษ เพื่อหวังผลเป็น ชื่อเสียง หาลาภผลเงินทองต่าง ๆ โบราณกับปัจจุบันสมัยนี้มี เท่า ๆ กัน ถ้าบุคคลใด ๆ สนใจเรื่องกายใจ จะทำอย่างไรให้ มีทุกข์กายใจ ในวัฏสงสารน้อยลงบ้าง เพียงได้ฟังหรือได้อ่าน หัวใจแก่นสัจจธรรมนี้ไว้บ้าง ก็เป็นบุญได้ประทับจิตเป็นอนุสัย ไว้ก่อน ถึงวันที่ต้องการเริ่มปฏิบัติ ก็จะเป็นกุศล คือให้ความรู้

แจ้งแก่จิตใจ มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ หลักประกันชีวิต ติดวิญญาณได้สืบข้ามภพชาติไปบ้างแล้วอย่างหนึ่ง "บุญ-ประทับจิต. กุศลติดวิญญูาณ" ไปมากแล... สาธุ!

ด่านแรก รูปฌาน 1. (ปฐมฌาน) จีนแต้จิ๋วเรียกว่า ชอเซี้ยง คือฌานเบื้องต้นมี 5 อย่าง (มีองค์ 5) แต่เริ่มต้นต้องเจริญ อานาปานัสสติภาวนา นำทางไปก่อน จนจิตสงบเป็นสมาธิขึ้นบ้าง แล้วจะพบว่ามีองค์ 5 คือจับความรู้สึกได้ว่าพบสภาวะธรรม เรื่อง 5 อย่างไปก่อน ถ้าใครมาทางนี้ แต่ไม่เรียน ไม่ฟังเรื่องรู้แจ้ง องค์ฌาน 5 อย่างไรแล้ว จงบอกกับเขาเอาบุญไปเลยว่า ไม่ต้องไปนั่งหลับตา ไม่ต้องพูดเรื่องนี้ได้เลย ยังสอบตกชั้นเบื้องต้น เป็นบรมธรรมสูตรสากลที่นักปราชญ์โลกโบราณยอมรับ มีการวางสูตรศาสตร์นี้มาก่อนพุทธกาลหลายพันปีแล้ว

กรรมวิธีนับองค์ฌาน มี 5 อย่างไร?

ถ้าได้ปฐมฌาน (รูปฌาน 1.) จะพบอย่างนี้

(1) ทำสมาธิเริ่มต้นจะพบ มีวิตก-ในวาระจิต เบื้องต้นการฝึกหัดพอนั่งสมาธิไปนาน ๆ จะพบมีอาการอย่างนี้ในใจหรือเรียกว่า "มีตรึก" ก็ได้ มีทุกข์ ร้อนใจ กังวล ลังเลใจวิตกจริต มีนิสัยติดไปทางร้ายทางเสียปุถุชนคนโลกีย์มีทุกคน

(๒) ถัดไปจะพบ มีวิจารณ์–ในวาระจิต ของปุถุชนนั่งสมาธิไปนาน ๆ จะพบว่ามีอาการอย่างนี้ หรือจะเรียกว่า "มีตรอง" ก็ได้. คือชอบวิพากษ์–วิจารณ์ ติหรือชมใคร่ครวญทบทวนต่าง ๆ จิตเกิดดับปรุงแต่งอย่างนี้

(๓) ถัดไปจะพบ มีปีติ–ในวาระจิต ซึ่งปุถุชนคนโลกีย์นั่งสมาธิไปนาน ๆ จะพบว่ามีอาการอย่างนี้ หรือเรียกว่า "มีความอิ่มใจ" ก็ได้

(๔) ถัดไปจะพบ มีสุข–ในวาระจิต ซึ่งปุถุชนคนโลกีย์นั่งสมาธิไปนาน ๆ จะพบว่ามีอาการอย่างนี้ หรือจะเรียกว่า "มีความสบายใจ" ก็ได้

เพราะเหตุผลที่ได้เกิดจากความเงียบได้ เกิดความวิเวกจิต ตรงนี้จิตเริ่มมีความสงบนิ่งมาก เริ่มจะมีการปล่อยวางลง จิตเริ่มจะเบา ๆ ลงมาก ตรงนี้ตำราครูบาสอนฌานต่าง ๆ นิยมเรียกว่า มีอารมณ์เป็นหนึ่ง เป็นเอก เพราะจิตได้ดิ่ง ๆ ตกกระแสจึงเรียกว่า–เอกัคตา จดจำไว้ให้แม่นยำทีเดียว "เอกัคตา"

ตรงเอกัคตานี้เองครูบาอาจารย์สั่งและสอนไว้ว่า จงรักษาอารมณ์เอกัคตา หรือธรรมชาติของอารมณ์อย่างนี้ไว้ให้ดี

ตำราสอนเซ็น (ฌาน) ทั่วไปนิยมเรียกว่า เป็นเอกจิต เป็นเอกจิต หรือจิตเป็นหนึ่ง จิตตกกระแส เอกัคตา ใช้สอนกันลงมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว

แล้วพวกที่ไม่มีอริยครูสอน คอยสอบอารมณ์กรรมฐาน มักจะหลงผิดด่านนี้กันมาก หลงผิดจนงมงายในอารมณ์ไปว่าเป็นองค์ใน หลงผิดไปว่าเป็นตัวตน มีเทพสิงไปทางโน้นกันเลย ที่แท้จริงเป็นอุปาทาน เป็นอัตตา ตัวตนที่หลงผิดไปยึดถือเอาไว้ บางคนฝังไว้ในจอจิตลึกมาก แกะไม่ออก ผิดสัจจภาวะธรรม จะทำให้เข้าใจเรื่องอื่นๆ เขว...ผิดสัจจธรรมไปด้วย. จดจำคำว่า "เอกัคตา"

(5) ด่านสุดท้าย มีสมาธิ–และ–เอกัคตา ในวาระจิตอย่างนี้ ซึ่งปุถุชนคนโลกีย์ถ้าทำถูกกรรมวิธีจะพบว่าได้เจริญรูปฌาน ได้จริง แล้วจะพบว่าในรูปฌาน 1. ที่ผ่านมาจะพบมีอารมณ์ หรือมีอาการอย่างนี้ มีธรรมารมณ์ผ่าน 5 ด่านนี้แล้ว สอบได้ไม่ตก. (จงย้ำความสอบตนเองไว้เสมอๆ)

ตำราสอบอารมณ์ สมถะ วิปัสสนาภูมิ ได้บันทึกไว้ว่า ครูสอนศิษย์จะต้องเตือนให้ระวังๆ ภัยในทั้ง 5 ด่านนี้ ศิษย์ที่ปัญญาทางธรรมจักษุยังอ่อน แยกสภาวะธรรมยังไม่เป็น มักจะมีความปีติสุขบันเทิงใจ แล้วคิดเดาว่าได้ตาทิพย์ คิดเอาเองว่ามีเทพสิง มีทวยเทพ หรือเทวดา ที่ตนเองเคยเคารพนับถืออยู่ก่อน มีวิญญาณท่านมาประทับทรง มีองค์ในอยู่ในตัวแล้ว คงจะเป็นผู้วิเศษอยู่เหนือโลกแล้ว ช่างปีติสุขใจอยู่ในอีกมิติหนึ่ง พวกนี้ถ้าหลงผิดไปนานๆ บางวันมีเรื่องปัญหาชีวิตที่แก้ไม่ตก

จนจิตคุ้มคลั่ง จิตเครียด เป็นมาก ๆ กล้ามเนื้อจะเกร็งตัว ประสาทจะตึงเครียดเป็นพัก ๆ บางคนเป็นมาก ๆ เอาไว้ไม่อยู่ (หาหมอกินยาผ่อนคลายช่วยได้บ้าง) บางวันจิตหลอนตัวเองก็มี ตำราสอบอารมณ์กรรมฐาน เรียกว่า สมาธิแตก กรรมฐานรั่ว เป็นมาก ๆ พูดเอง แล้วเออเองก็มี จะอยู่ในสังคมเดิม มักจะไม่ค่อยจะได้ เพราะจิตตนแยกไปสร้างโลกไว้อีกมิติหนึ่ง เขาจึงพูดไว้ว่าจะเรียนทางนี้ จะต้องมีอริยครูผู้รู้แจ้งสูตรศาสตร์นี้คอยคุมไว้ ชี้แนะไว้ไม่ให้ผิดเพี้ยนจากสัจจธรรม จึงจะดับทุกข์กายใจได้

คณะแป๊ะบาง ได้สำรวจตรวจสอบเรื่องอย่างนี้ ได้ผ่านมา 5 ประเทศ ยังหลงผิดสัจจภาวะธรรมอย่างนี้กันมาก กรรมที่ไม่ได้ศึกษาให้รู้แจ้งสัจจธรรมแต่ต้นมือ ถึงปลายมือแก้ยากที่สุด กรรมที่ไม่พบอริยครู ชี้แจงอริยมรรค หรือโลกยังขาดอริยโพธิสัตว์ ชี้แจงให้รู้แจ้งอริยสัจ 4. และ สติปัฏฐาน 4. ที่ถูกต้องสัจจปัญญาธรรม ปัญญาชาติจักษุนั่นเอง

ถ้ามีใครพูด ใครสอนว่า เจริญฌาน ได้รูปฌาน 4 ได้แล้ว แต่ถ้าเขาผู้นั้น ยังไม่รู้เรื่องความหมายองค์ 5 อย่างนี้กันแล้ว คือด่านแรกยังไม่รู้บ้างเลย จงบอกเอาบุญไปได้เลยว่าท่านยังสอบตก จากพระสูตร เป็นบรมธรรมสากล สอบตก

ทั้งคัมภีร์ของ หินยาน และมหายาน ทั้งหมดเลย คงจะต้องไปแสวงหาอริยครู ช่วยชี้แนะสอน หรือเรียนกันใหม่แน่นอนแล...

(เทศนาย้ำความรู้ให้แน่น)

เริ่มเข้า รูปฌาน 1 (ปฐมฌาน) แต่ต้องใช้

สูตรอานาปานัสสติภาวนา (數息觀) นำทางก่อน

ขอสรุปย่อความเข้ารูปฌาน 1 (ปฐมฌาน) จีนเรียกว่า–ซอเซี้ยง ผลจากการเจริญอานาปานัสสติภาวนาไปนาน ๆ จนจิตดิ่ง ๆ เข้าสู่องค์ฌาน 1 ได้แล้ว นักศึกษาจะได้พบว่า มีอารมณ์ทั้ง ๕ อย่างนี้ ดังเช่นพบว่า (1) มีวิตก (ตรึก) (2) มีวิจารณ์ (ตรอง) (3) มีปีติ (คืออิ่มใจ) (4) มีสุข (คือความสบายใจ) (5) มีสมาธิ–และเอกัคตา.

คือเจริญธรรมมาสูงขึ้นจนมีสมาธิจิตดี และจิตดิ่ง ๆ เป็นเอก เอกจิต จะไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมต่าง ๆ ได้แล้ว ผลอย่างนี้จึงเรียกว่า ได้บรรลุถึง รูปฌาน 1 (ปฐมฌาน) นักศึกษาทางนี้จะต้องมีสติปัญญาเบื้องต้น เห็นธรรมจักษุทั้ง ๕ อย่างนี้ ต้องฝึกหัดจับอารมณ์ธรรมทั้ง ๕ อย่างนี้ให้รู้ก่อน เป็นปัจจัตตัง คือจะรู้ได้ด้วยเฉพาะตนเองที่ได้บรรลุถึงสภาวะธรรมนั้นเองอีกด้วย

ขอสรุปย่อความเข้ารูปฌาน 2 (ทุติยฌาน)
จิตเริ่มลดและละ–ดับทางเดียว

รูปฌาน 2 (ทุติยฌาน) เจริญไปๆ พอจิตดิ่งๆ ยิ่งสูงขึ้นไปอีก ผู้ปฏิบัติย่อมจะรู้สึกว่า จากตรงนี้ไปจิตเริ่มลดเหลือ ๒ อย่าง คือผู้ปฏิบัติจะรู้สึกเองว่า จิตตนได้ลดและละลงไปอีก คือลดละ–วิตก และยังลดละ–วิจารณ์ 2 อย่างนี้ลงเสียได้อีก คงเหลืออยู่แต่–ปีติ–และ–สุข. อันได้เกิดจากมีสมาธิ–กับ–เอกัคตา จึงเรียกว่าได้บรรลุถึง รูปฌาน 2 (ทุติยฌาน) ก็เป็นปัจจัตตัง คือจะรู้ธรรมจักษุนี้ได้ก็เฉพาะตนเองที่ได้บรรลุถึงสภาวะธรรมนั้นเองอีกด้วย (ถ้าไม่บรรลุถึงจะพูดเดาๆ สุ่มๆ)

ขอสรุปย่อความเข้ารูปฌาน 3 (ตติยฌาน)
จิตเริ่มลดและละสูงขึ้นไปอีก

รูปฌาน 3 (ตติยฌาน) พอจิตดิ่งๆ ยิ่งสูงขึ้นไปๆ อีก ผู้ปฏิบัติจะรู้สึกเองว่า จิตตนเริ่มลดและละลงไปอีก กายใจรู้สึกว่าเบาๆ คือจิตรู้แจ้งเห็นแจ้งเองว่า จิตได้ลดและละ–ปีติ–ลงเสียได้อีก คงเหลืออยู่แต่ สุข–กับ–เอกัคตา 2 อย่างนี้ จึงเรียกว่าได้บรรลุถึง รูปฌาน ๓ (ตติยฌาน) ก็เป็นปัจจัตตังอีกเช่นกันเอย

ขอสรุปเข้ารูปฌาน 4 คือลด–ละ–ดับอาการต่าง ๆ ทางเดียว

รูปฌาน 4 (จตุตถฌาน) คือฌานที่สูงสุดของโลกียฌาน ผู้ที่เจริญถึงฌาน 4 นี้ จะรู้สึกว่าจิตเบา ๆ มาก จิตตนได้ลด และละ และปลง จิตดับอาการต่าง ๆ ดับความรู้สึกอารมณ์ต่าง ๆ ได้มากขึ้นไปอีก ถึงด่านสุดท้ายนี้ ผู้เจริญฌานจะรู้เองว่า รู้สึกว่าได้ลด และละ สุข – กับ – เอกัคตา ลงเสียได้อีก ก็กลายเป็นอุเบกขา อุเบกขา คือจิตวางเฉย จิตปล่อยวาง ในอุปาทานต่าง ๆ จิตปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นทางใจลงได้มาก จึงเรียกว่าจิตวางเฉยได้ วางเฉยได้ตามที่ตนเองต้องการจะวาง จะปลงตกได้ จะดับได้ ตามที่ตนต้องการ จิตมีสติปัญญาควบคุมได้ตามที่ตนต้องการมากแล จึงเรียกว่าได้บรรลุถึง รูปฌาน 4 (จตุตถฌาน) แล้วถ้าลด–ละ–ดับได้หมด ก็จะเริ่มพบอรูปฌานตรงนี้เอง

ถ้านักศึกษาได้ธรรมชาติจักษุอย่างนี้ หรือพบกรรมวิธีทำทางใจอย่างนี้ มีสติปัญญาแจ่มใสมองทะลุ บาป–บุญ–กุศล แรงกรรมวิบากต่าง ๆ มาก เป็นสุขกายเบาใจ จิตนิ่งได้ชีวิตจะผันไปในรูปแบบใด ๆ หรือจะอาศัยอยู่ป่าช้าเรือนว่าง หุบเขาน้ำตกคนเดียวก็อยู่ได้ สงบจิตเบากายใจ บันเทิงธรรมชาติได้ชาติหนึ่ง ๆ มากแล ... สาธุ !

อริยครูสายตรงเซ็น (ฌาน) ท่านนิยมให้ศิษย์เจริญธรรมถึงอย่างนี้ แล้วเอาสติปัญญา หรือจิตแบบนี้ไปใช้การเพ่งคิดพิจารณาดูใน "วิปัสสนาธรรม" แบบต่างๆ ใช้ได้ดีมาก จากด่านโลกียธรรม (โลกียฌาน) จะเข้าถึงด่านโลกุตรปัญญา (คือโลกุตรฌานหรือจะเรียกว่าอรูปฌาน) จะหลุดพ้นออกจากวัฏ-สงสารที่มีทุกข์-เกิด-แก่-เจ็บ-ตายนิพพานได้ง่ายขึ้นแล... สาธุ!

คำว่าอุเบกขา-ญาณ-แนวโพธิสัตว์ธรรม

ท่านอริยครู แป๊ะบาง ท่านได้บอกอีกว่า เฮีย-ขอเพิ่มเติมให้ความรู้แจ้งแก่อนุสัยจิตใจ ขอฝากน้องชายไว้อีก เพื่อแก้ความสับสนแก่อนุชนรุ่นหลังๆ เช่นคำว่า "อุเบกขา" คือ อุเบกขาแปลความกันว่า วางเฉย หรือจิตวางเฉยๆได้ วางเฉยได้ตามที่ตนเองต้องการจะวางในเรื่องนั้นๆ การกระทำได้จริงๆ แล้วยังจะต้องมีความรู้สึกส่วนลึกยังต้องผสมกับการปลงตก ความปลงใจตามลงไปอีกด้วย จึงจะดับความรู้สึกยึดมั่นถือมั่นลงได้จริง จิตวางเฉยในเรื่องนั้นได้จริงๆ อย่างนี้เป็นต้น ระวังยังสอนผิดเข้าใจผิดสับสนกันมาก การวางเฉยจิตต้องไม่หวังผลหรือจองเวรไว้อีกด้วย.

ครูบาอาจารย์สายตรงเซ็น (ฌาน) สอนคำว่า อุเบกขา การวางเฉยได้นั้น ไม่ใช่ของทำได้ง่ายๆ มันยากเท่าๆ กันกับคำว่า ขันติ บำเพ็ญขันติบารมีได้ ก็คือความอดทนได้ ปล่อย

วางได้ในตัว ในตำรา สมถะวิปัสสนาธรรม กล่าวไว้ว่า ต้องมีจิตว่างมาก ว่างจากโลภะโทสะโมหะได้ก่อน จึงจะรู้จักธรรมจักษุว่า อุเบกขา หรือ ขันติธรรมบารมี ได้อย่างไร ?

จึงเกิดมีคำว่า อุเบกขา–ญาณ ความว่าถ้าจะอุเบกขาได้แล้ว จะต้องมีญาณ ต้องมี "ญาณ" ที่ถูกต้องจริง คือสติปัญญากำกับไว้อีกด้วย จึงเรียกพร้อมกันไปว่า "อุเบกขา–ญาณ" ภาษาที่ใช้ในการเจริญสมถะวิปัสสนาธรรมว่า ตรงนี้มี จิตเอก จิตเป็นเอก จิตเป็นหนึ่ง อีกด้วย ใน พรหมฌานสูตร พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสสอน ผู้มุ่งพุทธภูมิ เจริญโพธิสัตว์ธรรมทานบารมีไว้อย่างนี้แล... สาธุ !

พรหมวิหารธรรม 4 ประการ

สายตรงผู้ที่เจริญโพธิสัตว์ธรรมบารมี ต้องรู้เข้าใจ พรหมวิหารธรรม 4 ประการ (四梵堂) มีดังนี้ 1. เมตตา (慈 ชื้อ) 2. กรุณา (悲 ปุย) 3. มุทิตา (喜 ฮี้) 4. อุเบกขา–ญาณ (捨 เซี้ย) ทั้ง 4 หลักธรรมนี้เป็นคุณธรรมของสัตตบุรุษ ผู้ที่เริ่มจะเจริญปุถุชนโพธิสัตว์บารมี อริยโพธิสัตว์บารมี มหาโพธิสัตว์บารมี ถือเป็นอุดมคติทางใจ

สร้างทศบารมี (บารมี 10 อย่าง) ตามโพธิสัตว์ศีลสูตรเป็นบรมธรรม.

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสรับรอง พระสูตรนี้ไว้ว่า ถ้ากุลบุตรกุลธิดาหรือสาวกใด ๆ ได้เจริญพรหมวิหารธรรม 4 ประการนี้จนได้ธรรม ธรรมชาติจักษุ เพียงครึ่งหนึ่ง (๕๐%) จะเป็น อุบาสก อุบาสิกา เป็นนักบวช เป็นนักบุญ ไม่ว่าจะอยู่ในศาสนาใด ๆ ก็จะอยู่รอด มีเพื่อนทางจิตใจได้ทุก ๆ วัยของชีวิตมีความปีติสุขกายเบาใจว่างได้มาก เหตุผลตรงนี้ พระพุทธองค์ตรัสไว้อีกว่า บุคคลนั้นได้มีคุณธรรมทางใจสูง มีไว้เพื่อแบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ สรุปความคือบุคคลนั้น เป็นคนของโลก พระสูตรยังรับรองไว้ว่า "ถ้าเรามีชีวิตกายใจของเราเป็นของสรรพสัตว์แล้ว ช้าหรือเร็วในวัฏสงสาร สรรพสัตว์ก็จะมาเป็นมิตรไมตรีกับเรามากแล... สาธุ !"

ปัญหาที่คนต้องการถามมาก การตั้งต้นของเซ็น (ฌาน)

นักศึกษาธรรมทางนี้ เมื่อได้บรรลุ รูปฌาน 4. ได้แล้ว แต่ก็ยังจัดว่าเป็นโลกียฌาน คือโลกียธรรม พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสสอนไว้ชัดเจนมากให้อาศัยโลกียฌานเพียงเป็นเส้นเดินทางผ่านไป เป็นสะพานเดินข้ามผ่านไปสู่อรูปฌาน ที่สูงขึ้นไป "อรูปฌาน" เป็นโลกุตรธรรม เป็นปัญญาล้วน ๆ

ฉะนั้นคำว่าเซ็น (ฌาน) ใน พระพุทธศาสนา จึงตั้งต้นเอาจากตรงนี้ไป เอาจาก "อรูปฌาน" ไป จดจำไว้ให้แม่นยำทีเดียวว่า อรูปฌานนั้นเป็นของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้เอง ได้วางศาสนา เป็นปัญญาวิมุตติ

ถ้าฌานโลกีย์ เป็นของศาสนาทั่วไป ถ้าฌานโลกุตระ เป็นสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เป็นปัญญาวิมุตติของ พระพุทธศาสนา เข้าใจอย่างนี้จะไม่สับสนตอนปลาย และจับความรู้จุดยืนของทุก ๆ ศาสนาได้ง่ายขึ้นมาก

พระสูตรที่ใช้ภาคปฏิบัติเริ่มต้นใช้ อริยสัจ 4.

พระพุทธศาสนาแทบทุกนิกาย เริ่มต้นใช้หลักธรรมสอนให้หวนกลับภายใน อริยสัจ 4. ค้นให้พบทุกข์กาย และทุกข์ใจในตนเองก่อน อริยสัจ 4. มี[1] 1. ทุกข์ (苦 โข้ว) 2. สมุหทัย (集 จิบ) 3. นิโรธ (滅 มิก) 4. มรรค (道 เต๋าคือธรรม) นักศึกษาทางนี้จะต้องค้นหาธรรมะทั้ง 4

1 อริยสัจ 4 四諦 มี (1) 苦諦 ทุกขอริยสัจ. (2) 集諦 สมุทัยอริยสัจ. (3) 滅諦 นิโรธอริยสัจ. (4) 道諦 มรรคอริยสัจ. (ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค)

จาก ส. ธโนฆาภรณ์

หัวข้อนี้ให้พบในร่างกายใจตนเองก่อน ให้รู้แจ้งธรรมนี้จะรู้เหตุของทุกข์ภัยมีแต่จะช่วยการดับทุกข์กาย และดับทุกข์ใจได้ง่ายขึ้นมาก มีเพื่อนทางสติปัญญาธรรมจักษุเป็นคนมีเหตุผลเป็นแสงสว่างในกายใจตนเองได้ทุก ๆ วัยของชีวิตได้อย่างหนึ่ง

ต่อไปสติปัฏฐาน 4. (四念處 สี่เนี่ยมฉู่)

พระพุทธศาสนา แทบจะทุก ๆ นิกาย นิยมสอนหลักธรรมเริ่มต้น ต้องฝึกหัดเพ่งคิดพิจารณา สติปัฏฐาน 4. มีดังนี้ 1. กาย (身 ซิง) 2. เวทนา (受 สิว) 3. จิต (心 ซิม) 4. ธรรม (法 ฮวบ) นักศึกษาธรรมทั่วไปนิยมใช้ธรรม 4 อย่างนี้กำกับเป็นฐาน เรียกว่า กรรมฐาน มีแต่จะช่วยให้รู้กฎแห่งกรรมของสรรพสัตว์ รู้กรรมวิธีดับเหตุทุกข์กายและใจได้ง่ายขึ้น เป็นคนมีเหตุผลไม่หวั่นไหวหรืองมงายในอารมณ์ง่าย ๆ มีเพื่อนทางใจ เป็นสติปัญญาแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด

ต่อไป–อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา
(เป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี มุ่งเป้าหมายไปที่ สมถะวิปัสสนาธรรม ให้รู้แจ้งในสูตร "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา

–สุญตา" ตามหลักฐานสายตรงที่โลกเขายังยึดถือไว้มาก ว่าเป็นแก่นและหัวใจของพระพุทธศาสนา มีการสืบถ่ายทอดถึง 33 พระสังฆราช กล่าวไว้ตรงกันอย่างนี้แล... สาธุ!

ทางประวัติศาสตร์จีน

พระถังซำจั๋ง ได้นำพระสูตรที่สำคัญที่สุด ชื่อ มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 大般若波羅蜜多經 600 ผูกจากมหาวิทยาลัยนาลันทา อินเดีย เข้าเมืองจีน ใช้นักปราชญ์ 1,000 ท่าน ได้ตั้งกองแปลเป็นภาษาจีน ถวาย พระเจ้าลี้ซีหมิน ฮ่องเต้ สมัยแผ่นดินถัง

มีอยู่ผูกหนึ่ง เป็นพระสูตรที่แพร่หลายมีทุกวัดและโรงเจ ชื่อ วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร (กิมกังเก็ง) เป็นพระสูตรที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้แก่ พระสุภูติโพธิสัตว์ไว้ว่า กุลบุตรกุลธิดาหรือสาวกใด ๆ ในอนาคตกาล ผู้ที่เกิดโพธิจิตจะมุ่งบำเพ็ญบารมี เพื่อได้บรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณนั้น ภายในจิตใจต้องเริ่มฝึกหัดการปลงตก เริ่มฝึกหัดการดับความยึดมั่นถือมั่นและอุปาทานต่าง ๆ และปล่อยวางทางใจในเรื่องความมี และความเป็น "ความมี และ ความเป็น" ของลักษณะ 4 อย่างนี้ให้ลงได้ก่อน (4 โศลก)

ดังเช่นลักษณะ 4 อย่าง มี (1) อาตมะลักษณะ (我相) (2) ปุคละลักษณะ (人相) (3) สัตว-ลักษณะ (眾生相) (4) ชีวลักษณะ (壽者相)

พระสูตรตรัสไว้ว่า ถ้าทำจิตให้ว่างไปจากลักษณะทั้ง 4 อย่างนี้ (4 โศลก) ได้หมด เรียกว่าพระอรหันต์และพระพุทธเจ้าต่าง ๆ ในอนาคตกาลก็ได้แล... สาธุ! เป็นอีกกรรมวิธีหนึ่ง

ปุถุชนผู้ที่เจริญธรรมอานาปานัสสติภาวนา จนจิตสงบต้องเริ่มฝึกหัดการปลงตก ดับอุปาทาน ไม่ยึดติด 4 อย่างนี้ คือจะต้องกวาดลักษณะทั้ง 4 อย่างนี้ให้ออกไปจากจิตใจตนให้มากที่สุดก่อน นั่นแหละจะเริ่มรู้แจ้งทางอนุสัยพุทธะจิต เริ่มเข้าถึงตถตา คือความเป็นมาอย่างนั้น ความเป็นไปอย่างนั้น ธรรมชาติดั้งเดิมแท้เป็นเช่นนั้นเอง ตถตาแล... สาธุ! (ตถตาก็คือตถาคต)

แล้วในสมัยแผ่นดินถัง มีอุบาสกชายหนุ่มท่านหนึ่ง ชื่อเว่ยหล่าง (หุยเล้ง) มีอาชีพเข้าป่าหาไม้ตัดฟืนมาขาย เพื่อที่จะเอาเงินมาเลี้ยงมารดา ด้วยความทุกข์ยากจนตลอดชีวิตมาถึงอายุ 24 ปี วันหนึ่งได้ฟัง ตาแป๊ะ อุบาสกท่านหนึ่ง กำลังเคาะบั๊กฮื้อ ดังก๊ก! ก๊ก! เพื่อสวดมนต์สาธยาย พระสูตรชื่อวัชรปรัชญาปารมิตาสูตร (กิมกังป๊วเยียปอล่อมิกเก็ง) พ่อหนุ่มได้ฟังไป ๆ จิตก็คิดติดตามพิจารณาตามไป ๆ จนจิตใจก็คิดการปลงตามไป ๆ จนจิตได้กวาดลักษณะทั้ง 4 อย่างนี้ตาม

ไปด้วย จิตก็ได้ลดละความยึดมั่นถือมั่นลงไปด้วย จิตก็เริ่มเบา ๆ ว่าง ๆ ได้ดับอุปาทานในลักษณะทั้ง 4 อย่างได้มาก มีความรู้สึกว่าวันนี้มีความเป็นสุขใจ ช่างเบากาย และว่างใจมากที่สุด ซึ่งในชีวิตยังไม่เคยได้พบธรรมารมณ์อย่างนี้มาก่อนเลย สาธุ!

พอได้ฟังพระสูตรนี้ไปจนถึง ตอนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ว่า "พึงยังจิตมิให้บังเกิดมีความยึดถือยูกพันในสภาวะใด ๆ" (หรือ–จิตเกิดอย่างไม่ติด–จิตเกิดอย่างไม่ติดในสภาวะใด ๆ)[1]

ท่านหนุ่ม เว่ยหล่าง (หุยเล้ง) ยิ่งได้ฟังมาถึงตรงนี้ จิตเกิดโพลง! จิตสว่างไสว คือจิตได้เกิดสติปัญญาบรรลุถึงธรรมชาติจักษุ คือสภาวะที่แท้แห่งจิต (จิตเดิม) จิตได้หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ ลงได้ชั่วคราว คือ จิตท่านหนุ่ม เว่ยหล่าง จิตได้ตัดขาดจากความคิดที่พัวพันใน "อดีต–ปัจจุบัน–อนาคต" ดับวูบ! ได้หยุดพักความคิดปรุงแต่งเกิดดับในทางโลกธรรมทั้งปวงลงหมด ภาษาวิปัสสนาธรรมเรียกว่า จิตขาดตอน จิตว่าง จิตได้เข้าช่องว่าง (สุญตา) นิพพานชั่วคราว ตรงนี้จะทำให้ปุถุชนที่ได้พบธรรมาณาจักรใจนี้แล้ว

1 จิตเกิดอย่างไม่ติด จิตเกิดอย่างไม่ติดในสภาวะใด ๆ. ได้หยุดพักกาย หยุดพักใจจริง ๆ มีกล่าวไว้ในตำนานหนังสือศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) เล่ม 1 โดย ธ. ธีรทาส.

จะรู้สึกว่า จิตว่างสงบเย็นสุขกายเบาใจที่สุด อย่างที่ในชีวิตยังไม่ได้เคยพบความสุขอย่างนี้มาก่อนเลย สาธุ! (เป็นปัจจัตตัง จะรู้ได้ด้วยตนเอง รู้เฉพาะตนเองที่ได้พบธรรมนั้น)

อริยครูสอนเซ็น (ฌาน) ชอบนำเอาประวัติศาสตร์ตรงนี้มาสอนศิษย์ ท่านกล่าวไว้ว่า จิตของท่านเว่ยหล่าง ได้พบประตูธรรมชาติจักษุ จิตแวบ! จิตแวบ! เข้าช่องว่าง (สุญตา) ทันที ทำให้จิตมีสติปัญญาธรรมจักษุที่สามารถปลดเปลื้องตนเองให้ออกมาเสียจากความคิดเกิดและดับ ความคิดปรุงแต่งเรื่องทุกข์วิตกกังวลความยากจนต่าง ๆ ความเป็นห่วงเรื่อง "อดีต–ปัจจุบัน–อนาคต" ถ้าเป็นมาก ๆ จนกล้ามเนื้อเกร็งตัวจนประสาทตึงเครียด ทำไมขณะนี้วิตก–วิจารณ์มันหายไปดับวูบ! ความรู้สึกได้ขาดตอนลงทันที ภาษาวิปัสสนาธรรมเรียกว่าตรงนี้คือจิตเข้าช่องว่าง จิตอยู่ในอาณาจักรแห่งความว่างสุญตาวิหารธรรม (นิพพาน) หยุดพักจริง ๆ ได้ชั่วคราว เพียงเท่านี้ถ้านักศึกษาธรรมได้พบไว้บ้าง ก็จะเป็นเชื้อบุญมีอนุสัยจิตได้สืบเนื่องต่อไป แล้วผลจากที่ได้พบประตูธรรมชาติปัญญาจักษุนี้ท่านหนุ่มเว่ยหล่าง ก็ได้ออกบวช จึงเกิดมีหนังสือ สูตรของเว่ยหล่าง เป็นเทศนาธรรม 10 กัณฑ์[1] อมตะมาพันกว่าปี สาธุ!

1 หนังสือสูตรของเว่ยหล่าง. แปลโดย พุทธทาสภิกขุ.

ท่านอริยครู แป๊ะบาง ถ่ายทอดธรรมะจบแล้ว ได้กล่าวแก่ เตียกิมเซ็ง แซ่เล้า ไว้อีกว่า หลวงพ่อเฒ่า อายุ ๙๘ พรรษา ที่เป็นอุปัชฌาย์ของท่านในเมืองจีน ท่านเทศนาสอนชี้แนะเคล็ดลับ อานาปานัสสติภาวนาสูตร นี้จบแล้ว หลวงพ่อเฒ่า ท่านมักจะกล่าวย้ำไว้อีกว่า

โอ... อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ถ้าใครเกิดมาเป็นมนุษย์ชาติหนึ่งๆ ได้มีบุญโอกาส หรือจังหวะชีวิตผันไปบังเอิญๆ ผ่านไปพบเห็นสถานที่มีสวนป่าไม้ภูเขาน้ำตก หรือบึงหนองน้ำสระใหญ่ๆ หรือชายหาดริมทะเล ซึ่งได้มี "ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม" ครบธาตุ 4 ที่สมบูรณ์ประสานกันดี ถือว่าเป็นโชคดี จงรีบตั้งใจแสวงหาคุณประโยชน์ เอากำไรชีวิตสักหน่อยดูก่อนเถิด! จะไม่เสียชาติเกิดเป็นมนุษย์ ที่ได้พบพระพุทธศาสนาแนวปัญญาวิมุตติเคล็ดลับของนักปราชญ์ใช้บันเทิงทางธรรมชาติจิต ใช้สูตรนี้มาหลายพันปีแล้ว

อานาปานัสสติภาวนาสูตร ได้กล่าวไว้ว่า ให้จงสนใจการใช้จิตคิด ใช้สายตาเพ่งมองดู คลอเคลียภาพวิวทิวทัศน์ธรรมชาติต่างๆ ที่ได้พบนั้น จะรู้สึกว่าภาพวิวภูเขาน้ำตก สวนป่าไม้สีเขียวขจีเหล่านั้น มีพลังงานสู่สมองดึงดูดอารมณ์ให้สงบเย็นว่างเบากายใจลงบ้างได้อย่างหนึ่ง หรือต้นไม้ที่ปลูกไว้ในบ้าน

เพียงต้นสองต้นก็ยังใช้เป็นที่พักใจได้ดี แดนสวรรค์อย่างนี้มิใช่ว่าจะพบในโลกมนุษย์นี้ได้ง่าย ๆ นัก

แล้วจงใช้จมูกสูดลมหายใจแรง ๆ เอาอากาศที่บริสุทธิ์สะอาดสดชื่นให้มาหล่อเลี้ยงกายใจดูสักพักหนึ่งก่อน จงแสวงหาโอกาสกำไรชีวิตอย่างนี้ไว้ให้มาก ๆ เป็นทุนประทับจิต เป็นอนุสัยติดวิญญาณไปข้ามภพชาติ ดังที่ได้กล่าวมานี้เป็นบรมธรรมสูตรสากลเป็นสมถะกรรมวิธีของปราชญ์โบราณ เช่นฤาษี โยคีอินเดีย. พวกเซียนในลัทธิเต๋า เมืองจีนรู้จักใช้ นิยมกรรมวิธีอย่างนี้ ทำให้เกิดผลคือกล้ามเนื้อจะหยุดเกร็งตัวลงบ้าง ประสาทจะหยุดความตึงเครียดผ่อนคลายทางจิตใจลงได้บ้าง ใช้ดับทุกข์กายใจมีสุขภาพร่างกายจะแข็งแรงอายุจะยืน มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ บันเทิงธรรมชาติมีมาก่อนพุทธกาลนานปีแล้ว ใช้สูตรการเจริญ อานาปานัสสติภาวนา

พระสิทธัตถะราชกุมาร ก็ใช้พระสูตรเจริญ อานาปานัสสติภาวนา จนได้บรรลุอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็น **พระสัมมาสัมพุทธเจ้า** ได้วางศาสนาพุทธ สรุปความธรรมเทศนาแนวที่กล่าวย่อความนี้ ถ้าใครใช้เป็น จับใจความได้สืบพบธาตุอันหาค่าบ่มิได้อย่างนี้แล้ว นำไปปฏิบัติให้เจริญในธรรมได้บางทีเพียงข้อธรรม หรือธรรมะประโยคเดียว จะใช้ไปตลอดชีวิตก็ยังจะใช้ไม่หมดแล... สาธุ!

แล้วอาจารย์ปู่ ที่เมืองจีนได้สอนศิษย์ย้ำไว้เสมอๆ ว่า จงอย่าลืมการสร้างทศบารมี (บารมี 10 อย่าง) เป็นสติปัญญาของชั้นมหาโพธิสัตว์จึงทำได้. ถ้าปุถุชนคนโลกีย์จะสร้างทันทีให้พร้อมกันหมดไม่ได้ (มักจะเดือดร้อน) ถ้ามีบุญวาสนาบารมีหรือจังหวะชีวิตมีโชคดีให้ทำได้อย่างไหนได้ก่อน เราพร้อมที่จะสร้างอย่างนั้นได้สะดวกกายใจ **จงฉวยโอกาสนั้นแท้ทาน นั้นทันที** เพราะชีวิตคนไม่เที่ยง มีบุญทำได้ทีละอย่างก็หาได้ยากแล้ว จงอย่าประมาทแล... สาธุ!

ท่านที่จะพบ **ธ. ธีรทาส.** ตอนบ่าย 1 โมงถึงบ่าย 3 (ถ้าจะขอหนังสืออ่านยินดีส่งให้ทาง ป.ณ.) ถ้าข้าพเจ้าไม่อยู่-ไม่มีผู้รับแขกแทน. แจกได้ฟรี ท่านละ 1 เล่ม แจกได้แต่หนังสือธรรมทาน ทาง ป.ณ. เท่านั้น

ถ้าจะร่วมกองบุญสร้างธรรมทานบารมี ส่ง **ธนาณัติใส่ชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ** ตามบัตรประชาชน แต่รับเงินที่ **ป.ณ. คลองเตย แห่งเดียว**

ส่วน จ.ม. ส่งมาที่ **ธีระ วงศ์โพธิ์พระ เลขที่ 231/1 ซ. ปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. (รหัส 10330)** อย่าส่งผิดเลขที่ตามนี้ จ.ม. จะไม่ถึง **(รหัส 10330)**

บทที่ 7

สมถะวิปัสสนาธรรม–มหาวิทยาลัยนาลันทา
ใช้สติปัฏฐาน 4. แบบอย่างเซ็น (ฌาน)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

โรงเจ–บ้านพังม่วง บ้วนสุนฮกซิ้วตั๊ว อ. ศรีประจันต์ จ. สุพรรณบุรี เดือนที่ 11 (จีน) วันที่ ๑๙ (จีน) ของทุก ๆ ปี ชาวพุทธจีน ถือเป็นวันประสูติ ของ พระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์ (กวงเทียงไต่ม่อสัก)

เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ได้เทศนาธรรมอบรมวิปัสสนาภูมิไว้แก่ศิษย์ ตรงกับ พ.ศ. 2483 ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า ได้จดบันทึกไว้ว่า พระถังซำจั๋ง เป็นนักปราชญ์หนุ่มจีน สมัยหนึ่งบังเอิญได้พบเห็น หนังสือบันทึกการเดินทางแสวงบุญกุศลของพระหลวงจีนฟาเหียน (ฮวบเหี่ยน) สาธุคุณท่านได้ธุดงค์จากจีนไปถึงอินเดีย พระถังซำจั๋ง อ่านเล่มนี้จบแล้ว ได้เกิดโพธิจิต มุ่งธุดงค์ตามเส้นทางนั้นไปจนถึงเมือง อินเดีย แล้วได้เข้าศึกษาใน มหาวิทยาลัย นาลันทา จนสำเร็จผลงาน ยังได้นำเอาพระคัมภีร์ มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 ผูก

(ม่อฮอไต๋ปั๋วเยี่ยปอล่อมิกเก็ง 600 กิ้ง) พระสูตรชุดอมตะ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้ถึง 16 ครั้ง พระพุทธศาสนาเป็นแนวใช้สติปัญญาธรรมจักษุ เป็นปัญญาวิมุตติ นำกลับมาเมืองจีนได้ตั้งกองแปลไว้เป็นภาษาจีน ถวาย พระเจ้าลี้ซีหมิน ฮ่องเต้ สมัยแผ่นดินถัง ก็มีอายุนานเกินกว่า 1,000 ปีขึ้นไป

มีผูกของ พระอรรถกถาจารย์กล่าวสอนเรื่อง วิปัสสนาธรรม เป็นปัญญาวิมุตติ คือกรรมวิธีใช้เพ่งคิดพิจารณาดูในหลักธรรม พระสูตร สติปัฏฐาน 4. (四念處 สี่เนี่ยมฉู่) มีหัวข้อธรรม กาย (身). เวทนา (受). จิต (心). ธรรม (法). ได้แปลย่อความหมายทั้ง 4 บท อ่านแล้วศิษย์โง่เข้าใจง่าย ได้ฟังธรรมแล้วมักจะเห็นภาพพจน์ในมโนธรรม เช่นบอกให้เพ่งคิดดูพิจารณาดู (1) เห็นกาย-สกปรก คือปฏิกูล (2) เห็นเวทนา-คือทุกข์ (3) เห็นจิต-เป็นสังขาร จิตเกิดดับไม่เที่ยง คือสังขาร (4) เห็นธรรม-เป็นอนัตตา (ไม่ใช่อัตตา ไม่ใช่ตัวใช่ตน ที่ยืนโรง) ทั้ง 4 บทนี้ฟังย่อความแล้ว พิจารณาตามจดจำความหมายได้ง่ายขึ้น ได้อ่านหรือฟังไว้เป็นบุญประทับจิต เป็นกุศลติดวิญญาณสืบข้ามภพชาติไปก่อน

เป็นผลบุญกุศลที่อริยครูบา พระอรรถกถาจารย์ นิกายธรรมลักษณะ เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นมรดกให้พวกเราได้รู้ว่า เป็นโลกีย-ธรรมที่สูงสุด ยังไม่ใช่โลกุตรธรรม

วิปัสสนาภูมิ–ใช้สติปัฏฐาน 4.

พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์จนเป็นพระพุทธเจ้า ได้ต้องผ่านหลักธรรมนี้ทุก ๆ พระองค์

(สรุปย่อความ)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสสติปัฏฐาน 4 มี "กาย–เวทนา–จิต–ธรรม" สำหรับผู้ที่ยังเจริญ รูปฌาน 4. ไม่เป็น ทำไม่ได้เลย ต้องสนใจไว้ก่อน เป็นกรรมวิธีให้มนุษย์ใช้สติปัญญาโลกีย์ ฝึกไปนาน ๆ พอมีทางรู้แจ้งในธรรมชาติจักษุ พอเห็นแจ้งทางพระนิพพานได้บ้าง จะมีเพื่อนทางใจ ใช้ดับทุกข์กายใจได้บ้าง แล้วถ้าโลกีย์สุดทางเมื่อไร ๆ แล้ว โลกุตรธรรมจะเข้าเอง รู้เองเป็นปัจจัตตังแล... สาธุ!

(1) กายาวิปัสสนาธรรม สายตรงสืบมาจากอินเดีย ได้สอนย่อความไว้อย่างนี้ว่า จงใช้สติที่มีปัญญาธรรมชาติจักษุ ใช้เพ่งคิดพิจารณาดูกายตน จนเห็นแจ้งรู้แจ้งภายในร่างกายใจตนนี้ว่า **"เห็นกาย–ใน–กาย"** ของตน และของมนุษย์

เรานี้ และร่างกายสรรพสัตว์ทุก ๆ ชีวิต เพียงแค่ใช้ให้อาศัยเป็นบ้านได้ชั่วคราว มีจิตเกิดดับปรุงแต่งไปด้วย อาศัยธาตุ 4. (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) เป็นฐาน มีวิญญาณธาตุ และอากาศธาตุ ได้มาประชุมเป็นพลังงานรวม ๖ ธาตุใหญ่ จึงให้สรรพสัตว์โลกได้อาศัยทรงอยู่รอดได้ชั่วคราว หรือชาติหนึ่ง ๆ ที่ไม่เที่ยง ปัญญาโลกีย์จะต้องมองให้ทะลุความจริงจนพอรู้แจ้งธรรมชาติเป็นอย่างนี้ก่อน

แล้วนักศึกษาทางนี้จะต้องมองดูให้สูงและไกล ๆ กว้าง ๆ ขึ้นไปอีกว่า จะเป็นสัตว์หรือบุคคล ที่เขาเรียกกันว่า มีบุญมาก หรือมีบุญน้อย หรือได้เกิดเป็นคนมี "รูปสวย-รวยทรัพย์-ปัญญาโลกีย์ดี-มีอายุยืน" หรือจะเรียกว่ามีความสุข หรือมีความทุกข์ หรือไม่สุข และไม่ทุกข์ ก็ขึ้นอยู่กับกฎแห่งกรรมวิบาก คือผลการกระทำของตนเอง ส่งผลแต่ใน "อดีต-ปัจจุบัน-และอนาคต" สรุปย่อความว่า มีกรรมหนักนำทางอยู่ ๓ อย่างคือ "บาป-บุญ-กุศล" เป็นแม่แรงของกรรมวิบากต่างๆ บาปบุญกุศลเป็นแรงขับดัน ให้มีความคิดปรุงแต่งนำไปให้ได้เกิดในชาติใหม่ เป็นวัฏสงสาร มีสังขารชีวิตที่จะต้องรับกรรมวิบากผลท่องเที่ยวมีการเกิดแก่เจ็บตายในทั้ง ๖ ภูมิที่จบไม่ลง

แล้วนักปราชญ์ที่จิตรู้แจ้งโลกียธรรม จิตได้หลุดพ้นแล้ว ท่านจะมีสติปัญญาปลงสังขาร มองทะลุเห็นว่า ร่างกายตนเองนี้

หรือร่างกายสรรพสัตว์ พอดับจิตขาดใจตายแล้ว เป็นศพเริ่มบวมขึ้นพองอืด จนแตกเน่าเหม็นไป ในตำราวิปัสสนาภูมิสอนให้มองดูว่า กายคือสกปรก เป็นปฏิกูล เป็นความไม่เที่ยง ยึดมั่นถือมั่นนักจะเป็นทุกข์ และจบไม่ลงได้ง่าย ๆ อีกด้วย เพราะมีกายใจเป็นเหตุ จึงต้องรับกรรมอย่างนั้น ไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร

ถึงที่สุดก็ยังเกิดดับไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ในโลกียธรรมก่อน เพราะว่ายังไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร จิตยังมีการเกิดและดับ จิตยังต้องเพ่งคิดพิจารณาดูการปรุงแต่งต่าง ๆ นั่นคือยังมีอารมณ์ จิตยังไม่ว่าง เป็นโลกีย-ธรรมแน่นอน เรียกว่าได้สอบผ่านชั้นเข้าใจรู้แจ้งโลกียธรรมได้บ้างแล้วแล... สาธุ! (เพียงแค่นี้ก็จะหาคนรู้แจ้งจนปฏิบัติธรรมได้ยาก)

มีสติปัญญาโลกีย์ที่สูงขึ้นไป มีสติปัญญารู้จักใช้การกำหนดจิต พิจารณาดู "เห็นกาย-ใน-กายตน" เห็นกายในกายตนเองว่าไม่เที่ยง ยังไว้ใจจนหมดไม่ได้ ไม่ปลอดภัย จิตเริ่มปล่อยวางสังขาร มองทะลุไปว่า ยังไม่ใช่สัตว์ บุคคลที่มีตัวตนเรา-เขา-ไม่เที่ยงจะมีให้สมมุติเรียกว่า รูปลักษณะของธาตุ 4 (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) และมีวิญญาณธาตุ และอากาศธาตุ ที่มารวมรูปลักษณะต่าง ๆ แล้วประชุมปรุงแต่งของสังขารกรรมอย่างหนึ่งเท่านั้นเอง (จิตเริ่มปล่อยวาง) ที่สุดจิตปล่อยวาง หลุดพ้น

ไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียธรรมทั้งปวงลงไปได้หมด นั่นจะพบประตูให้จิตเข้าช่องว่าง (สุญตา) จิตปล่อยวางได้แล้ว จะมีความรู้สึกว่า จิตได้หลุดพ้นไปจากความคิดปรุงแต่งในโลกียรมณ์ทั้งปวง จะพบความว่าง เย็นสงบ คือสุญตานิพพาน ตรงนี้จึงจะเป็นโลกุตรธรรม เป็นโลกุตรภูมิแล... สาธุ! คือกายาวิปัสสนาปัญญา (จงจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว)

โปรดอย่าเข้าใจผิด พระอรหันต์ พระพุทธเจ้า ยังเจ็บป่วย ยังต้องรักษากายเนื้อ แต่ทุกข์เพราะความเจ็บไข้ได้ป่วยของกายนั้น แทบไม่มี ปลงไปตามกรรมวิบาก "ตายช้าหรือตายเร็วก็คือตายตัวเดียวกัน" ท่านปลงใจได้

(2) เวทนาวิปัสสนาธรรม สายตรงจากอินเดีย เข้าเมืองจีน ได้สอนถ่ายทอดกันย่อความไว้อย่างนี้ จงใช้สติที่มีปัญญาธรรมชาติจักษุ ควบคุมไว้เสมอ ๆ กรรมวิธีฝึกจิตติดตามดูเวทนา คือความรู้สึกต่าง ๆ ใช้จิตคิดเพ่งพิจารณาดู จนเห็นรู้แจ้งในสภาวะธรรม จนจับวาระจิตของตนเองว่า มีเวทนาอารมณ์ ความรู้สึกทางอารมณ์เป็นอย่างไร มันไม่เที่ยง เป็นโลกียธรรมอย่างหนึ่ง ถ้าดับเวทนาตนเองได้ คือวีรมนุษย์

เจาะลึกลงไปอีกชั้น จนรู้แจ้งเห็นแจ้งใน เวทนาวิปัสสนาปัญญา จนเห็นเวทนา-ใน-เวทนา คือทุกข์ จะเป็นความรู้สึก

สุขเวทนา หรือทุกขเวทนา หรือไม่สุขเวทนา หรือไม่ทุกขเวทนา ทั้งปวงไม่เที่ยง ที่สุดแล้วยังไม่ใช่สัตว์ บุคคลมีตัวตน เป็นเรา เป็นเขา ยังไม่เที่ยง เป็นโลกียธรรม จะหนีไม่พ้นเข้า พระสูตร ว่ายังต้องเกิดดับและไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ก่อน เป็นโลกียธรรม ยังไว้ใจหมดไม่ได้ ก็สักแต่ว่าเวทนา ไม่ปลอดภัยในวัฏสงสาร ต้องฝึกการควบคุม การดับเวทนา ความรู้สึกต่าง ๆ จนดับเวทนา ดับความรู้สึกลง ได้มากเท่าไร ตรงนั้นก็จะดับทุกข์ได้เท่านั้น คือจิตจะเข้าช่องว่าง ตรงจิตหยุดความคิดปรุงแต่ง พบสุญตานิพพาน เป็นโลกุตรธรรม คือเวทนาวิปัสสนาปัญญา โดยย่อความ (จงจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว)

(3) **จิตตาวิปัสสนาธรรม** สายตรงสอนย่อความไว้ว่า จิตเป็นสังขาร คือจิตยังต้องเกิดดับ ไม่เที่ยงจึงเป็นสังขาร ฝึกจิตจนมีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ เห็นแจ้งรู้แจ้งว่า "**เห็นจิต-ในจิต**" จิตยังเกิดดับมีความคิดปรุงแต่งในโลกียรมณ์ จิตที่ยังเศร้าหมอง จิตที่ผ่องแผ้ว ก็สักแต่ว่าเห็น ความไม่เที่ยง เปลี่ยนแปลงไป เป็นโลกียธรรม นักปราชญ์ที่จิตปล่อยวางได้ จิตหลุดพ้นได้บ้างแล้ว จึงมองเห็นทะลุธรรมชาติจักษุ ตามที่พระสูตร พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้ถึง 16 ครั้งว่า

"กาย-เวทนา-จิต-ธรรม" (1) ไม่มี-อาตมะลักษณะ 無我相 (2) ไม่มี-ปุคคละลักษณะ 無人相 (3) ไม่มี-สัตวะลักษณะ 無眾生相 (4) ไม่มี-ชีวะลักษณะ 無壽者相 [1] ที่สุดแล้วก็ยังเกิดดับไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ก่อน ไม่เที่ยง ไม่ใช่สัตว์ บุคคล ที่มีตัว มีตน เรา เขา ยังเป็นโลกียธรรมไว้ใจหมดยังไม่ได้

พระสูตรตรัสไว้ชัดเจนว่า ต้องฝึกหัดกรรมวิธี ควบคุมกายใจ ให้จิตปลงตก จิตปล่อยวาง ความยึดมั่นถือมั่นทำลายอุปาทานต่าง ๆ จนจิตได้หลุดพ้นไปจากกระแสแห่งความดึงดูดของโลกียรมณ์ทั้งปวงลงได้ก่อน จิตเริ่มจะหยุดความคิดปรุงแต่ง จิตจะหยุดเกิดดับได้ตามที่ตนเองต้องการจะหยุด ตรงนี้เพราะจิตพบช่องว่าง นั่นคือสุญตา เป็นสุญตาวิหารธรรม เป็นนิพพาน เป็นโลกุตรธรรม คือจิตตาวิปัสสนาปัญญา. (จงจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียว.)

---

1 ผู้ที่ยังไม่บรรลุธรรมชาติจักษุ จิตหลุดพ้นยังไม่ได้แล้ว จะเห็นว่ามี "กาย-เวทนา-จิต-ธรรม" มีทุกอย่างเป็นอัตตา ตัวตน. และยังมีอาตมะลักษณะ. ยังมีปุคคละลักษณะ. ยังมีสัตวะลักษณะ ยังมีชีวะลักษณะ. สรุปแล้วมีอุปาทานทั้งปวง เป็นอัตตา ตัวตน จิตยังยึดมั่นถือมั่นเป็นอัตตา ตัวตนชั้นละเอียดฝังไว้เป็นอนุสัย ปิดบังประตูพระนิพพานตลอดเวลาแล...

จาก ธ. ธีรทาส.

(4) ธรรมาวิปัสสนาธรรม สายตรงจากอินเดีย เข้าเมืองจีนสอนถ่ายทอดไว้ว่า จงฝึกหัดเจริญอานาปานัสสติภาวนานำทางไปก่อน จนจิตสงบเย็นว่างลง แล้วใช้จิตที่มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ควบคุมไว้เสมอ ๆ จงใช้จิตเพ่งคิดพิจารณาดูวิปัสสนาปัญญา จนเกิดความเห็นแจ้งในธรรมชาติ จนรู้แจ้งว่า "เห็นธรรม-ใน-ธรรม" ไม่เที่ยง เห็นธรรมชาติภายในร่างกายตน และเห็นธรรมชาติภายนอกร่างกายตน และเห็นธรรมารมณ์ที่เกิดจากใจตน และธรรมะที่เป็นกุศล และธรรมะที่เป็นอกุศลทั้งปวง ไม่เที่ยง ก็เห็นธรรมชาตินั้นสักแต่ว่าเห็น นักปราชญ์ที่จิตหลุดพ้นได้แล้ว เห็นว่ายังเป็นโลกิยธรรมอยู่ ยังไหลเรื่อยไปด้วยความเป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา" ก่อนยังไม่เที่ยง เป็นอนัตตา เห็นธรรมนี้สักแต่ว่าเห็น แต่ไม่ใช่สัตว์บุคคล มีตัว มีตน เรา เขา. มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ฉลาดขึ้นมาก เห็นธรรมเป็นอนัตตา เริ่มเข้าพุทธิปัญญาทางวิมุตติ

พระสูตร ตรัสสอนไว้ชัดเจนว่า ต้องฝึกหัดหากรรมวิธีทำจิตให้สงบ ปลงกายใจ ให้จิตปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น ทำลายอุปาทานต่าง ๆ ลงก่อน จิตจะได้หยุดพักความคิดปรุงแต่งต่าง ๆ ที่ทำให้กล้ามเนื้อได้หยุดเกร็งตัว ที่ทำให้ประสาทหยุดตึงเครียด ทำให้จิตหยุดพักได้ตามที่ต้องการจะหยุด โรคภัยต่าง ๆ จะลดน้อยลง ที่เพี้ยนไปหรือจนเป็นบ้า เพราะคุมอารมณ์ไม่อยู่

เพราะจิตหยุดไม่ได้ เคล็ดลับแห่งวิปัสสนาภูมิ ต้องการตรงนี้ก่อน ทำอย่างไรให้จิตหยุดพักการทำงาน จิตหยุดพักความคิดปรุงแต่งในโลกียรมณ์ดับลงไปก่อน แล้วจะเริ่มพบช่องว่าง (สุญตา) จะพบอาณาจักรแห่งความว่าง สุญตาวิหารธรรม คือสุญตานิพพาน เป็นโลกุตรธรรม คือธรรมาวิปัสสนาปัญญา (จงจดจำตรงนี้ไว้ให้แม่นยำทีเดียวทั้ง 4 หัวข้อธรรม)

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้แก่ พระสุภูติ-โพธิสัตว์ ไว้ว่า โลกนี้ไม่มีตัวตนที่ยืนโรงได้เลย ถ้าหากว่ามีโลกก็คือที่รวมของลักษณะต่าง ๆ ที่ไม่เที่ยงอย่างหนึ่ง. ถ้าบุคคลใด ๆ เข้าถึงธรรมจักษุนี้ รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจได้จริง จะเห็นสรรพธรรม เป็นอนัตตา จิตเริ่มปลงตกสังขารชีวิตได้บ้าง จิตเริ่มปล่อยวาง มองโลกข้ามภพชาติไปได้บ้าง กายใจจะสงบเย็นว่างเบาจิตโปร่งใสลงมากแล... สาธุ!

พระอริยครูบา ทุก ๆ สมัยกล่าวไว้ตรงกันว่า ผู้ที่เข้าถึงและบรรลุถึงธรรมจักษุ สติปัฏฐาน 4. (กาย–เวทนา–จิต–ธรรม) ได้จริงผู้นั้นเริ่มจะอยู่เหนือโลก คือวีรมนุษย์ ผู้ชนะโลกธรรม 8 ประการ แล้วสมควรที่จะได้แบ่งปันวิชาการนี้ให้แก่เพื่อนมนุษย์นั้นไว้บ้าง นั่นคือครูบา โพธิสัตว์ อนาคตคือพุทธะแล... สาธุ!

ผู้ที่จะเป็นครูสอนธรรมทาน–อย่าลืม

พระคัมภีร์ โพธิสัตว์อวตารสูตร เป็นบรมธรรม ภาคอรรถกถาจารย์ ได้กล่าวไว้ว่า โพธิสัตว์ต้องเห็นใจสรรพสัตว์ เพราะสัตว์โลกทุก ๆ ชีวิตมีกรรมวิบากบังคับตัวไว้แล้ว ปุถุชนคนโลกีย์จะคิดการทำงานใด ๆ ก็ต้องดิ้นรนเพื่อก่อกรรมวิธีต่าง ๆ เพื่อแสวงหาวัตถุ เช่นปัจจัย 4 เพื่อความอยู่รอดของปากท้อง ให้มีสังขารชีวิต และยังหมู่คณะให้ทรงเจริญสืบไปอีกด้วย. ฉะนั้นจึงต้องก่อแต่โลกียกรรมที่จบกันไม่ลงได้ง่าย ๆ นัก จึงมีคำกล่าวไว้ว่า โพธิสัตว์ต้องรับทุกข์แทนสรรพสัตว์ไปบ้าง แล้วธรรมะจะช่วยโปรดมนุษย์ให้เป็น พระอรหันต์ เป็นพระพุทธเจ้าให้หมดทุกคนทันทีจึงไม่ได้ โพธิสัตว์ ได้แต่ทำหน้าที่คอยชี้ "บาป–แยกบุญ–บอกทางกุศล" ให้แก่สรรพสัตว์ค่อย ๆ สร้างสมบุญกุศลบารมีไปก่อน. พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า สติปัญญาและบุญวาสนาบารมีของสรรพสัตว์นั้น เปรียบได้เหมือนดังดอกบัว 4 เหล่า บางเหล่ารับฟังธรรมยังไม่ได้ บางเหล่ารับฟังได้เพียงแค่โลกียธรรม บางเหล่ารับฟังโลกุตรธรรมได้บ้าง ผู้ที่จะบำเพ็ญโพธิสัตว์ธรรมทานบารมี จึงต้องมองดูสรรพสัตว์จนทะลุข้ามภพชาติไปด้วยแล... สาธุ!

เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า ท่านกล่าวไว้อีกว่า ฉันเป็นพวกศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น (ฌาน) มาก่อน จึงเป็นห่วงเพื่อนศิษย์รุ่นหลัง ๆ มาก จึงขอสรุปย่อ หัวข้อหลักธรรม พระสูตร 4 อย่างให้จดจำ

ได้ง่ายขึ้น ถ้าฟังรู้เรื่องดี เข้าใจในความหมายดี เรียกว่าหงอเต๋า หงอเต๋าคือได้เพียงแค่พบโลกียธรรมจักษุบ้างแล้ว จงเจริญปฏิบัติธรรมนี้ไปเถิดคงมีวันที่ได้ติกเต๋า ติกเต๋าคือบรรลุถึง "โลกุตรธรรม" ในชาตินี้หรือชาติหน้าบ้างแน่นอนแล...สาธุ!

สติปัฏฐาน 4. (กาย-เวทนา-จิต-ธรรม)[1]

(1) เห็นกาย-ในกายตน-เป็นปฏิกูล (คือสกปรก)

(2) เห็นเวทนา-ในเวทนาตน-เป็นทุกข์ (คือความรู้สึก)

(3) เห็นจิต-ในจิตตน-เป็นสังขาร (เพราะจิตยังเกิดดับ)

(4) เห็นธรรม-ในธรรมตน-เป็นอนัตตา (ไม่เที่ยงไม่มีตัวตนที่ยืนโรง) ถ้าจิตหลุดพ้นเป็นสุญตา เป็นความว่าง

1 แล้วทำไม พระอริยครูบา ทุก ๆ สมัยชอบเทศนาธรรม ย้ำสอน สติปัฏฐาน 4. และ อริยสัจ 4. นี้มาก เป็นเพราะว่าเป็นหลักธรรมอันยิ่งใหญ่ ที่จะทำให้ มนุษย์ ได้เกิดเป็น พระอริยเจ้า เป็นพระอรหันต์ เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เป็นพระโพธิสัตว์ จนได้บรรลุพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ทุกพระองค์ก็ต้องผ่านประตูหลักธรรมนี้ไปก่อนแล... สาธุ!

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2500
(ผู้ตรวจสอบทานต้นฉบับ)

บทที่ 8

ผลบุญกุศลจากรู้สติปัฏฐาน 4. อริยสัจ 4. ทำให้แป๊ะบางจากอันธพาลเป็นมนุษย์มีโพธิจิต

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า สมัยอายุ 22 ปี ณ บนภูเขาหลวง เพชรบุรี ได้ฟังธรรม จากท่าน อริยครูแป๊ะบาง แล้วได้บันทึกธรรมเทศนานี้ไว้เป็นภาษาจีน. มาถึง พ.ศ. 2483 ได้ให้ ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า จดคำแปลถ่ายทอดไว้เป็นภาษาสยาม (ไทย) อีกครั้งหนึ่ง มีใจความดังต่อไปนี้

แป๊ะบาง โอ.. อมิตาพุทธ! (สติปัญญาแห่งธรรมจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) ยังมีบุญเก่าที่สร้างไว้แต่ชาติก่อน ๆ จึงส่งผลบุญนั้นให้ได้มาเกิดในบ้านที่มีพ่อแม่ มีสมบัติไร่นาอุดมสมบูรณ์ดีมากพอสมควร นับว่ามีโชคดี เป็นลูกชายคนโตที่ถูกพ่อแม่พี่น้องญาติมิตรสหาย เลี้ยงดูแบบตามใจจนเคยตัว จะต้องการอะไร ๆ เป็นได้หมด จึงทำให้เด็กมีนิสัยเสีย คือแพ้คนไม่เป็น เอาแต่ชนะคน ยอมคนไม่ได้ จึงกลายเป็นเด็กที่ดื้อดันร้ายกาจมากพอดู พอโตขึ้นเริ่มมีเลือดหนุ่มวัยรุ่น ก็มีแต่เจ้าโทสะอีก ชอบแต่วิชากังฟู คือพวกชกต่อยเตะตีต่าง ๆ ก็คือชอบวิชา

อันธพาลนั่นเอง จนพ่อแม่เอาไว้ไม่อยู่ มักจะก่อเรื่องวุ่นวายทุกวัน ไม่ยอมเรียนหนังสือ พ่อแม่จึงตัดสินใจจับมัดมือ แล้วนำส่งไปที่วัด ขอฝากหลวงพ่อ พระอริยครูบา ขอร้องให้ท่านช่วยอบรมสั่งสอนให้ที เพื่อที่จะมีหวังว่า ลูกโตๆ ขึ้นไปอาจจะเป็นคนกับเขาได้บ้าง มีความหวังอย่างนี้ ขอให้พระคุณเจ้า ได้โปรดสัตว์สักตัวเถิด สาธุ!

แป๊ะบาง อายุ 12 ขวบ ถูกจับมัดมือส่งเข้าวัด แล้วยังถูกบังคับให้ศึกษาธรรมะ ก็คือให้เรียนภาษาจีนไปในตัว โอ! มันช่างทุกข์ใจทรมานกายจริง ๆ เท่ากับไปจับเอาเสือตัวโตๆ แต่เอามาขังไว้ในกรงเลี้ยงแมว บังคับให้ฟังธรรม อ่านเขียนคัดลอกพระคัมภีร์ทุกวัน ตกนรกทนไปจนอ่านออกเขียนได้สอบผ่านชั้นต้น สอบสติปัญญาธรรมชาติจักษุ มีพระสูตร อริยสัจ 4. (四諦) และพระสูตร สติปัฏฐาน 4. (四念處) ได้แล้ว ก็มีจิตใจค่อยสงบ รู้ความผิดถูกชั่วดีของตนเองได้บ้าง แล้วอริยครู ท่านจึงให้กลับบ้านได้บ้าง ยังเข้าๆ ออกๆ วัด เรียนวิชากังฟูเบื้องต้นก็ได้สอบผ่านไปอีก ต่อมาจึงได้บวชเป็นสามเณรดูทีก่อน ท่านอาจารย์บอกว่า เอาเพียงแค่ สามเณร ถ้าไปไม่รอด ก็ให้ลาสึกได้ ถ้าบวชพระภิกษุแล้ว ต้องบวชตาย จะลาสึกขาไม่ได้. พอถึงอายุ 21 ปีก็ตัด

สินใจบวชเป็น พระภิกษุ แล้วทำไมพระเณรจึงต้องเรียนวิชากังฟู เพราะส่วนมากจะต้องไปอยู่ตามป่าภูเขา จะรู้แต่ธรรมะอย่างเดียวไม่ได้ ไปไม่รอด เวลาออกธุดงค์ผ่านป่าเขา มีสัตว์ป่าเสือสิงห์โตมันร้ายกาจมาก และยังมีโจรผู้ร้ายบ้าง จึงต้องเรียนวิชากังฟูเอาไว้ป้องกันตัวเท่านั้นเอง

แป๊ะบาง พอถึงอายุ 26 ปี ได้ศึกษาธรรมผ่านอริยครูบาอาจารย์มามากท่าน ท่านก็ว่าเจ้ายังสอบตกจากโลกุตรธรรม จะได้เพียงแค่โลกียธรรม. ท่านอริยครูบา ได้สอบอารมณ์กรรมฐานดูแล้ว ท่านว่า แป๊ะบาง ได้เพียงแค่ หงอเต๋า คือพบธรรมะ. และใจเต๋า คือแค่รู้แจ้ง–เข้าใจธรรม คือแปลความหมายในพระสูตรนั้นได้. แต่ยังไม่ติกเต๋า การติกเต๋านั้นคือการได้บรรลุถึงสัจจธรรมนั้น

ฉะนั้น การหงอเต๋า–การใจเต๋า–การติกเต๋า 3 อย่างนี้จึงไม่เหมือนกัน ต่างกัน เป็นบุญกุศลแต่ชาติปางก่อน ๆ คงจะได้แจกหนังสือธรรมทานมาบ้าง จึงทำให้ แป๊ะบาง ได้เปลี่ยนรูปแปลงร่างแห่งภูมิจิตได้บ้าง เรียกว่าได้เปลี่ยนอนุสัย (ปึ้งแส่)

本性 ปึ้งแส่คืออนุสัยเดิม ๆ ได้เปลี่ยนไป

กุศลผลบุญที่ได้รับตรงนี้ คือได้เปลี่ยนภูมิจิต เปลี่ยนนิสัยคน เปลี่ยนอนุสัยเดิม ๆ ลงได้มาก คือจิตเริ่มลดอัตตา จิต

ลดตัวตนลงได้บ้าง กุศลผลบุญตามมาทำให้ลดโทสะ ลดความโกรธ ลดความโลภ ลดความหลงงมงายในอารมณ์ลงได้มาก และยอมแพ้คนเป็น อภัยทานคนเป็น ปลงตกได้บางเรื่อง ความสงบทางจิตใจก็เกิดขึ้นมาก เพราะมองดูโลกว่าง ปล่อยวางทางใจได้บ้าง มีความอดทนเป็นขันติบารมีได้มาก

แป๊ะบาง สมัยหนุ่มวัยคะนอง ทั้ง ๆ ที่ได้บวชเป็นสามเณรแล้ว ถ้ามีคนมาท้าตี ท้าเตะต่อย ฟังแล้วเณรศีลขาดทันที ทนไม่ไหว! ต้องเอาก่อนกันเลย! ถ้าถูกใครมาขโมยของในบ้านหรือในวัด ถ้ารู้เป็นทนไม่ได้ ให้คนมาหมิ่นเกียรตินักเลง ไม่ยอมให้คนมาเหยียบจมูก จะต้องยกพวกไปติดตาม สืบเสาะหาจนจับตัวขโมยมาได้ เอามันมาทุบตี สั่งสอนจนพอใจกันเลย แล้วค่อยปล่อยมันไป แต่จิตใจยังอาฆาตจองเวรไว้กับพวกขโมยมันอีกด้วย

遇道 หงอเต๋า (พบธรรม)

知道 ใจเต๋า (ฟังธรรมรู้เรื่อง)

得道 ติกเต๋า (บรรลุถึงธรรม)

แป๊ะบาง รู้แจ้งพบหลักธรรม อริยสัจ 4. และ สติปัฏฐาน 4. ภาษาธรรมเรียกว่า พบธรรม (หงอเต๋า) และใจเต๋า (คือฟังธรรมรู้เรื่อง) นักศึกษาอย่างนี้มีมากมาย แต่ยังไม่ติกเต๋า

(คือ–ไม่บรรลุถึงธรรมนั้น) ตึกเต๋า คือบรรลุถึงโลกุตรธรรมนั้น จริงมีน้อยมาก (เป็นโลกุตรธรรม)

บุญคุณของการศึกษาพระสูตร อริยสัจ 4. และ สติปัฏฐาน 4. ช่างมีอิทธิพลดลจิตใจคนอย่างมาก ได้เปลี่ยนแปลงอนุสัย (ปึงแส่) อันธพาลของแป๊ะบาง ไปได้มาก ทำให้เริ่มเป็นคนใจกว้าง หนักแน่นมั่นคง มีเมตตากรุณาธรรมแก่สรรพสัตว์ขึ้นมาบ้าง จิตเกิดคิดสงสารพวกขโมยมันขึ้นมาได้บ้าง เห็นธรรมะว่า เพราะมันขาดบุญ ไม่ได้ทำบุญทานไว้แต่ชาติปางก่อนมาเกิดในชาตินี้จึงต้องขาดแคลนยากจน เกิดในสกุลต่ำอาภัพต้องมาเป็นขโมยเขากินไปวัน ๆ หนึ่ง ได้แยกธาตุของกรรมวิบากนั้นแล้ว พบว่าเขากำลังเสวยบาปกรรมนั้นอยู่แล้ว กรรม! เราก็ยังไม่มีบุญพอที่จะช่วยเขาทันที หมดก็ไม่ได้ กรรมมีจริงต้องเป็นเช่นนั้นเอง ต้องปลงกรรมของสรรพสัตว์นั้นไว้ที่ก่อน จึงรู้แจ้งคำว่า อุเบกขาญาณ

โอ . . . แป๊ะบาง ได้เกิดมาในชาตินี้ก็มีบุญเก่า ๆ จึงมีสมบัติไร่นา มรดกของพ่อแม่ให้มา บุญจึงเหลือกิน มีเหลือใช้แล้ว เสวยบุญกุศลแต่ชาติก่อน ๆ พอคิดได้เท่านี้ จิตก็เริ่มจะปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นในวัตถุ และสมบัติต่าง ๆ นั้นลงได้บ้าง จึงเกิดสติปัญญาคิดสูงยิ่งขึ้นไปอีกชั้น ตามคัมภีร์โพธิสัตว์

ศีลสูตร โพธิสัตว์ท่าน กล่าวสอนไว้ว่า จงให้ทานตรงนั้นไปเลย ฉวยโอกาสทำทานให้แก่พวกที่-จิตขาดแคลน ให้ทานแก่พวกขโมยไปเลย แล้วยังจะปลงตก ไม่อาฆาตจองเวรไว้อีกด้วย ปล่อยวางในเรื่องนั้นทั้งปวง ทุกข์ใจก็ดับว่างลงไปมาก แต่พวกขโมยมันยังไม่รู้เข้าไม่ถึงจิตใจเราว่า เราปล่อยวางได้แล้ว ก็ช่างมันเถอะ! เพราะว่าเราไม่หวังผลตอบแทนเลย เป็นสุญตาทานของโพธิสัตว์อย่างหนึ่ง

เมื่อโพธิจิตเกิดขึ้นมาอย่างนี้ มาคิดได้อีกที่ว่า ชาติก่อน ๆ เราคงจะได้เคยไปเป็นขโมยวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ของผู้อื่น ๆ มาบ้าง เรามาเกิดในชาตินี้ จะหนีกรรมนั้นไม่พ้น จึงต้องถูกเขามาขโมยไป เขามาทวงเอาคืนไปบ้าง อย่างนี้ต่างหาก! ทีนี้ก็ปลงใจสูงขึ้นไปอีกชั้นว่า เราจะไม่โกรธเคืองเวลาวัตถุสิ่งของเราหายไป หรือถูกเขาขโมยไป หรือมีอะไรสูญหายไปอีกแล้ว ทำใจ ปลงใจปล่อยวางทางใจเลย เมื่อโพธิจิตเกิดแวบ! อย่างนี้ตำราโพธิสัตว์ศีลสูตร ท่านกล่าวไว้ว่า มีน้อยมากที่จะทำได้จริง รักษาอารมณ์ธรรมอย่างนี้ไว้ตลอดไปได้ดี มีน้อย คือพุทธบุตรที่แท้จริง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสสอนโพธิสัตว์ต่างๆ ไว้ ในคัมภีร์อรรถกถาจารย์โพธิสัตว์ศีลต่าง ๆ ว่า วัตถุต่าง ๆ ในโลกนี้ไม่เที่ยง วัตถุมันเปลี่ยนแปลงได้. แล้วธาตุ 4 (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) หรือสสารไม่สูญหายไปจากโลก เพียงแต่มันได้โยก

ย้าย หรือสับเปลี่ยน หรือเคลื่อนสสารนั้นย้ายที่เก็บที่วางไว้ในโลกนี้เท่านั้น. แล้วมนุษย์หรือสรรพสัตว์เกิดมาในโลกนี้มีแต่ตัวมาเปล่า ๆ ตายไปก็ตัวเปล่า ๆ มือเปล่า ๆ กันทั้งปวง. ผู้ที่จะเริ่มเจริญโพธิสัตว์ธรรมจะต้องมีสายตา มีปัญญามองดูโลกอย่างนี้ไว้ก่อนแล... สาธุ!

แป๊ะบาง พอได้สติมีธรรมชาติจักษุบ้าง ยิ่งคิดไปไกล ๆ อีกว่า พวกขโมยมันมาเอาของเราไป ก็คือเท่ากับมันมาช่วยเราเอาไปเก็บรักษาไว้ในที่อีกแห่งหนึ่ง เพราะว่าเราเกิดมาในชาตินี้ก็มีบุญมากกว่าเขา จึงได้มีวัตถุสิ่งของมากมาย จนเหลือกินมีเหลือใช้ไม่หมด แล้วยังมีบุญเหลือได้แบ่งปันให้แก่พวกขโมยบ้าง ก็ได้ช่วยมันตอนหนึ่ง หรือจะว่าพวกขโมยมันได้มาช่วยเราเอาไปดูแล เก็บรักษาไว้อีกที่หนึ่ง ก็ดีเหมือนกัน.

ซึ่งวันนั้น แป๊ะบาง ได้เกิดโพธิจิตขึ้นมาแวบหนึ่ง มีจิตคิดการปล่อยวางครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิต มีจิตว่างจากทุกข์ที่เคยผูกพันธ์ปรุงแต่งรักหวงแหนและอาฆาตจองเวรไว้ต่าง ๆ มันดับวูบ! ดับวูบวาบลงไปหมดเลย จิตเบากายว่าง ซึ่งเกิดมาก็ยังไม่เคยได้พบอาณาจักรแห่งความว่างอย่างนี้มาก่อนแล... สาธุ! วันนี้จึงได้ธรรมชาติจักษุรู้แจ้งโพธิจิต ซาบซึ้งปีติสุขบันเทิงใจ แท้จริงนั้นเป็นอย่างไรกัน ที่เขาว่าพบหน้าตาดั้งเดิมอย่างนี้เอง

แล้วถ้าจะเอาเรื่องนี้ไปพูด บอกให้แก่ผู้ที่ยังไม่เข้าใจโพธิจิต หรือโลกุตรธรรมฟัง... หรือปุถุชนที่ใจแคบฟัง... หรือผู้ขาดเมตตากรุณาจิตบ้างใจก็คับแคบไปเลยฟัง... เขาจะทนฟัง

ไม่ได้ หรือบางทีค้าน หรือถกเถียง หรือบางคนว่าจะเพี้ยนไป หรือจะบ้าไปแล้วละกระมัง ? ฉะนั้นอริยครูท่านสอนหรือเทศนาธรรม ท่านมักจะย้ำความ ชี้แจงแยกคำว่า ปุถุชนจิต และอริยจิต หรือโพธิจิต[1] มีอนุสัยต่างกันอย่างไร? แล้วการเทศนาสอนธรรมนั้นง่ายๆ แต่จะไปหาผู้ที่เจริญธรรมได้จริง ผู้ที่บรรลุถึงธรรมนั้นจริง ไม่ใช่ของหาง่ายๆ ดังที่พูดๆ ดังที่สอนๆ กันไปอันมากมายนั้นนะ!

ฉะนั้น พระสูตรที่เกี่ยวเนื่องด้วยเรื่องสอน "อนิจจัง–ทุกขัง–อนัตตา–สุญตา" จงช่วยกันหากรรมวิธีอนุรักษ์ไว้ หรือช่วยบอกลูกได้สอนหลานๆ เหลนๆ เอาไว้บ้าง "ธรรมทานอย่างนี้ ชนะการให้ทานทั้งปวงในโลกนี้" เพราะว่าได้ให้

---

1 เตี่ย–ได้สอนไว้ว่า คัมภีร์โพธิสัตว์ศีลสูตรสอนโพธิจิต ลูกถ้ามีโอกาสต้องศึกษาเรียนรู้ไว้บ้าง เป็นหลักธรรมชั้นสูงสุดของ "ชาวโลกุตระ" ผู้มุ่งสร้างบารมีพัฒนายกระดับอนุสัยจิตใจ ให้มีสติปัญญาโพธิจิตสูงจนมองทะลุชีวิตสรรพสัตว์ จนข้ามภพชาติไป ชาวโลกุตระผู้ที่มุ่งหลุดพ้นออกจากวัฏสงสาร และได้โปรดสัตว์ถึง 6 ภูมิ. ฉะนั้นบางสูตร บางอย่างจะใช้กับชาวโลกีย์นั้นยาก แล้ว "**กฎทุกกฎ–จึงมีข้อยกเว้นบางกฎ**" **ปุถุชนโพธิสัตว์** จะสร้างบุญกุศลบารมีครบทั้ง 10 อย่าง (ทศบารมี) ทันทีจึงทำไม่ได้ ถ้าบุญให้ทำอย่างไหนก่อน หรือถนัดทำได้อย่างนั้น จงทำไปก่อนเถิด! ทำทีละอย่างไปปุถุชนโพธิสัตว์ มีโอกาสทำได้ จงทำทานนั้นไป จะไม่เดือดร้อนกายใจในการบำเพ็ญทานบารมีแล... สาธุ!

จาก ธ. ธีรทาส.

สติปัญญาติดตามตัวไป มีบุญประทับจิตสูง มีกุศลติดวิญญาณ สืบข้ามภพชาติไป ซึ่งมีอิทธิพลดลจิตใจสรรพสัตว์เป็นดุลถ่วงโลก ให้สังคมโลกเกิดความสงบเย็นทางจิตใจ ยังเป็นพลังงานสากลดึงดูดโน้มน้าวให้มนุษย์ได้เกิดจิตคิดถึงการสร้างสรรค์กรรมดี มีเมตตากรุณาบารมี ได้ช่วยการคุ้มครองโลกให้สงบเย็น มีสุขกายเบาใจ ว่างเย็นในระยะยาว ๆ นาน ๆ ได้มากแล... สาธุ!

โพธิสัตว์อวตารสูตร ภาคอรรถกถาจารย์ท่านอธิบายไว้ว่า พระมหาโพธิสัตว์ต้องถือหลักธรรมพรหมวิหาร 4. (เมตตา–กรุณา–มุทิตา–อุเบกขา) ท่านบำเพ็ญอภัยทานบารมีได้สูงกว่าอริยโพธิสัตว์. และได้สูงกว่า ปุถุชนโพธิสัตว์ มากมาย ดังเช่น

(1) ถ้าหากว่าเกิดมีบุคคลใด ๆ เขาอยากได้วัตถุหรือสิ่งของต่าง ๆ ของเรา จึงได้มาขอวัตถุสิ่งของนั้นจากเรา (ออกปากขอ) พระมหาโพธิสัตว์[1] ท่านจะยิ้ม! แล้วก็ยกสิ่งของนั้นให้

---

1 ข้าพเจ้า อายุ 23 ปีได้นำต้นฉบับนี้ไปถวายให้ท่านเจ้าคุณ **พระอาจารย์พุทธทาส ภิกขุ.** สวนโมกข์. อ. ไชยา พิจารณาดู สาธุคุณท่านสนใจมาก อ่านจนจบแล้วพูดว่า โลกทุกวันนี้ ไม่มีโพธิสัตว์อย่างนี้แล้ว ยิ่งเป็นพระมหาโพธิสัตว์อีกด้วยแล้ว ไม่มีเลย! ธีระ จะทำอย่างไรช่วยการปลุกระดม ลัทธิความกตัญญูของ-**ขงจื้อ** แทบจะสูญพันธุ์ไปหมดแล้ว หรือช่วยสร้างค่านิยมให้มนุษย์เกิดมีโพธิจิต **เกิดแนวโพธิสัตว์** ให้เกิดขึ้นมาอีก จะมีคุณประโยชน์ได้ช่วยแก้ไขสถานการณ์ของโลกได้บ้าง เชื่อว่ายังทันสมัยมาก

จาก ธ. ธีรทาส.

ทานไปเลย ! ให้ทานอย่างนี้แล้วจิตใจท่านยังไม่ยึดมั่นถือมั่น หรือผูกพัน หรือมีจิตหวังผลไว้ว่า เขาผู้นั้นจะต้องมาตอบแทนบุญคุณเราในอนาคตกาลอีกด้วย จิตปลงตกปล่อยวางไว้ตรงนั้นเลย เป็นสุญตาทานไป มีโพธิจิตอย่างนี้

เหตุผลตรงนี้ พระมหาโพธิสัตว์ ท่านมองทะลุสายกรรมวิบาก ตีแตกเรื่องกรรมว่า เป็นวาสนาชีวิตของสัตว์ ที่ต้องรับกรรมวิบาก เป็นเพราะว่าจิตเขาขาดบุญ วาสนาอาภัพ มิได้ทำบุญทานไว้แต่ชาติก่อน ๆ จึงเกิดมาในชาตินี้ยากจนขาดแคลนวัตถุปัจจัย 4 และสิ่งของอย่างนั้น เมื่อจิตอยากได้แรงมาก จึงต้องคิดก่อกรรมขอทานเขากินอย่างนั้น มีอนุสัยเป็นคนชอบขอทานเขาอีก ติดอนุสัยอย่างนั้น กรรมของสัตว์ที่ยังไม่รู้แจ้งทางจิตใจ ต้องวนเวียนในวัฏสงสารรับกรรมวิบากที่จบไม่ลงได้ง่ายๆ นักเอย

(2) ถ้าหากว่าเกิดมีบุคคลใด ๆ เขาอยากได้วัตถุสิ่งของรักของเรา เขาเกิดความโลภมาก ๆ เพราะจิตขาดบุญ จึงขาดแคลนวัตถุอย่างนั้น กรรมมันบังคับตัวทำให้จิตมีความอยากหิวกระหายอย่างนั้น ใจจึงต้องคิดโลภไว้มาก ๆ อยากได้ของผู้อื่น ๆ โลภมากจนถึงต้องคิดเอาเปรียบในวัตถุสิ่งนั้น ของเราไป พระมหาโพธิสัตว์ ยิ้ม ! แล้วยกวัตถุนั้นให้เป็นทานไปเลย ! ฉวยโอกาสให้ทานแก่คนโลภมากไปเลย ! ให้ทานไปแล้วจิตยังไม่คิดรังเกียจหรือโกรธเขา หรือมีคำพูด ตำหนิติเตียนครหาที่ไม่ดีต่าง ๆ อีกด้วย จิตพระมหาโพธิสัตว์ ให้แล้วปล่อยวางไว้ตรงนั้นทันทีเลย ! เป็นสุญตาทานโพธิจิตไปเลย สาธุ ! แล้ว

ท่านยังมีจิตคิดไว้อีกว่า ขอเอาไว้คอยชาติหน้าๆ ค่อยหากรรมวิธีอบรมสั่งสอนศีลธรรมต่างๆ ได้มีโอกาสโปรดสัตว์นั้นอีกด้วย โพธิสัตว์ยินดีการเกิดเพื่อสร้างกรรมดี คอยได้ทุกชาติไปแล... สาธุ!

(๓) ถ้าหากว่าเกิดมีบุคคลใดๆ เขาอยากได้วัตถุสิ่งของรักของเรา อยากได้สูงมาก จนจิตคิดแอบมาขโมยของนั้นไปเลย หรือมาเป็นโจรจี้ปล้นบังคับเอาวัตถุสิ่งของนั้นไปเลย! พระมหาโพธิสัตว์ ยิ้มได้ แล้วใจก็ยกให้ไปเลยอีกเช่นกัน เพราะว่าท่านมองทะลุแรงกรรมวิบากนั้นว่า จิตเขาขาดบุญมาก จึงหิวกระหายวัตถุสิ่งของนั้น เยี่ยงเปรตจึงเกิดเป็นคนวาสนาอาภัพอับโชคดี กรรมบังคับตัวจะต้องมีอนุสัยชั่วทำบาปก่อกรรมให้มาเกิดเป็นขโมย เป็นโจรคอยจี้ปล้นเขาไป จึงมีกิน นั่นคือได้เสวยบาปกรรมอย่างหนึ่งแล้ว จบไม่ลง กรรม!

พระมหาโพธิสัตว์ ฉวยโอกาสตรงที่จิตเขาขาดแคลนมากๆ จึงยกให้เป็นทานไปเลย แล้วท่านยังปล่อยวางทางใจไว้ตรงนั้นอีกด้วย เป็นสุญตาทานโพธิจิต สาธุ! พระสูตรตรัสไว้ว่า ผู้เจริญโพธิสัตว์ธรรมบารมี ต้องมีภูมิธรรมสอบได้ผ่านมาทั้ง ๓ อย่างนี้ก่อน จึงจะหวังบำเพ็ญบารมีธรรมสูงสุด บรรลุถึงพุทธภูมิได้แล... สาธุ!

พระสูตรตรัสไว้อีกว่า โพธิสัตว์ศีลสูตร เป็นบรมธรรมที่นักปราชญ์ผู้ที่หลุดพ้นได้แล้ว ยอมรับหลักธรรมนี้ว่าการให้ทานทำบุญทานไว้แก่สรรพสัตว์นั้นผลกรรมวิบากข้ามภพชาติ ก็คือ

การได้สร้างเหตุปัจจัยแห่งบุญกุศลบารมี การผูกมิตรบุญกุศลสัมพันธ์ไว้แก่สรรพสัตว์ก่อนนั่นเอง เพราะว่าต่อ ๆ ไปเราจะต้องเป็นครูสอนคน สั่งสอนธรรมทานเขาจึงเชื่อถือและศรัทธาในคำสั่งสอนไป ผลกรรมวิบากอย่างนี้ เป็นคุณธรรมของมหาโพธิสัตว์ เช่นเราจะเรียกเขาก็มาง่าย ๆ เราจะใช้เขาก็ไปง่าย ๆ เราจะสั่งสอนธรรมทานเขาก็ฟังง่าย ๆ และยอมปฏิบัติธรรมนั้นบ้าง และมีความเคารพนับถือคุณธรรมในดวงจิตมากแล... สาธุ!

โอ... น้องชายเอ๋ย! แป๊ะบาง เป็นคนจริง กล้าพูดความจริงว่า พูดได้สอนได้ก็จริงอยู่ แต่ยอมรับว่าบางข้อธรรมก็ยังปฏิบัติไม่ได้ ทำไม่ได้หมด ไม่ใช่เป็นของง่าย ๆ ดังที่พูดกันไปนะ!

ดังเช่น การบำเพ็ญขันติธรรมบารมี คือธรรมะที่ให้อดทนอดทนนั้น ใน พระคัมภีร์วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร[1] พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสสอน พระสุภูติโพธิสัตว์ไว้ว่าพระพุทธองค์ยังต้องใช้เวลาสร้าง บำเพ็ญขันติธรรมบารมีนี้มาตั้ง 500 ชาติทีเดียว

1 วัชรปรัชญาปารมิตาสูตร 1 ผูก **อาจารย์เสถียร โพธินันทะ** ได้แปลเป็นภาษาไทยแล้ว พิมพ์จำหน่ายที่ มหามงกุฏฯ บางลำภู กทม. ต้นฉบับชุดใหญ่ ชื่อ **มหาปรัชญาปารมิตาสูตร 600 ผูก**. ยังไม่ได้แปลอีก ๕๙๙ ผูก. ต้องคอยอาจารย์เสถียร โพธินันทะ มาเกิดในเมืองไทยอีกที่–อาจจะคงได้แปลจนจบ สาธุ!

จาก ธ. ธีรทาส.

บทที่ 9

พระคัมภีร์เก่า-อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว

王禪老祖

เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า อายุ 22 ปี ณ ศาลาเขาหลวง เมืองเพชรบุรีได้ฟังธรรม จากท่าน อริยครูแป๊ะบาง แล้วจดบันทึกไว้เป็นภาษาจีน. มาถึง พ.ศ. 2483 ได้ให้ ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า จดคำแปลถ่ายทอดไว้เป็นภาษาสยาม (ไทย) พระมหาเอี่ยม ๆ ช่วยการตรวจสอบภาษาจีนและสยาม อีกครั้งหนึ่ง ดังมีใจความดังต่อไปนี้

แป๊ะบาง ได้พบพระคัมภีร์เก่า ของ พระมหาโพธิสัตว์ อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้ว (พระราชาแห่งฌานครูบา) เป็นตำราเก่าแก่ที่เก็บไว้หลายภาษา ที่สำนักครูแห่งภูเขาคงท่งซัว เมืองจีนก็มี. ซึ่งนักปราชญ์ฝ่ายเต๋า จัดว่าท่านเป็น พระมหาโพธิสัตว์องค์หนึ่ง พวกเซียนชั้นสูงเคารพนับถือมาก มีกล่าวไว้ว่า ทางอินเดียโบราณ มักจะนิยมใช้ธาตุ 4. (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) เป็นอารมณ์กรรมฐาน

ส่วนทางฝ่ายจีนโบราณ มักจะนิยมใช้ ธาตุ 5. ธาตุทอง (กิม) ธาตุไม้ (บัก) ธาตุน้ำ (จุ้ย) ธาตุไฟ (ฮ้วย) ธาตุดิน (โท้ว) ใช้เป็นอารมณ์กรรมฐานก็มี. พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า

ถ้ามนุษย์ขาดธาตุทั้ง 5. อย่างไม่สมดุลกัน ชีวิตมักจะอาภัพ ดังเช่นใครเกิดมาในโลกนี้แล้ว แต่ขาดธาตุทอง หรือไม่มีเงินใช้–ก็แย่. ถ้าบ้านไหนเมืองใดๆ ขาดธาตุไม้ หรือต้นไม้ ป่าไม้ให้ความร่มเย็น อากาศจะไม่สดชื่นจะเดือดร้อนกายใจ ต้นไม้หรือพืชผักผลไม้ต่างๆ เป็นอาหารที่สรรพสัตว์จะขาดไม่ได้. ถ้าบ้านไหนเมืองใดๆ ขาดธาตุน้ำ ขาดน้ำดื่ม ก็คือนรกทั้งเป็น. ถ้าบ้านไหนเมืองใดๆ ขาดธาตุไฟ หรือขาดไฟหุงต้มปรุงอาหารการกิน ขาดไฟให้แสงสว่างต่างๆ ก็คงจะมีกรรมหนักเท่าๆ กัน. ถ้าขาดธาตุดิน ขาดที่ดินเพาะปลูก ขาดที่ดินสร้างบ้านเรือนที่อยู่อาศัยต่างๆ ก็ขาดโลกียบุญต่างๆ เป็นคนวาสนาอาภัพแน่นอน

ส่วนภายในร่างกายมนุษย์ลัทธิเต๋า สอนไว้ว่า ต้องให้ธาตุทั้ง 5. สมดุลกันสังขารชีวิตจึงทรงอยู่รอดสงบสุขได้ดีแล... สาธุ!

โอ.. สติปัญญาแห่งธรรมจักษุเป็นแสงสว่างให้ไม่มีที่สิ้นสุด ได้เร้าใจให้คณะ แป๊ะบาง ทั้ง 10 ท่านได้เคยศึกษา ใช้สูตรนี้จนเจริญฌาน ได้รูปฌาน 4. จนรู้แจ้งได้มาก ได้แปลอธิบายคำว่า รูปฌาน เป็นฌานโลกีย์. ส่วนอรูปฌาน เป็นฌานโลกุตระ แยกความหมายจนรู้แจ้งอนุสัยจิตใจ ทั้งหมดนี้เป็น

ภาวะที่จิตสงบนิ่ง จิตนิ่งแน่วแน่ได้มาก แต่ต้องการเจริญอานาปานัสสติภาวนา นำทางขึ้นไปก่อน เป็นสมถะ กรรมวิธีอย่างหนึ่ง หรือจะเรียกว่าการใช้เพ่งจิตคิดพิจารณาดู จนจิตมีอารมณ์สงบนิ่ง เป็นสมาธิ แล้วยกจิตขึ้นสู่องค์ฌาน เรียกว่าเข้าฌานต่าง ๆ ยังเป็นโลกิยฌาน มี 4 อย่าง

ในพระคัมภีร์สั่งและสอนไว้ว่า ครูบาจะสอนศิษย์ ต้องย้ำเทศนาธรรมนี้ ให้ศิษย์พบเห็นธรรมรู้แจ้ง และแยกธรรมารมณ์ทางใจให้ถูกต้องสัจจภาวะก่อน ต้องเทศนาสอนและย้ำความไว้เสมอ ๆ หรือต้องการให้อ่านหรือฟังธรรมนี้ได้บุญประทับจิตกุศลติดวิญญาณไปที่ก่อน ก่อนที่จะได้บรรลุถึงธรรมนี้ เพราะว่าเป็นหัวใจที่จะทำให้เกิด พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์สร้างสมบารมีไปจนได้บรรลุธรรม เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็จะต้องผ่านการรู้แจ้งเรื่อง รูปฌาน และ อรูปฌาน ทุก ๆ พระองค์แล...สาธุ! (ธรรมสูงอย่างนี้)

กรรมวิธีเข้ารูปฌาน 4.

ให้พบเห็นและแยกให้รู้ความหมายอย่างเดียวในชั้นแรก พวกนั่งสมาธิ เจริญฌาน เจริญวิปัสสนาธรรมต่าง ๆ ปุถุชนจะพบ 5 อย่างนี้ในรูปฌานที่ 1.

ฌานที่ 1. (ปฐมฌาน)

(1) จะพบในจิตใจว่า ยังมี–วิตก พบมีอารมณ์วิตก หรือกังวลเรื่องทางใจต่าง ๆ หรือจะเรียกว่า–ตรึก–คือจิตคิดปรุงแต่งไปเรื่อย ๆ คิดใคร่ครวญ คิดทบทวนทั้งเรื่องดีและชั่วต่าง ๆ (ปุถุชนมีทุกคน)

(2) จะพบในจิตใจว่า ยังมี–วิจารณ์–ในเรื่องต่าง ๆ หรือจะเรียกว่า–มีตรอง–ก็ได้ คือจิตมัวแต่คิดไตร่ตรอง คัดเลือกจิตต้องคิดปรุงแต่งต่าง ๆ

(3) จะพบในจิตใจว่า ยังมี–ปีติ–หรือจะเรียกว่า ความอิ่มใจ ต่าง ๆ ก็ได้

(4) จะพบในจิตใจว่า ยังมี–สุข–หรือจะเรียกว่า ความสบายใจ อันได้เกิดจากพบความวิเวก ผลคือความสงบเงียบ–นิ่งว่างได้มาก.

(5) จะพบในจิตใจว่า ยังมี–สมาธิและเอกัคตา คือจิตตกกระแส มีอารมณ์เป็นหนึ่ง เอกจิต หรือจะเรียกว่า เอกัคตา บรรลุรูปฌาน 1. (ถ้าเข้าฌานได้ถูกต้องจริงจะพบ 5. ด่านนี้)

รูปฌานที่ 2. (ทุติยฌาน)
ให้ลด-ละ-ดับ-และปล่อยวางอย่างเดียว

ในรูปฌานที่ 2. (ทุติยฌาน) จะพบในจิตใจว่า ยังมี-องค์ 3 อย่าง แต่ให้-ลด-ละ-ดับ-และปล่อยวางอย่างเดียว เช่น ให้ละวิตก-ให้ละวิจารณ์-ลงเสียได้ แล้วคงเหลืออยู่แต่-ปีติ-และสุขอันเกิดจากสมาธิกับ-เอกัคตา บรรลุรูปฌาน 2.

รูปฌานที่ 3. (ตติยฌาน)
ให้ลด-ละ-ดับ-และปล่อยวางอย่างเดียว

ในรูปฌานที่ 3 (ตติยฌาน) จะพบในจิตใจ ยังมี-องค์ 2 คือให้ลด-ละ-ดับ-และปล่อยวางอีกอย่างเดียว คือให้ละ-ปีติลงเสียได้ คงเหลืออยู่แต่-สุข-กับเอกัคตา. บรรลุรูปฌาน 3.

รูปฌานที่ 4. (จตุตถฌาน)
ให้ลด-ละ-ดับ-และปล่อยวางอีกอย่างเดียว

ในรูปฌานที่ 4. (จตุตถฌาน) ให้ลด-ละ-ดับ-และปล่อยวางอีกอย่างเดียว จะพบยังมี-องค์ 2 เหมือนกัน คือให้ละ-สุขลงเสียได้ กลายเป็นอุเบกขา คือเฉย ๆ กับ-เอกัคตา บรรลุรูปฌาน 4.

พระคัมภีร์ อ๊วงเซี๊ยงเหลาโจ้ว (พระราชาแห่งฌาน-ครูบา) ได้กล่าวย่อความไว้ว่า รูปฌานทั้ง 4. อย่างนั้น เป็นรูปฌาน คือรูปฌานสมาบัติ มีรูปธรรมอาศัยรูปเป็นอารมณ์ จึงจัดว่าเป็นฌานโลกีย์ รูปาวจรภูมิ นักปราชญ์เขาจัดไว้ว่า เป็นบรมธรรมที่มีมาก่อนพุทธกาลนมนานปีมาแล้ว เป็นของพระ-พุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ ได้ตรัสสอนไว้ แล้วได้ถ่ายทอดกันลงมาเก็บไว้หลาย ๆ ภาษา เป็นสูตรสากล บางเรื่องตกหล่นขาดข้อความเดิมไปก็มี จึงไม่เหมาะสมแก่โลกที่เปลี่ยนแปลงไป ความไม่เที่ยงของแต่ละยุคสมัยมีเท่ากัน มีคุณและมีโทษเท่ากัน พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้ตรัสรู้แล้ว จึงคัดเลือกวางสูตรเสียใหม่ เอาความปลอดภัยใช้ประโยชน์ได้ทันสมัย

เพียงแค่ รูปฌาน 4. เป็นฌานโลกีย์ ถ้าทำถูกกรรมวิธี จะมีสติปัญญาทางโลกีย์ มีธรรมชาติจักษุที่สูงมาก ใช้ควบคุมกายใจให้สงบสุข อยู่นิ่งได้ทุกภาวะ เป็นมนุษย์พิเศษที่คุมธาตุกายใจ ให้ทรงพลังทางจิตใจ แล้วจะเกิดและตายตามที่ตนเองต้องการ จะไปเกิดในภพภูมิใด ๆ หรือเกิดในบ้านเมืองใด ๆ ก็จะไปเกิดได้ตามที่ตนเองต้องการเกิดในแบบนั้นได้อีกด้วย คุณประโยชน์เพียงแค่นี้ก็ยิ่งใหญ่มหาศาล ที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ที่ได้พบพระสูตรบำเพ็ญฌานบารมีได้อย่างนี้ เพราะว่าเป็นหลักธรรม

ที่สูง พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสสอนเฉพาะผู้มีโพธิจิตมุ่งพุทธภูมิ สำรองไว้เป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาลเบื้องหน้า ๆ โน้นต้องรู้หลักธรรมอย่างนี้ หรือพระสูตรที่เป็นบ่อเกิดของ พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระโพธิสัตว์ที่ต้องสร้างสมบำเพ็ญบารมีจนได้บรรลุถึงพุทธภูมิ ต้องผ่านมีสติปัญญาการรู้แจ้งทางอนุสัยจิต และเรื่องรูปฌาน[1] และอรูปฌานต่าง ๆ มาแล้วแล... สาธุ!

อรูปฌาน 4. เป็นฌานโลกุตระ

คณาจารย์เซ็น (ฌาน) สายตรงสอนถ่ายทอดกันลงมาว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี อินเดีย เกิดมาในสหายโลกธาตุนี้ แทบจะไม่ต้องพูด ไม่ต้องสอนธรรมะอะไร ๆ ก็ได้ เพราะว่ามีศาสดาต่าง ๆ เขาได้สอนหลักธรรม เป็นโลกิยธรรมต่าง ๆ ไว้ก่อนแล้ว พระพุทธเจ้า เพียงแค่มุ่งปรับปรุงแก้ไข

1 ชาวจีนกลุ่ม เทวนิยมโบราณใช้พระสูตรของ พระมหาโพธิสัตว์อ๊วงเซียงเหลาโจ้ว ผูกเป็นโศลก ใช้ท่องเป็นบทสวดมนต์ ใช้เป็นคาถาที่ศักดิ์สิทธิ์ป้องกันภัยอันตรายต่าง ๆ พวกพ่อมดหรือหมอผี เอามนต์บทนี้ไปใช้ขับไล่ภูตผีปีศาจต่าง ๆ ไปเลย

โอ.. เมื่อครูโบราณเขาได้สอนถ่ายทอดให้เราลงมาถึงทุกวันนี้ได้ วันนี้เราก็พอมีบุญสอนแจกทานได้ ถ่ายทอดธรรมาณาจักรใจนี้ได้ สืบอายุบุญกุศลให้อมตะต่อไปอีกแล... สาธุ!

จาก ส. โพธินันทะ พ.ศ. 2500

วางหลักโลกียธรรมที่ใช้ให้เป็นประโยชน์ วางสูตรเสียใหม่ ให้หันเข้าเป้าหมายไปที่โลกุตรธรรม โลกุตรธรรมเพียงเท่านั้น ได้ใช้ประโยชน์ทางดับทุกข์กายใจที่ทันสมัย เตือนสติมนุษย์ที่ยังไม่รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ อย่าหลงงมงายอารมณ์ต่าง ๆ จนยึดมั่นถือมั่น (อุปาทาน) เป็นอัตตา ตัวตน ที่บดบังพระนิพพานไว้ตลอดเวลา **ต้องดับอัตตา ดับอุปาทาน ดับทั้งหมด** จึงจะพบทางหลุดพ้นในวัฏสงสารได้ **พระพุทธเจ้า** มุ่งแต่การรื้อสัตว์ขนสัตว์ให้ออกจากการเวียนว่ายตายเกิดในทั้ง 6 ภูมิทางเดียว. **แล้ว**

หัวใจพระนิพพานอยู่ที่ดับอัตตา – พบอนัตตา – เข้าสุญตานิพพานแล ... สาธุ !

แล้วอรูปฌาน 4. ก็จะพบตรงนี้เองเป็นปัจจัตตัง. เป็นปัญญาวิมุตติ ของพระพุทธศาสนาอย่างบริสุทธิ์ และยังทันสมัยอยู่เสมอมาก จะเข้ากับหลักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ได้มากแล ... สาธุ !

พระคัมภีร์มหาสมณะและวิปัสสนาปัญญา
ผูกสอบและแก้อารมณ์ที่หลงผิดต่าง ๆ

พระมหาโพธิสัตว์ อ๊วงเซี๊ยงเหลาโจ้ว (พระราชาแห่งฌาน–มหาครูบา)

มีผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ว่า การที่จะศึกษาสมถะก็ดี สมาธิก็ดี หรือวิปัสสนาปัญญาก็ดี ไม่เคยมีใครผิดหวัง หรือหลงผิดจนเสียสติไปเลย. มีแต่จะทำให้มีสติปัญญาธรรมชาติจักษุ แก้รักษาโรคเสียสติ แก้ความหลงผิดในสัจจภาวะธรรม หลงผิดจนงมงายในอารมณ์ ขาดความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจตนเอง บางคนหลงผิดเอามาก ๆ จนกลายเป็นบางครั้งพูดเอง เออเอง ตามที่จิตตนเป็นอัตตา ตัวตน เกิดความคิดปรุงแต่งไปมาก ๆ แล้วก็จินตนาการไป สร้างภาพนิมิตไปต่าง ๆ นา ๆ (กลุ่มนี้บางคนเสียสติ หรือเพี้ยนไปก็มี)

กรรมวิธีแก้ผู้หลงผิด ต้องสอนให้รู้แจ้งสัจจภาวะว่า การเห็นภาพนิมิตนั้น เห็นภาพในจอจิต เห็นได้จริง แต่ภาพที่เห็นนั้นไม่ใช่ของจริง เป็นภาพนิมิตที่ตนเองคิดสร้างให้มีขึ้น ทำภาพนิมิตนั้นให้เกิดมีขึ้นเองต่างหาก! แล้วก็ยังเอาภาพนิมิตนั้นมาเก็บไว้ในอารมณ์ เก็บไว้ในจอจิตอย่างนี้ต่างหาก!

แล้วการเพ่งดูภาพนิมิต หรือกสิณต่าง ๆ ถ้าเพ่งดูภาพไปนาน ๆ เพียง 1 วัน ภาพนั้นจะติดอยู่ในจอจิตได้นาน ๆ ถึง 7 วัน. ถ้าเพ่งดูภาพนิมิตต่าง ๆ ไปนาน ถึง 1 ปี ภาพนิมิตนั้นจะอยู่ได้นาน ๆ เก็บไว้ในจอจิตถึง 7 ปี. บางคนลืมไปแล้วว่ารูปภาพอย่างนั้น เห็นอย่างนั้น เพราะว่าเราไปทำให้มีขึ้น ไป

สร้างให้เกิดขึ้นเองต่างหาก! ไม่ใช่ของจริงที่เกิดขึ้นเอง ไม่ใช่สัจจภาวะธรรม (เป็นของปลอม) ผิดสัจจธรรม ผิดหลักวิปัสสนาปัญญา.

พระสูตรตรัสไว้ว่า "จิตเกิด–รูปธรรมทั้งหลายก็เกิด, จิตดับ–รูปธรรมทั้งหลายก็ดับ"

กรรมวิธีแก้สูงขึ้นไปอีก ต้องหาอริยครู ผู้รู้แจ้งพระสูตรสอนเรื่องให้รู้ธรรม "อนิจจัง - ทุกขัง - อนัตตา - สุญตา" ก่อน. สรุปความต้องเจริญวิปัสสนาปัญญา จนรู้แจ้งเข้าถึงธรรมชาติจักษุ จนเข้าใจรู้แจ้งเรื่อง "อัตตา–อนัตตา–สุญตา" แล้วจงสอนให้รู้แจ้ง การดับ–อัตตา–ลงได้ก่อน. แล้วจะพบ–อนัตตา. แล้วจงดับ–อนัตตาลงไปอีก จะพบสุญตา–นิพพานแล... สาธุ!

วันนี้ แป๊ะบาง จึงต้องมีความกตัญญูกตเวทีบูชาพระคุณที่ได้เทศนาธรรมทาน ถ่ายทอดธรรมาณาจักรใจแนวนี้ให้แพร่หลายสืบไป เพื่ออุทิศส่วนบุญกุศลตอบแทนบุญคุณครูบาอาจารย์ทั้งหลาย บุญคุณที่ใช้ไม่หมด ที่ท่านได้อุทิศแรงกายใจทรัพย์จัดพิมพ์พระคัมภีร์ชุดนี้สืบมาจนถึงทุกวันนี้แล... สาธุ!

บทที่ 10

หยิน-หยาง-สูตร (อิม-เอี้ยง-เก็ง)

กวงเทียงผ่อสัก (พระอาทิตย์โพธิสัตว์)

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. ตอนอายุ 30 ปี ได้รับเรื่องพระคัมภีร์ หยิน-หยาง-สูตร (อิม-เอี้ยง-เก็ง) ตรัสโดยพระอาทิตย์โพธิสัตว์ (กวงเทียงผ่อสัก) เป็นลายมือ อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า ที่ได้คัดลอกเขียนมาจากภาษาจีนโบราณ 11 ข้อ จากต้นฉบับที่เมืองจีน แล้วได้นำกลับมาเมืองสยาม (ไทย) ด้วยแรงบุญกุศลบารมีของพระสูตรธรรมนี้ มีอภินิหารช่วยดลบันดาลให้ อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า ได้เป็นผู้ก่อตั้งสร้างโรงเจเป้าเก็งเต๊ง (บ่อนไก่) กทม. ได้สมความตั้งใจทุกประการ.

วันหนึ่งอาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า หลังจากที่ได้ส่งต้นฉบับหยินหยางสูตร (อิมเอี้ยงเก็ง) นี้แก่ข้าพเจ้าแล้วท่านยังได้พูดอีกว่า ตอนท่านมีอายุ 21 ปี มีโชคดีได้ไปแสวงหาสัจจธรรม

กันกับ คณะอาจารย์จิวเนี่ยไหล.[1] ตั้งลิบซี. และตัวท่านคือ เล้าเซ้งง้วน. ได้ออกเดินทางลงเรือทะเลไปขึ้นฝั่งที่ ท่าเรือ ซัวเถา เมืองจีน ก่อนสงครามโลกครั้งที่ 2.

แล้วทั้ง 3 ท่านได้สืบเสาะหาอริยครูสายวัดเส้าหลิน (เซี่ยวลิ้มยี่) จนได้ไป นมัสการ พระอาจารย์ผู้เฒ่า เหลาฮั้ว-เสียงไต้โจ้วซือ วัดซิงอำยี่ อ.เท่งไฮ้ ประเทศจีน (เป็นพระภิกษุสายนิกายเซ็น (ฌาน) ได้พักศึกษาธรรมอยู่ร่วม 2 ปี

แล้วได้พบ พระอริยครูผู้เฒ่า 大道法師 ไต๋เต๋าฮวบซือ (มหามรรคธรรมครูบา) อายุ 95 พรรษา เป็นพระภิกษุที่ออกบวชวัดเส้าหลิน (เซี่ยวลิ้มยี่) เดิมแท้. สาธุคุณท่านเห็นเราทั้ง 3 มีความตั้งใจดี มีประณิธานสูงเยี่ยงโพธิสัตว์และเป็นชาวพุทธจีน ที่มาจากเมืองสยาม (ไทย) ต้องการแสวงหาอริยครู เพื่อสอนอริยธรรมแล้วจะได้นำกลับไปไว้ในเมืองไทยสืบอายุธรรมาณาจักรใจนี้ ให้ธรรมทานนี้แพร่หลายสืบไปแล... สาธุ!

---

1 อาจารย์ใหญ่ **จิวเนี่ยไหล.** มรณภาพเมืองจีน. ส่วนศิษย์ **ตั้งลิบซี. เล้าเซ้งง้วน.** มามรณภาพเมืองไทยหมดแล้ว

จาก ธ. ธีรทาส.

ท่านอริยครูผู้เฒ่า ไต๋เต๋าฮวบซือ (มหามรรคธรรมครูบา) ได้รับดอกบัว ที่ยกมือเพื่อไหว้ครูคนละดอก จากศิษย์ทั้ง 3 นี้แล้ว. ท่านก็นิ่งหลับตา ที่มือยังถือดอกบัว 3 ดอกนั้นชูสูง ๆ ท่านสำรวมจิตนิ่งเงียบ! ได้แสดงอภิญญาจิต การรับศิษย์ให้เราเห็นแล้วทึ่ง! คือท่านเอานิ้วมือกดเบา ๆ ลงไปที่พื้นเสื่อนั่งอยู่นั้น ให้ศิษย์เห็นว่า "จะทำวิชา-ตัวเบา-กายว่าง" เพราะท่านเป็นผู้สอนวิชาเหล่านี้อยู่ แล้วท่านก็ลอยตัวมือถือดอกบัว 3 ดอกนั้น ได้ลอย ๆ ขึ้นสูง ๆ จนถึงกระถางธูป แล้วก็ปักก้านดอกบัว 3 ดอกนั้นลงไปที่เจกันสูงใหญ่ หน้าพุทธวิหาร แล้วท่านก็ลอยตัวกลับมานั่งลงที่เดิมนั้น ได้ศิษย์กราบไหว้ สาธุ! (ศิษย์เห็นแล้ว ทึ่ง! มีศรัทธาจิตยิ่งสูงขึ้นไปอีกมาก สาธุ!)

ท่านอริยครูผู้เฒ่า ไต๋เต๋าฮวบซือ (มหามรรคธรรมครูบา) ท่านมีเมตตากรุณาจิตสูงมาก มองการเผยแพร่สัจจธรรมข้ามภพชาติไป ท่านตั้งใจเทศนาสอนชี้แนะพระสูตร สอนถ่ายทอดธรรม "หยิน-หยาง-สูตร (อิม-เอี๊ยง-เก็ง)" พระสูตร มี 11 หัวข้อธรรมะนี้ ท่านได้เทศนาอธิบายอยู่หลายจบ แล้วให้จดคัดลอกไว้. ท่านอริยครูผู้เฒ่า ยังได้สั่งไว้อีกว่า พวกเจ้าทั้ง 3 นี้มีความตั้งใจดีมาก โพธิจิตสูงมาก จงนำพระสูตร 11 ข้อธรรมนี้กลับไปเมืองสยาม แล้วพยายามแสวงหาผู้มีสติปัญญาธรรมจักษุทางภาษา ช่วยกันแปลออกสู่ภาษาสยามสืบไว้ จะได้ช่วยโปรด

สรรพสัตว์ให้รู้แจ้งทางปึ้งแส่ (ปึ้งแส่-คืออนุสัย)[1] สูงขึ้นไปจะได้เข้าถึงฮวบงั้ง (ฮวบงั้ง-คือธรรมจักษุ)[2] ธรรมชาติจักษุได้ง่ายขึ้นบ้าง มีแต่ทางดีเป็นบุญกุศลจะอมตะแล... สาธุ!

อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า ได้พูดกับ ธ. ธีรทาส. ไว้อีกว่า เป็นบุญกุศลที่เราได้เคยร่วมสร้างกันไว้แต่อดีต ๆ คงจะนับชาติไม่ถ้วนแล้ว กุศลผลบุญกรรมดีอันนี้เอง จึงได้ดลบันดาลให้ ธ. ธีรทาส. เกิดมามีโชคดี มีจังหวะชีวิตพบแต่สิ่งที่ดีงาม และมีสติปัญญาทางธรรมชาติจักษุ พร้อมที่จะช่วยผลิตผลงานอย่างนี้ไว้ในภาษาไทยสืบไป

---

1 **ปึ้งแส่ 本性** ภาษาไทยตรงกับคำว่า **อนุสัย** แปลว่า เก็บเรื่องอดีต ๆ เช่นกิเลสตัณหาอุปาทาน ของเก่า ๆ มันสงบนอนนิ่งอยู่ในสันดานเดิม ๆ ปัญญาดั้งเดิม ที่พอเกิดมาก็มีติดตัวมาบ้างแล้วอย่างหนึ่ง. ยังมีคำว่า **แส่ 性 แส่-คือนิสัย)** แปลความว่า นิสัยปัจจุบัน ๆ คือพึ่งเดี๋ยวนี้ หัดเดี๋ยวนี้ เป็นเดี๋ยวนี้ แล้วเก็บเรื่องติดตัวไปจนเป็นนิสัยใหม่ ๆ

2 ฮวบงั้ง **法眼** ภาษาไทยตรงกับคำว่า **ธรรมจักษุ** หรือธรรมชาติจักษุ ใน มหาปรัชญาปารมิตาสูตร. พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ตรัสไว้จักษุทั้ง 5 นี้ทำหน้าที่จักษุแต่ละอย่าง และสติปัญญาแต่ละจักษุก็ยังไม่เหมือนกัน เช่น (1) ตาเนื้อ (มังสจักษุ) 肉眼 (2) ตาทิพย์ (ตาเทวดา) 天眼 (3) ตาปัญญาจักษุ (คือปัญญาโลกีย์) 慧眼 (4) ตาธรรมจักษุ (คือปัญญาโลกียธรรม - เห็นธรรมรู้ธรรมชาติจักษุ) 法眼 (5) ตาพุทธจักษุ (คือตาปัญญาโลกุตรธรรม คือตาของพระพุทธเจ้า) 佛眼

จาก ส. ธโนฆาภรณ์

โอ...ฟ้าดินและสวรรค์ท่านประทานพร นับว่าเป็นโชคดีอย่างมากที่เราได้มีบุญมาพบหน้ากันในชาตินี้ จะทำให้อุดมคติของท่านอริยครูบา ที่เมืองจีนยังไม่ดับสูญ เชื่อว่าท่านช่วยดลบันดาลให้เราได้มาพบกันอีกด้วย สาธุ!

อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า ยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า วันนี้ฉันมีความปีติสุขใจ ปลื้มใจจนน้ำตาไหลซึมออกมา ที่ได้พบหน้า ธ. ธีรทาส. น้องชายในอุดมคติ ฉันได้คอย ๆ วันนี้มาร่วม 20 ปีกว่าแล้ว เป็นน้องที่จะมีสมบัติเงินทองมากมายเท่าไร ๆ จะเอาไปซื้อหรือเอาไปแลกเปลี่ยนหามาก็ยังไม่ได้... (คำพูดนี้กล่าวต่อหน้า ฮ้อชินแซ-อาจารย์ใหญ่โรงเจเป๊าเก็งเต๊ง. เขาช้าง. และแต้ฮีเลี้ยกนายกพุทธสมาคม)

วันต่อมา อาจารย์เซ้งง้วน แซ่เล้า ได้พูดอีกว่า เจ้าจงนำต้นฉบับภาษาจีน พระสูตร หยิน-หยาง-สูตร. (อิม-เอี๊ยง-เก็ง) มี 11 หัวข้อธรรม ซึ่งฉันได้คัดลอกเอามาจากเมืองจีน. จงนำเอาไปปรึกษา ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง หรือ อาจารย์เสถียร โพธินันทะ (ตั้งเม้งเต็ก) ให้ท่านช่วยแปลสอนเป็นภาษาไทยก่อน แล้วช่วยเรียบเรียงเป็นภาษาไทยให้พิมพ์ออกเป็นธรรมทานให้ได้ เพื่อที่จะได้แบ่งปันสติปัญญาธรรมชาติจักขุอย่างนี้แก่ชาวพุทธไทยที่ต้องการจะรู้ไว้บ้าง หรือลูกหลาน ๆ เหลน ๆ จีน ที่

ยังไม่รู้ว่ามีมรดกทางสติปัญญาของบรรพบุรุษให้ไว้ รู้ไว้ใช่ว่าจะต้องเอาบ่าไปแบกคอนหาม มีฝากมรดกขุมทรัพย์นี้ให้ไว้บ้างดีกว่าไม่มีเลยแล... สาธุ!

คุณชิวเล้ง (ชื่อจีน) อย่ามองข้าม 11 ข้อปริศนาธรรมนี้ไป พระสูตรนี้เก็บเรื่องถ่ายทอดกันลงมาหลายพันปี ถ้าใครศึกษา จนรู้แจ้งสัจจธรรมนี้ เพียงข้อเดียว บางทีใช้ไปจนตลอดชีวิตก็ใช้ยังไม่หมดนะ! มีแต่ให้สติปัญญาทางธรรมชาติจักษุอันหาค่าบ่มิได้แล... สาธุ!

ภายหลัง ธ. ธีรทาส. ได้พบและสอบถามหลักฐานที่มากับท่านผู้ใหญ่ ที่เป็นครูบาของสาย โรงเจ–เบ้าเก็งเต๊ง เขาช้าง อ. ปากท่อ จ. ราชบุรี. เช่นท่านอาจารย์ผู้เฒ่า ฮ้อชินแซ. และ กีชินแซ. และมีท่านผู้อาวุโสอีกหลายท่าน แต่ละท่านได้สั่งกำชับ ธ. ธีรทาส. ไว้อีกว่า พวกเราเป็นชาวพุทธแท้จะต้องมีคุณธรรมทางใจ คือความกตัญญูกตเวที เป็นอุดมคติ ต้องเคารพนับถือผู้มีพระคุณต่อโลกมนุษย์อีกด้วย

โดยเฉพาะ กวงเทียงไต้ผ่อสัก (พระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์) พวกศิษย์สายเบ้าเก็งเต๊งจะต้องเคารพบูชากราบไหว้ เป็น "โจ้วซือกง" องค์หนึ่ง คือครูบาอาจารย์องค์แรก หรือผู้ให้กำเนิด ตรัสสอนหลักธรรม พระสูตร หยิน–หยาง–สูตร (อิม

–เอี้ยง–เก็ง) นี้ไว้ ถึงแม้ศิษย์จะปฏิบัติตามหลักธรรมนั้น ยังไม่ได้หมดก็จริง แต่เราต้องเคารพบูชากราบไหว้ เพราะพระสูตรนี้มีอิทธิพลมาก แปลกที่สุด มีพลังงานทางดลจิตใจ เป็นบ่อเกิดที่เร้าใจให้บรรพบุรุษต้นตระกูลเมื่อ 100 กว่าปีก่อน ๆ สายโรงเจ–เบ้าเก็งเต๊ง ต่าง ๆ มาก คือทำให้คิดถึง พระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์ (กวงเทียงไต้ผ่อสัก) แล้วจิตเกิดเร้าใจ มุ่งชักชวนกันคิดริเริ่ม เสียสละเงินทอง ชีวิตกายใจช่วยกันก่อสร้างตั้งโรงเจต่างๆ กันมากแล้ว เพราะพระสูตรนี้เป็นแม่แรงดลบันดาลใจ จึงมีอุดมคติทางใจสูง จึงมีโรงเจสาย เบ้าเก็งเต๊งต่าง ๆ เกิดขึ้นหลายสิบแห่งบ้างก็เลิกล้างไปก็มี บ้างก็กลายเป็นศาลเจ้าไปก็มี

พ.ศ. 2503 ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. ได้นำพระสูตรหยินหยางสูตร (อิมเอี้ยงเก็ง) เล่มนี้ไปให้ ท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง อ่านดูก่อน ท่านอ่านจบแล้วได้พูดว่า ดีมากมีแต่แก่นหัวใจธรรมะ พระสูตรนี้เดิมทีคงจะยาวมากกว่านี้ แล้วการนำไปแกะสลักจารึกไว้ในแผ่นหิน จำเป็นจะต้องย่อความไว้เอาแต่แก่นหลักธรรม. ได้เคยพบรวมในชุมนุมตำนานของสำนักครูภูเขาคงท่งซัว เมืองจีน แต่ยังไม่ได้อ่านละเอียด เพิ่งจะมารู้วันนี้เองว่ามี 11 ข้อธรรม ที่ยังทันสมัยอยู่เสมอ สมควรแปลและเรียบเรียงไว้เป็นภาษาไทยบ้าง สาธุ!

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ พอดีแวะเข้าไปเยี่ยมท่านอาจารย์ตันม่อเซี้ยง. ข้าพเจ้าจึงได้ส่งต้นฉบับพระสูตรนี้เป็นภาษาจีน ให้อ่านดู ท่านอาจารย์เสถียร (ตั้งเม้งเต็ก) สนใจอ่านทันทีจนจบเลย. แล้วได้พูดว่า ตำนานเล่มนี้เก่าแก่มีอายุสมัยพุทธกาล ต้นฉบับเดิมแท้ มีการอ้างอิงสอนกันแพร่หลายในกลุ่มเทวะนิยมจีนมากไปหลายนิกาย เดิมแท้เชื่อว่าคงจะต้องมีข้อความยาวมากกว่า 11 ข้อธรรมนี้ และต้องมีหัวมีท้าย ต้องเห็นใจพระคัมภีร์เก่าแก่เกินกว่า 2,000 ปี นักปราชญ์ท่านช่วยคัดเลือกเก็บไว้ พระอรรถกถาจารย์ฝ่ายจีน ได้รวบรวมเอาไว้แต่แก่นหลักธรรม เก็บไว้ในชุมนุมตำนานเก่า ฝ่ายเซียนในลัทธิเต๋าได้กล่าวถึง ชื่อ พระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์ เพราะว่านิสัยอริยครูจีน ชอบเก็บของดีต่างๆ ในคำสอนของ "ขงจื๊อ-เต๋า-พุทธ" ไม่ว่าจะเป็นศาสดาองค์ไหนพูดไว้ ถ้าพูดถูกต้องสัจจธรรม มีคุณประโยชน์ให้ทางสติปัญญาแก่มนุษย์ ช่วยสรรพสัตว์ได้แล้ว จีนเคารพคุณธรรมนั้น

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้กล่าวต่อไปอีกว่า พระสูตร 11 ข้อธรรมะนี้ ถ้านักศึกษาที่ไม่มี (1) ไม่มีทิฐินิกาย (หรือศาสนา) (2) ไม่มีทิฐิคัมภีร์ (3) ไม่มีทิฐิอาจารย์. คือนักปราชญ์ที่มีวิญญาณอิสระแล้ว มีจิตแสวงหาสิ่งใด มุ่งไป

ที่เป็นบุญกุศล ทำให้ช่วยเกิดสติปัญญาธรรมชาติจักษุได้ เป็นคุณประโยชน์ทางช่วยดับทุกข์กายดับทุกข์ใจได้ทางเดียว ท่านผู้นั้นมักจะสนใจ พระสูตรนี้มาก. สรุปความทั้ง 11 ข้อธรรมนี้ ถ้าใครจับใจความได้ นำไปปฏิบัติจนรู้แจ้งอนุสัยจิตใจได้บ้าง จะนำเอาไปปรับปรุงแก้ไขปัญหาโลก ปัญหาชีวิต ถ้าใช้เป็นยังทันสมัยอยู่เสมอ เพียงข้อปริศนาธรรม หรือประโยคเดียว ถ้าใช้เป็น... บางทีให้ใช้ไปจนตลอดชีวิต ก็ยังใช้ไม่หมด... ตำนานนี้เป็นอักษรจีนโบราณ พวกเซียนในลัทธิเต๋า หรือเทวะนิยมจีนต่าง ๆ ถือเป็นคัมภีร์อักษรศักดิ์สิทธิ์ ต้องบูชารักษาเก็บไว้ใน สำนักครู ภูเขาคงท่งซัว[1] เมืองจีน เรียกว่าเคารพนับถือพระสูตรนี้ มากกว่าชาวพุทธแล... สาธุ!

อาจารย์เสถียร โพธินันทะ ได้อ่านแปลออกมาเป็นภาษาไทยทันที ให้ข้าพเจ้า ธ. ธีรทาส. จดไว้ทั้ง 11 ข้อธรรม. ท่านยังสั่งไว้อีกว่า เวลาพิมพ์ดีดเป็นต้นฉบับได้แล้ว ก่อนตีพิมพ์ขอตรวจดูอีกทีนะ!

---

1 ประวัติศาสตร์จีน พระเจ้าอึ้งตี่ ไปเรียนเต๋ากับท่านศาสดาจารย์ **กวงเส่งจื้อ** สำนักครู แห่งภูเขาคงท่งซัว จีน. ถ้าจะนับมาถึง พ.ศ. 2512 สำนักครูภูเขาคงท่งซัว จีน ก็จะต้องมีมานานถึง 4,000 กว่าปี

จาก **ตันม่อเซี้ยง.**

หยิน-หยาง-สูตร (陰陽經)

กวงเทียงไต้ย่อสัก (พระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์)

แปลโดย ส. โพธินันทะ

เรียบเรียงพิมพ์โดย ธ. ธีรทาส.

ดังได้สดับฟังมาอย่างนี้ สมัยหนึ่งนมนานปีมาแล้ว มีตำนานเก่าแก่ว่า กวงเทียงไต้ย่อสัก (พระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์) ได้ตรัสสอนพระสูตรนี้ไว้แก่สาวก สำนักคร แห่ง ภูเขาคงท่งซัว ประเทศจีน ภายหลังศิษย์ได้สอนถ่ายทอดสืบกันลงมานมนานปี ไว้ว่า มีพระสูตรเรื่อง "หยินหยางสูตร (อิมเอี๊ยงเก็ง)" 11 ข้อธรรม ได้มีการจารึกเป็นอักษรจีนโบราณ ในแผ่นหิน สีเขียว ได้ขุดพบเขตสุสานเก่า แผ่นศิลานั้นแตกหัก ตรงมุมที่จารึกวันเดือนปีก็ขาดหายไป พระสูตรทั้ง 11 ข้อธรรม มีดังต่อไปนี้

(1) โอ...อมิตาพุทธ! (สติปัญญาธรรมจักษุเป็นแสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด) กุลบุตรกุลธิดาใด ๆ ที่เกิดมาแล้วในสหายโลกธาตุนี้ จะทำอย่างไร? ให้มีสังขารชีวิตพอมีความสุขกายสบายใจ ให้ทรงอยู่รอดมีอายุทรงพลังกายใจยืนนาน ๆ ได้ตามที่ตนเองต้องการ ผู้นั้นจะต้องแสวงหาวิชาการและศึกษาสูตรศาสตร์ ที่ให้สติปัญญาความรู้แจ้งแก่อนุสัยจิตใจ มีสติปัญญารู้กฎของธรรม

ชาติฟ้าดิน "ฟ้าและดิน" ต่าง ๆ ไว้บ้างพอสมควร จึงจะอาศัยธรรมชาตินั้นช่วยให้ทรงอยู่รอดไปได้นาน ๆ อย่างไม่เที่ยงสักพักหนึ่งก่อนแล...

(2) โอ...ดวงอาทิตย์ และ ดวงจันทร์ มีคุณมหาประโยชน์แก่สัตว์โลกและสิ่งที่มีชีวิต พฤกษาชาติ การเพาะปลูกและสืบพืชพันธุ์ทั้งหลายอย่างมหาศาล พระคุณของแสงอาทิตย์เป็นบ่อเกิดของพลังงาน "หยาง (เอี๊ยง)"

พระคุณของแสงจันทร์ เป็นบ่อเกิดของพลังงาน "หยิน (อิม)" ซึ่งตั้งแต่สร้างเป็นโลกขึ้นมา ถ้าหยิน–หยาง (อิม–เอี๊ยง) ปรุงกันได้ส่วน ก็มีคนเกิดขึ้นมา พวกคนเผ่าพันธุ์เดิมก็มาจากพวกลิง แต่พวกคนพัฒนาสติปัญญาได้เร็วกว่าพวกลิง จึงแยกจากลิงมาเป็นคนป่าเถื่อนค่อย ๆ พัฒนาขึ้นมาเป็นมนุษย์ มีศีลธรรม มีวัฒนธรรม เป็นสังคมจดจำเก็บเรื่องมีประวัติศาสตร์ มีนักปราชญ์คนแรกของโลก จนถึงคนสุดท้ายมาถึงทุกวันนี้ ก็ยังไม่มีผู้ใดแตก หรือรู้กฎของธรรมชาติ "หยิน–หยาง (อิม–เอี๊ยง)" นี้รู้ได้จนหมด รู้พระคุณอันยิ่งใหญ่มหาศาลนี้แล...

(3) โอ...หยิน–หยาง (อิม–เอี๊ยง). ถ้ามีความสมดุลของฟ้าและดิน มีอำนาจก่อให้เกิดพลังงานร้อนและเย็น เป็นบ่อเกิดให้กำเนิดของสรรพสิ่งที่มีชีวิต (วิญญาณ) และสรรพ

สิ่งที่ไม่มีชีวิต (ธาตุต่าง ๆ) ธรรมชาติสร้างสิ่งเหล่านี้ให้มานม นาน ๆ จนไม่อาจที่จะนับอายุว่านานปีเท่าไร ๆ ได้ เป็นอจินไตย

โอ...กุลบุตรและกุลธิดาในอนาคตกาล จะต้องสอนให้มีความกตัญญูกตเวที เป็นอุดมคติทางใจ และจงช่วยกันอนุรักษ์ธรรมชาติ คือมรดกโลกของดั้งเดิมที่มีอยู่นั้นเอาไว้ก่อน จึงจะมีความสัมพันธ์อยู่รอดร่วมกัน เป็นสุขกายสบายใจ เมตตากรุณาธรรมบารมียังคุ้มครองโลกแล...

(4) โอ...วัตถุธาตุต่าง ๆ ที่ธรรมชาติให้มา ถ้าเข้าถึงธาตุแท้ของมัน และรู้กฎของการผสมผสาน ใช้เป็นทำให้ถูกกรรมวิธี ความสมดุลของธาตุ ถูกธาตุ จะยังผลในการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติ และการสร้างรูปทรงหรือลักษณะแบบอย่างที่มีศิลปเร้าใจมนุษย์ มีพลังงานดึงดูดอารมณ์ และการเปลี่ยนแปลงทางจิตใจสรรพสัตว์แล...

(5) โอ...กายและจิต เป็นของคู่มีในธรรมชาติของสรรพสัตว์ ให้วิญญาณสัตว์โลกอาศัยพักพิงสังขารทรงอยู่รอดไปได้ชาติหนึ่ง ๆ ที่ไม่เที่ยง แล้วก็ผ่านไป.

ถ้าเข้าถึงธรรมชาติของกายและใจนั้น จะพบปึ้งแส่ 本性 (ปึ้งแส่-คืออนุสัย) ถ้ารู้แจ้งอนุสัยตน จะทำผิดน้อย ทุกข์ทางใจน้อย จะมีความสงบเย็นว่างเบากายใจมาก. ถ้ารู้กรรมวิธีควบคุมธาตุ 4 ในกายและใจตนเอง รู้การผสมผสานของธรรมชาติกาย

และใจนั้น จะทำให้ก่อกำเนิดสังขารรูปแบบของสรรพสัตว์ต่างๆ ได้ตามที่ต้องการมากแล...

(6) โอ...สัตว์โลก หรือมนุษย์นี้จะอยู่คนเดียวแทบจะไม่ได้เลย จึงต้องผูกมิตรยอมเสียสละบ้าง เพื่อสร้างเมตตากรุณาธรรมบารมีไว้คุ้มครองโลก แล้วสรรพชีวิตจะต้องอาศัยกันเกิดขึ้น...อาศัยกันตั้งอยู่...อาศัยกันแตกดับสลายไป...จึงจะยังสังขารชีวิตต่าง ๆ ให้ทรงอยู่รอดไปได้ชาติหนึ่ง ๆ ที่ไม่เที่ยง ตามธรรมชาติความเป็นมาอย่างนั้นเอง (ยู้ไล้) และตามธรรมชาติความเป็นเช่นนี้เอง (ยู้สี) คือตถตาแล...

(คำว่า ตถตา ก็คือคำที่พระพุทธเจ้า ใช้เรียกพระองค์เองว่า ตถาคต นั่นเอง)

(7) โอ...มนุษย์หรือสรรพสัตว์ จะให้ความสงบสุขกายสบายใจ ให้สังขารชีวิตพอทรงอยู่...พออด...พอทน...พออาศัยอยู่รอดไปได้ชาติหนึ่ง ๆ นั้น ไม่ใช่เป็นของที่ผ่านไปได้ง่าย ๆ นัก จะต้องช่วยกันอบรมสั่งสอนสังคม บอกลูกสอนหลาน ๆ ให้สร้างค่านิยม มีอุดมคติทางใจสูง คือมีความกตัญญูกตเวที ซึ่งเป็นคุณธรรมทางใจให้สูงไว้ก่อน.

แล้วจะต้องสอนให้สนใจการปรับปรุงสังขารชีวิต ปรับดุลในร่างกายใจให้รู้ทันไว้เสมอ ๆ จะต้องระวังความไม่เที่ยง การแปรปรวนของธาตุ 4. (1. ธาตุดิน 2. ธาตุน้ำ 3. ธาตุไฟ

4. ธาตุลม)[1] เป็นปัญหาที่จะต้องเผชิญหน้าอันใหญ่โตของสัตว์โลกทุก ๆ ชีวิต ภายในร่างกายใจตนเองก่อน. จึงจะพอยังสังขารชีวิตให้ทรงอยู่รอดผ่านไปได้ชาติหนึ่ง ๆ ที่ไม่เที่ยงแล...

(๘) โอ...ส่วนภายนอกร่างกายใจตนเองก็เช่นกัน ตามคัมภีร์เต๋า สอนไว้ว่าต้องอาศัย ธาตุทั้ง 5. เช่นมี (1. ธาตุทอง (กิม) 2. ธาตุไม้ (บัก) 3. ธาตุน้ำ (จุ้ย) 4. ธาตุไฟ (ฮ้วย) 5. ธาตุดิน (โท้ว) ยังมีอิทธิพลคุมสังขารชีวิตสัตว์โลก ต้องสนใจการปรับดุลไว้เสมอ ๆ จึงจะพอยังประทังตนให้มีอายุทรงพลังสดชื่นยืนนาน ๆ จะได้มีความสุขกายเบาใจตามวิสัยที่โลกียชนต้องการได้มาก

ถ้าสูงยิ่งขึ้นไปอีก ใครได้บรรลุเต๋า คือเข้าถึงธรรมชาติของเต๋า จะช่วยให้มีชีวิตกายใจประสานกลมกลืนกับธาตุทั้ง 5. จะเข้ากับธรรมชาติแห่งตถตาได้มาก "ตถตา" แล...

ถ้าเกิดมีทุกข์ทางใจ มีภัยเผชิญหน้ากับปัญหาชีวิต พวกที่เข้าถึงตถตา จะไม่หวั่นไหวทางจิตใจ ยิ้มต้อนรับกรรมวิบาก

---

1 เรื่องธาตุ 4. มี (ดิน 土 น้ำ 水 ไฟ 火 ลม 風 เป็นบรมธรรม อินเดียมีสอนกันมาก่อนพุทธกาล.

เรื่องธาตุ 5. มี (ทอง 金 ไม้ 木 น้ำ 水 ไฟ 火 ดิน 土 จีนมีสอนก่อนพุทธกาลแล...

จาก ส. โพธินันทะ

อย่างนั้นได้มาก เอาทุกข์นั้นมาเป็นประโยชน์ทางฝึกจิตใจ แสวงประโยชน์จากทุกข์นั้นได้เสียเลย คือมีสติปัญญาพิจารณาดู ว่าเราจะพออด พอทนไปได้นานเท่าไรเสียเลย ทดสอบอารมณ์ดูภูมิธรรมตนเองบ้าง ฉะนั้นผู้บำเพ็ญพรตจนได้บรรลุเต๋า เป็นเซียนชั้นสูงของเมืองจีน ผู้ที่ได้เข้าถึงตถตา เช่นฤาษี โยคี ชั้นสูงของอินเดียโบราณ จึงมีอายุทรงพลังยืนนาน ๆ เป็น 100 หรือเป็น 1,000 ปีก็มีแล...

(9) โอ...พระบรมธรรม ที่ถ่ายทอดสอนสืบ ๆ กันลงมาได้กล่าวไว้ว่า ปุถุชนโพธิสัตว์ อริยโพธิสัตว์ มหาโพธิสัตว์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุก ๆ พระองค์ได้ช่วยกันเสียสละชีวิตกายใจ บูชาอุดมคติการสร้างสรรค์ทศบารมีธรรมาณาจักรใจแนวทางนี้ไว้โปรดสรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิแล... สาธุ!

(10) โอ...หลักธรรมที่โลกนี้ขาดไม่ได้ คือ พรหมวิหาร 4 ประการ. เช่น (1) เมตตา 慈 (2) กรุณา 悲 (3) มุทิตา 喜 (4) อุเบกขา 捨

คือพรหมวิหาร 4 ประการ ที่พระพุทธเจ้า นักปราชญ์ทุกยุคทุกสมัยยอมรับ เรียกว่าเป็นบรมธรรม ยังคุ้มครองโลกให้เกิดมีความสงบสุขเย็นว่างเบากายสบายใจ มีสันติภาพอันยาวนาน ๆ ได้เกิดขึ้นแก่โลกแล... สาธุ!

(11) โอ...อุดมคติโพธิสัตว์ เป็นบรมธรรมสอนเพื่อให้มุ่งการช่วยปลดปล่อยสรรพสัตว์ ที่ยังหลงงมงายในอารมณ์ขาดสติปัญญาความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ มิใช่จะสร้างบารมีได้เพียงแค่ชาติเดียว มิใช่การบังคับวิญญาณสัตว์ จะเป็นอัตตา. ต้องพยายามพัฒนาสติปัญญาวิญญาณสรรพสัตว์ จากอัตตา ยกให้สูงขึ้นไปสู่อนัตตา เป็นเป้าหมาย. โพธิสัตว์จึงทำแต่หน้าที่การเพาะเชื้อเม็ดพืชพันธุ์บุญ และปลูกกุศลแห่งพุทธะจิต หว่านไปให้ประทับจิตมนุษย์ ติดวิญญาณสัตว์โลกทั้งๆ ไว้ที่ก่อน ไม่หวังผลการตอบแทนทันตาเห็น จงปล่อยผลบุญกุศลนั้นไปก่อนคอยๆ เหตุปัจจัยบารมีของสัตว์โลกถึงพร้อมขึ้นมาเมื่อไรแล้วผลนั้นจะเกิดขึ้นมาเอง "เหตุให้เกิด...ก็ต้องเกิด...เหตุให้ดับ...ก็ต้องดับ..." ถ้าโลกียะเขาสุดทางแล้ว หรือหมดแรงกรรมวิบากนั้นแล้ว จะพบถึง "ตถตา" คือความเป็นมาอย่างนั้นเอง พบ "ตถตา" ความเป็นไปเช่นนั้นเอง. "โลกุตระ" จะเข้าเอง สุญตานิพพานธรรมจะเข้ามาแทนที่เอง จะส่งผลถึง "พุทธภูมิ" แล...สาธุ!

เดือนที่ 11 จีน วันที่ 19 จีนทุกๆ ปี ชาวจีนถือว่าเป็นวันประสูติ ของพระอาทิตย์มหาโพธิสัตว์ ตามโรงเจนิยมบูชากราบไหว้ด้วยผลไม้ และอาหารเจที่ไม่มีเนื้อสัตว์ต่างๆ ทำบุญใส่บาตรพระภิกษุสามเณรต่างๆ จากเล้าเซ้งง้วน

บทที่ 11

วันงานศพนักบุญ-นำตำนานจีน

มากรุงสยาม พ.ศ. 2454

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

เตี่ยข้าพเจ้าคือ ซินแซกิมเช็ง แซ่เล้า ได้เคยบอกสอนลูกชายให้จดไว้ก่อนว่า เตี่ยเกิด พ.ศ. 2435 ต. ซิงเลี๊ยว อ. โพ้วเล้ง ประเทศจีน วัยเด็กได้ไปศึกษาสำนักเซ็น (ฌาน) กับท่านอริยครู เหล่าฮั้วเสียง ไต้โจ้วซือ วัดซิงอำยี่ สายวัดเส้าหลิน (เซียวลิ้มยี่) อ. เท่งไฮ้ ประเทศจีน ที่วัดนั้นมีอริยครูชั้นจอหงวน หนีภัยการเมืองออกบวช รู้ธรรมชั้นสูง "โลกุตรธรรม" มาก แตกฉานเรื่องศาสนา "ขงจื๊อ-เต๋า-พุทธ" เป็นอริยโพธิสัตว์ที่หาได้ยาก ท่านสอนฌานต่าง ๆ แล้วทำฌานให้ดู สอนอภิญญา 6 ก็ทำให้ดู ศิษย์เห็นแล้ว ก็ต้องทึ่ง! ทุก ๆ คน ท่านพูดได้ทำได้อีกด้วย เตี่ยเรียนจนถึงอายุ 15 ปี ท่านเจ้าอาวาสวัด ได้คัดเลือกเตี่ยให้ฝึกหัดการเป็นครู เพราะว่าเป็นคนจดจำพระคัมภีร์เก่ง จะได้สอนศาสนาเปรียบเทียบทุกลัทธินิกายให้แก่พระภิกษุสามเณรที่เข้ามาบวชใหม่ สอนอยู่ถึง 5 ปี จนถึงอายุ 20 ปี ท่านเจ้าอาวาสวัด เป็นครูใหญ่ได้ขอร้องให้เตี่ย

อย่าเพิ่งออกบวช ท่านได้ส่งให้เตี่ยลงเรือที่ ท่าเรือซัวเถา ข้ามทะเลจีนมาสืบเสาะค้นหาศิษย์ต่าง ๆ ที่มากรุงสยาม (ไทย) เพราะเกิดสงครามภายในเมืองจีน บ้านเมืองไม่สงบ และได้เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 อีกด้วย จึงได้ขาดการติดต่อทางจดหมายมานานถึง 20 ปี แล้วคนกลุ่มนี้จะเป็นตายหรือร้ายดี หรือยังพอมีเหลือชีวิตไว้ที่ไหนกันบ้าง เมื่อค้นพบเบาะแสเรื่องราวบ้างแล้ว ให้เขียนส่งรายงานกลับไปเมืองจีนอีกด้วย

เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ท่านเป็นต้นตระกูลของนามสกุล "วงศ์โพธิ์พระ" และเป็นผู้ให้กำเนิด ผู้มีนามปากกาว่า ธ. ธีรทาส. เตี่ยท่านเคยบอกลูกชายไว้ว่า เตี่ยเป็นคนจน ไม่มีสมบัติเป็นวัตถุเงินทองมากพอที่จะส่งให้ลูกชาย ให้มาเรียนหนังสือต่อที่กรุงเทพ ฯ ได้. แต่เตี่ยท่านได้เคยพูดกับลูกชายไว้ว่า เตี่ยเป็นนักบุญที่ร่ำรวยด้วยวิชาโบราณ เป็นปุถุชนโพธิสัตว์ที่แบ่งปันวิชาการ วิทยาธรรมทานให้แก่สรรพสัตว์ จะมีสมบัติให้ลูกได้ก็อย่างนี้.

เกิดมรณญาณรู้วันตายก่อน 3 ปี.

เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า พอถึงอายุ 46 ปี ท่านเกิดมีมรณญาณ คือสติปัญญาญาณ ที่ได้รู้วันเดือนปีที่จะตาย รู้ก่อนล่วงหน้า 3 ปี. เรื่องนี้ตอนใกล้ ๆ จะตาย เตี่ยท่านได้เคยพูดแก่ศิษย์ไว้ว่า วิชา

มรณญาณ ของสายตรงนิกายเซ็น (ฌาน) จากอินเดีย เก็บเรื่องวิชาการอย่างนี้ไว้ดีมาก เป็นภาษาทิเบต และภาษาจีนโบราณ และทางเซียนในลัทธิเต๋าชั้นสูงเองก็มี ไม่เคยได้พบหลักฐานในพระคัมภีร์สายอื่น ๆ ท่านพูดว่า คงจะเป็นบุญกุศลทันตาเห็น ที่ท่านสมัยยังหนุ่มได้เคยเป็นครูสอนพระคัมภีร์ต่าง ๆ นี้ ให้แก่พระภิกษุสามเณรอยู่ถึง 5 ปี จึงเป็นบุญกุศลสนองตอบมาในวันนี้ เกิดมีมรณญาณจะรู้ว่าจะมีอายุอยู่ในโลกนี้ ถึง 49 ปีก็ตาย

เป็นความจริงตอนที่เตี่ยเป็นครูสอน พระคัมภีร์มรณญาณต่าง ๆ นั้น ด้วยใจจริงยังสงสัยมาก ว่าจะทำได้อย่างนั้นเชียวหรือ? เตี่ยถือว่า ได้พูด ได้สอนไปตามตัวอักษรที่เขาจารึกไว้สืบลงมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว เพราะว่าบางคัมภีร์เตี่ยท่องได้แบบพระสวดมนต์ ที่เขาชอบพูดกันว่า "พูดภาษาคนได้ แบบนกแก้วหรือนกขุนทอง เจ้าตัวนกนั้นมันพูด ๆ ไป ๆ อย่างนั้นเอง แต่เจ้าตัวนกมันไม่รู้ความหมายในคำพูดนั้นเท่าไรนักเลย"

สาธุ! ฟ้าดินและพระบรมครูบาอาจารย์ ช่วยเป็นพยานถ้ามรณญาณของ เตี่ยกิมเซ็ง แซ่เล้า ที่รู้ว่าจะตายอายุ 49 ปี (พ.ศ. 2484) ถ้าเตี่ยตายในปีนั้นจริงละก็ใช้ได้ ไม่ผิด ไม่เป็นบาปกรรมที่พูดที่สอนผู้อื่น ๆ ไว้ทั้งหมดอีกด้วย ผลงานวิทยานิพนธ์เหล่านี้จงได้แบ่งปันวิชาการให้มนุษย์รู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจ ขอให้แพร่หลายอมตะในภาษาไทยสืบไปแล... สาธุ!

เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า ตายจริง

ตามมรณญาณ พ.ศ. 2484

พอถึง พ.ศ. 2484 ปลายปี เตี่ยกิมเช็ง อายุ 49 ปี (ระหว่างสงครามญี่ปุ่น) ท่านตายจริงเป็นโรคไทฟอย ท่านไม่กินยา สั่งเสียศิษย์และลูกเมีย แล้วพูดว่าเป็นกรรมวิบากที่เคยฆ่าชีวิตสัตว์ตาย หรือกินเลือดเนื้อสัตว์ในชาติก่อน ๆ และชาตินี้ก็มีบ้าง ต้องขี้เป็นเลือดตาย ท่านยอมรับกรรมโดยไม่มีทุกข์ทรมานใจ ท่านว่าจะได้หมดเวรกันที. กราบลากันก่อน ท่านตายตอนเช้ามืด ที่บ้านโพธิ์พระยา อ.เมือง สุพรรณบุรี

วันงานศพ ซินแซกิมเช็ง แซ่เล้า

วันงานศพนักบุญจีน ซินแซ กิมเช็ง แซ่เล้า ได้มีคณะผู้นำประธานศาลเจ้า และผู้จัดการโรงเจ หลายจังหวัด พอรู้ข่าวก็รีบมาเรือยนต์ ได้ช่วยเป็นเจ้าภาพจัดงานศพให้เป็นเกียรติอย่างสูง คณะลูกหลานต้องขอบพระคุณ จารึกไว้ที่นี้เป็นบุญคุณที่ใช้ไม่หมดในวัฏสงสารอย่างสูง

วันพบ หลวงพ่อเช้ง วัดพร้าว

คณะกรรมการ 10 ท่านได้พร้อมใจกันเรียกให้ ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า นำทางไปที่วัดพร้าว ขอพบ หลวงพ่อเช้ง ได้แจ้ง

ความประสงค์ให้ หลวงพ่อเช้ง ทราบว่าจะขอหาที่ขุดหลุมฝังศพ ซินแซ กิมเช็ง แซ่เล้า

หลวงพ่อเช้ง ท่านได้กล่าวแก่คณะกรรมการ 10 ท่านนั้นว่า ซินแซ กิมเช็ง แซ่เล้า เมื่อ 3 ปีก่อนได้เคยนำ พระมหาเอี่ยม[1] มาขอฝากให้พักไว้จำพรรษาวัดนี้ เพื่อที่จะต้องการช่วยการแปลและเรียบเรียง ตำนานจีน และพระคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ต่าง ๆ ไว้เป็นภาษาสยาม

หลวงพ่อเช้ง ยกมือขึ้นไหว้! แล้วอุทานขึ้นมาว่า โอ! อนิจจัง... ซินแซครูสอนเซ็น (ฌาน) ของอาตมาได้จากโลกนี้ไปแล้ว ท่านมุ่งพุทธภูมิ ยังจะต้องสร้างสมบุญกุศลโพธิสัตว์ ธรรมทานบารมี ยังจะต้องเกิดอีก ขอให้ได้พบ ท่านครูซินแซ กิมเช็ง ในชาติหน้า ๆ อีกด้วยเทอญ สาธุ! ขอให้ท่านไปเกิดตามอุดมคติทุกประการแล... สาธุ!

---

1. พระมหาเอี่ยม ๆ เป็นพระสมถะนิ่งสงบได้มาก ไม่อยากดัง เป็นลูกชาวจีนแคะเกิดที่ อ ท่าม่วง กาญจนบุรี ใกล้ภูเขาแดนกะเหรี่ยง. มีนิสัยชอบค้นคว้าความลึกลับ ที่ยังแอบซ่อนไว้ตามภูเขาป่าถ้ำลึกลับต่าง ๆ ท่านเคยธุดงค์ไปศึกษาธรรม นมัสการ **พระอาจารย์มั่น ภูริทัต.** **และหลวงพ่อปาน วัดบางเหี้ย.** และได้เคยเป็นผู้นำ **ซินแซ กิมเช็ง แซ่เล้า** ไปนมัสการ **หลวงพ่อวัดมะขามเฒ่า.** เตี่ยได้บอกว่า ยังได้ช่วยทำบุญด้วยแรงกาย คือทำหน้าที่เป็นเสมียนจีน ช่วยจดชื่อคนจีนที่มาทำบุญสร้างวัดคนจีนมากันแน่นวัด

จาก ธ. ธีรทาส.

วิชาที่พระพุทธเจ้าเอาไว้สอน พระโพธิสัตว์ สอนวิชานั่งสมาธิเข้ารูปฌาน 4. ตาย

คณะกรรมการบางท่านรีบหากระดาษดินสอขอจดทันทีเลย หลวงพ่อเซ้ง ท่านยังกล่าวแก่คณะกรรมการ 10 ท่านนั้นไว้อีกว่า ซินแซ กิมเซ็ง ได้เคยสอนเซ็น (ฌาน) ให้ท่านฝึกการนั่งสมาธิ จะนั่งหรือจะนอน หรือจะเดิน ก็ต้องให้มีสมาธิตามธรรมชาติของกายใจตนเอง.

แล้วสูงขึ้นไปอีก ฝึกการเข้ารูปฌานต่าง ๆ แต่ต้องใช้กรรมวิธีการเจริญ "อานาปานัสสติภาวนา" นำทางไปก่อน คือการกำหนดจิตไปที่ลมหายใจเข้า และลมหายใจออก. ซินแซ กิมเซ็ง ได้บอกไว้ว่า ขอให้หลวงพ่อทำไปนานๆ สมาธิจะเกิดตามมาเอง ถัดไปจึงยกจิตขึ้นสู่องค์ฌานต่าง ๆ ได้ จนถึง "รูปฌาน หรืออรูปฌาน" ก็ได้ พระคัมภีร์เก่าแก่ตั้ง 2,000 กว่าปีสอนไว้อย่างนี้

คณาจารย์เซ็น (ฌาน) ในประวัติศาสตร์จีน ได้สอนพระเจ้าแผ่นดิน ฮ่องเต้จีน มามากมายแล้วว่า ให้เจริญธรรมอย่างนี้ไปนาน ๆ ไปจนถึงวันหนึ่ง "โลกียะสุดทาง–โลกุตระจะเข้ามาแทนที่เอง" คือให้มองไปว่า "สังสารวัฏกับนิพพาน

อยู่ในที่เดียวกัน" หรือพูดง่าย ๆ ไม่มีวัฏสงสาร ก็คือนิพพาน. (โลกียะถ้าสุดทาง-โลกุตระจะพบเอง) เป็นปริศนาธรรมคิดเอง

เจริญธรรมทางนี้ไปนาน ๆ จะมีวันหนึ่ง หลวงพ่อเซ้ง จิตจะโพลง! จิตแวบโพลง! แวบ! เข้าช่องว่าง (สุญตา) ได้หยุดความคิดปรุงแต่งของโลกียรมณ์ทั้งปวง ตรงนั้นเป็นปัจจัตตัง หลวงพ่อ จะรู้ว่าจิตช่างสว่างไสวในธรรมชาติจักษุ จนรู้แจ้งอนุสัยภายในกายใจตนเองได้มาก แล้วจะกลายเป็นคนที่นิ่งว่าง เย็นเบากายสงบสบายใจได้มากที่สุด ถึงแม้ยังไม่หลุดพ้นวัฏสงสาร แต่จิตจะไม่ค่อยหวาดกลัวในอุปาทานต่าง ๆ จิตไม่หวั่นไหวต่อโลกธรรมต่าง ๆ ได้มาก. บันเทิงใจในธรรมชาติแห่งวัฏสงสารเลย ก็ได้แล...

แล้วยังอาจจะมีสติปัญญาสูง วิเศษสุดยอดของโลกมนุษย์ที่ต้องการรู้ คือจะเป็นพระราชา หรือเศรษฐี คนรวยคนจน นักบุญ นักพรตทุกชาติทุกภาษา มีความอยากรู้ว่า อายุตนเองจะยืนนานไปอีกกี่ปี จะตายอายุเท่าไร ๆ สูงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งคือตายได้ตามต้องการ ไม่ต้องเจ็บไข้ได้ป่วย ตายได้ด้วยการกำหนดจิต เจริญอยู่ในรูปฌานต่าง ๆ ดับจิตในรูปฌานนั้นเอง มีได้เป็นได้ ทำได้มากมายแล้ว ตรงนี้เงินทองมีมากมายจะซื้อทันทีไม่ได้ ต้องเจริญธรรมสร้างบารมีจนเกิดมีมรณญาณ จึงทำได้

พระไตรปิฎก ของมหายาน เก็บเรื่องไว้ทั้งของหินยาน (เถรวาท) เป็นทะเลกว้างใหญ่ ทุกลัทธินิกายก็ว่าได้ โดยเฉพาะพระคัมภีร์ มรณญาณ สรุปยอดที่มาคือต้นตอของ อินเดีย เก็บเรื่องไว้เป็นภาษาทิเบต และภาษาสันสกฤต แปลไว้เป็นภาษาจีนมาก ส่วนทางภาษาบาลีที่กล่าวถึงเรื่องนี้มีน้อยมาก เป็นหลักธรรมชั้นสูงที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี เอาไว้ตรัสสอนผู้ที่มุ่งมั่นพุทธภูมิ คือผู้ที่เตรียมตัวเอาไว้สำรองที่จะเป็นพระพุทธเจ้า ในอนาคตกาลอีกนับเป็นมหากัปเบื้องหน้าโน้น ๆ กันเลย สาธุ!

พระสูตร ตรัสไว้ชัดเจนว่า ผู้ที่มุ่งเจริญโพธิสัตว์ธรรมบารมี ทุก ๆ ท่านจะต้องเริ่มเรียนรู้การเกิด และการตายของสรรพสัตว์ในทั้ง 6 ภูมิไว้ก่อน. (1) ต้องรู้กรรมวิธีเกิดของสังขารชีวิต (2) ต้องรู้กรรมวิธีตายของสังขารชีวิต (3) ต้องรู้กรรมวิธีตายได้ตามที่ต้องการจะตาย คือตายได้อย่างไรที่ไม่ต้องกลัวตาย และยินดีในการตายแบบนั้น ได้ท่องเที่ยวไปโปรดสรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ. (มีเกิดแล้ว จะต้องมีตาย เป็นของคู่กัน) ถ้ารู้กรรมวิธีตายได้แล้วจะไม่กลัวตาย หรือจะบันเทิงใจในการ

ดับจิตตายไปแบบอย่างนั้นอีกด้วย ตายแล้วร่างกายยังแห้ง แข็ง ไม่เน่าเปื่อยจะอยู่นานอีกกี่ปีก็ทำได้ มีได้[1]

สูตรรหัสลับของสวรรค์

เตรียมตัวตาย 7 ปี

สรุปสูตรศาสตร์การเตรียมตัวตาย ใช้เวลาก่อน 7 ปี (ทำจริง ๆ เพียง 7 เดือน) เริ่มต้นต้องฝึกหัดกรรมวิธีควบคุมเรื่องอาหารที่ทำให้เนื้อในร่างกายคนเน่าเปื่อยง่าย ๆ ก่อน เช่นพวกเลือดเนื้อสัตว์ต่าง ๆ หันไปเริ่มค่อย ๆ ฝึกหัดกินพืชผักผลไม้ทดแทนไป คือกินพืชผักผลไม้ทุกชนิดให้มาก ๆ ต้องใช้เวลา 7 ปี.

---

1 **ธ. ธีรทาส.** อายุ 26 ปีได้ไปนมัสการท่านเจ้าคุณ พระอาจารย์**พุทธทาส**. ครั้งที่ 3 สวนโมกข์ อ. ไชยา จ. สุราษฎร์ธานี แล้วได้ถามท่านเจ้าคุณพระอาจารย์ว่า พระภิกษุไทย ที่มีมรณญาณดับจิตขาดใจตายแล้วตัวแข็งแห้ง ร่างกายไม่เน่าเปื่อย หรือที่เขาเรียกว่า ดับจิตในรูปฌานนั้น ท่านอาจารย์ได้เคยพบเห็นมาบ้างไหม ?

พระอาจารย์พุทธทาส. ได้ตอบว่า ได้เคยพบเห็น ตอนนั้นท่านยังเป็นเด็ก พอจำความได้ มีพระอาจารย์ ชื่อ **พระปลัดทุ่ง ฯ** ที่พุมเรียง อ.ไชยา ท่านชอบสอนการเจริญ **อานาปานัสสติภาวนา** มีมรณญาณบอกวันตายไว้ก่อน ท่านมรณภาพแล้ว ร่างกายตัวแข็งแห้งไม่เน่าเปื่อย มีได้เป็นได้อย่างที่คัมภีร์เซ็น (ฌาน) สอนไว้

จาก ธ. ธีรทาส.

ตำราโบราณหลายพันปี ได้กล่าวเรื่องนี้ไว้ตรงกันว่า ร่างกายมนุษย์พอเกิดมาก็เริ่มเปลี่ยนแปลงเรื่อย ๆ ให้สังเกตุดูง่าย ๆ เด็กทุกคนเช่นมีอายุ 1 ปี พอกินอาหารเจริญเติบโตไป ถึง 7 ปี ร่างกายจะเปลี่ยนแปลงไปมากเท่าไร แทบจะไม่ใช่เด็กคนเดิมแล้ว. พอให้กินอาหารไปจนครบ 15 ปีจะโตแค่ไหน...เนื้อหนังกระดูกโครงสร้างของรูปร่างกาย ตำราว่า ธาตุ 4. หรือธาตุ 5. ในร่างกายใจของคนนั้น ได้เปลี่ยนแปลงไปแค่ไหน... อย่างนี้จะพอมองเห็นภาพธรรมชาติหรือยัง มันไม่เที่ยง มันขึ้นอยู่กับสารอาหารต่าง ๆ สูตรศาสตร์อย่างนี้ยังมีกล่าวไว้อีกมาก มันขึ้นอยู่กับการบำเพ็ญธรรมทานบารมี มีเจตนาคือกรรม มีกรรมแล้วย่อมจะต้องมีกรรมวิบากผลของกรรมนั้น.

พระสูตรยังตรัสไว้ในพระคัมภีร์มรณญาณ ว่า "จิตเกิดรูปธรรมทั้งหลายก็เกิด. จิตดับรูปธรรมทั้งหลายก็ดับ" เป็นบรมธรรมแล... สาธุ!

พระคัมภีร์มรณญาณ ยังตรัสสอนไว้ว่า กรรมวิธีที่จะทำให้มีอายุยืน เป็นร้อยปี หรือถึงเป็นพันปีก็ได้ แต่ต้องบำเพ็ญเพียรทางกายและทางจิตจนได้บรรลุธรรมถึง "วัชรกาย และวัชรจิต" คือกายใจทรงพลังงานของการมีสังขารชีวิต พวกฤาษี โยคี อินเดีย โบราณทำได้ พวกเซียนชั้นสูงในลัทธิเต๋า

ก็ทำให้มีอายุยืนนานได้ตามที่ต้องการ เก่งการเจริญสูตรศาสตร์อย่างนี้ ซึ่งเหมาะสมสำหรับ พระโพธิสัตว์ นักบุญ นักพรตที่เป็นครูบาอาจารย์ทางจิตวิญญาณ ที่ต้องทำการงานสอนสรรพสัตว์ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาการตายอายุสั้นๆ ในชาติหนึ่งๆ มีอายุอยู่ทำงานสืบพระพุทธศาสนายืนนานเป็นตัวอย่าง ให้โลกทึ่ง! ชาวโลกมีศรัทธาจิตสูง สาธุ!

พระคัมภีร์โบราณ และพระอริยครูบาอาจารย์สายนี้ ได้เทศนาสั่งและสอนกล่าวเตือนไว้ว่า ปุถุชนจะออกบวช ถือศีลไม่ใช่ของง่ายๆ ปุถุชนคนโลกีย์จะต้องฝึกหัดการเดินอยู่ในสายกลางก่อน แล้วคำว่าเดินสายกลางของชีวิต แต่ละบุคคลนั้นบุญบารมีไม่เท่ากัน หรือไม่เหมือนกัน จะให้เป็นอย่างเดียวกันทันทีหมดยากมาก ต้องค่อยๆ ปรับปรุงไว้เสมอจึงทรงอยู่รอดได้

(1) ปุถุชนคนโลกีย์ ถ้ามุ่งรักษาแต่ศีลวินัย ให้เคร่งครัดบริสุทธิ์ดีมากอย่างเดียว แต่ถ้าขาดสมาธิมาก จิตใจมักจะไม่สงบดี บางคนประสาทตึงเครียดจนเกินไปก็มี เพราะมัวแต่ยึดมั่นถือมั่นศีลวินัยนั้น (อุปาทาน) แน่นจนเกินไป ไม่เป็นสายกลางแก่สังขารชีวิตของตนเองในขณะนั้น ที่มีบุญอยู่ได้อย่างนั้น ระยะยาวนานมักจะไปไม่รอดอย่างนี้เป็นต้น มีทุกศาสนา

(2) ปุถุชนคนโลกีย์ถ้าสมาธิมีมาก แต่ขาดสติปัญญาที่ให้ความรู้แจ้งแก่อนุสัยจิตใจตนเอง จิตใจก็ยังไม่สงบดีเช่นกัน เพราะจิตขาดสติปัญญาธรรมชาติจักษุ ยังไม่ดับทุกข์ทางใจ เพราะจิตยังเกิดดับมีความคิดปรุงแต่งแต่โลกียรมณ์ หรือโลกธรรมทั้งปวง

(3) ปุถุชนคนโลกีย์ที่เป็นทุกข์กายใจ เพราะจิตไม่หยุดพัก จิตไม่เข้าช่องว่าง (สุญตา) จิตจึงปล่อยวางไม่ได้ จึงไม่พบสุญตาวิหารธรรม (เป็นโลกุตรธรรม เป็นสุญตานิพพาน) เป้าหมายของ พระพุทธศาสนาอยู่ที่ตรงนี้

หลวงพ่อเช้ง ท่านเห็นผู้ฟังสนใจจดกันไว้ ท่านบอกว่า เอาไว้วันหลังค่อยมาจดกันใหม่ยังมีมากกว่านี้

ท่านจึงกล่าวอีกว่า อาตมา ขอรับเรื่องเป็นผู้จัดการหาที่ขุดหลุมฝังศพให้ครูเซ็น (ฌาน) เอง คณะกรรมการก็ สาธุ! เห็นดีด้วยทุกประการ

หวนกลับมาที่บ้านเรื่องงานศพ
ได้ฝังตำราพระคัมภีร์จีนในหีบศพ

คณะกรรมการจีน 10 ท่าน ได้กลับไปที่บ้าน ต.โพธิ์พระยา ใช้ธูปหอม และไม้จันทน์เทศ เอามาต้มน้ำ แล้วเอาน้ำนั้นมาเช็ดตัว ปลงศพ แล้วใส่เสื้อยาวชุดสวดมนต์สีขาว แล้วก็ได้นำ

สังขารของ ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า อายุ 49 ปี ยกขึ้นลง ใส่ในหีบศพไม้สัก เพื่อที่จะตั้งให้เขาสวดมนต์ทำบุญ เคารพศพตามประเพณี 2 คืน พ.ศ. 2484 ตายตรงตามปีที่ท่านบอกไว้.

คณะกรรมการศาลเจ้า และโรงเจต่าง ๆ ได้ถาม คุณแม่บุญสิน แซ่จึ๋ง แล้วพวกตำราจีน และหนังสือพระคัมภีร์จีนเก่า ๆ มีตั้งมากมายของ ซินแซ นั้นจะให้ทำอย่างไรดี ?

คุณแม่บุญสิน แซ่จึ๋ง ได้ตอบว่า ให้คัดเลือกเอาไว้แต่ที่เป็นภาษาไทย ที่ลูกชาย ซิวเล้ง เขาอ่านออก เอาไว้ก็แล้วกัน ส่วนภาษาจีนเก่า ๆ ทั้งหมดนั้น ก็ให้ใส่หีบบรรจุกับศพท่านไป "ให้เจ้าของเขาเอาไป-ของแกเอามาก็ให้แกเอาไป" แล้วก็ไม่เห็นมีใคร ๆ ที่จะมาอ่านหนังสือของแกนรู้เรื่องกันอีกด้วย

แล้ว คุณแม่บุญสิน แซ่จึ๋ง ก็ยังได้ไปเอา ซออู้จีน 1 คัน มาส่งให้อีก แล้วก็พูดว่า เป็นของที่รักชอบโปรดปรานที่สุดของซินแซ ถ้าซออู้จีน คันนี้หายไปจากบ้าน แปลว่ารู้กัน ท่านซินแซ หนีหลบออกไปเที่ยวตามป่า ที่มีต้นไม้ มีนกมาก ๆ ท่านชอบสีซออู้คันนี้แล้ว เรียกพวกนกบางตัวมาฟังเสียงนี้ได้ มันก็แปลกใจ ! มันฟังเสียง สีซออู้จีน แล้วก็ชอบบินลงมาหา

ท่าน ใกล้ ๆ ตัวท่าน ท่านก็ชอบพูดคุย บางตัวจับมันไว้ที่มือก็ได้ เล่นกับนกมันพอใจ แปลกใจจริง ๆ ฉะนั้นขอให้เอาซออู้จีน คันนี้ใส่ลงไปในหีบให้เจ้าของท่านไป จะได้มีเพื่อนที่รักคู่ใจ ติดตามไปเกิดชาติหน้า ๆ อีกด้วยสาธุ !

ทำบุญด้วยอาวุธเจ้าเหม็ง ที่ลี้ภัยสงคราม-เฉียนหลง

คณะกรรมการจัดงานศพ ได้ถามคุณแม่บุญสิน แซ่จึงอีกว่า แล้วยังมีอาวุธเก่าจีน เช่นพวกมีด พร้า ง้าว ด้ามยาว ๆ แบบที่กวนอูถือ และพวกดาบคู่ หอกแหลม สามง่ามมีด้ามยาวๆ เป็นของเก่ามาจากเมืองจีนหมด มีเขียนชื่อ บอกวันเดือนปี เจ้าของหมด จะให้ทำอย่างไรดี ?

คุณแม่บุญสิน แซ่จึง ได้ตอบว่า โบราณวัตถุเหล่านั้นเป็นของครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ และเพื่อน ๆ ซินแซ ส่วนมากมีอายุรุ่นพี่ หรือรุ่นพ่อ ได้นำเอามาฝากไว้เพื่อหนีภัยสงครามบางอย่างเจ้าของให้ปกปิดไว้ก่อน เป็นอาวุธเจ้าราชวงศ์เหม็งเป็นของแม่ทัพนายกองชั้นผู้ใหญ่ ได้ทำศึกสงครามในประวัติศาสตร์ ก่อนจะตายได้ฝากศิษย์สืบทอดเก็บไว้เป็นความลับ บอกต่อกันลงมาหลายชั่วอายุคนแล้ว พวกนี้พอแก่ชราภาพมากแล้ว

ก็ต้องหาที่เก็บไว้ตามถ้ำภูเขา หรือหาผู้ที่ไว้ใจได้ฝากไว้ มีมาฝาก ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า ให้จดเก็บความลับไว้ก่อน พอฝากกันแล้วก็หายจากไป ไม่เห็นมีใครหวนกลับมาขอเอาคืนไปเลย... ถ้าท่านเหล่านี้ยังมีชีวิตอยู่ แต่ละท่านอย่างน้อยมีอายุ 80 ปีหรือถึง 100 ปีขึ้นไปก็มี คงจะตายในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 นี่หมดแล้ว

คุณแม่บุญสิน แซ่จึง ได้บอกแก่คณะกรรมการนั้นอีกว่า พวกอาวุธสงครามเหล่านี้ คงจะต้องได้ฆ่าคนตายมามากมาย ไม่รู้ว่าฆ่าตายไปเท่าไรชีวิต มีบางคืนฉันนอนหลับไป แล้วได้ฝันเห็นมีคนจีนมากมาย แต่งตัวแบบพวกเล่นงิ้วก็มี แล้วก็เข้าบ้าน มาถือเอาอาวุธเหล่านี้ไว้ในมือ ฉันตกใจตื่นขึ้นมาคิดดูแล้วก็หวาดๆ เสียวๆ มันก็กลัวๆ บ้างเหมือนกันนะ...

คณะกรรมการงานศพ ได้ฟังแล้วก็ยกมือขึ้นไหว้! แล้วออกปากขอ...ว่าถ้าอย่างนั้น ก็ขอแบ่งเอาไปไว้ตามศาลเจ้า และโรงเจต่างๆ เพื่อที่จะได้ให้เขาชม และบูชาเป็นของเก่า โบราณวัตถุทางประวัติศาสตร์ และเป็นของศักดิ์สิทธิ์ได้ไหม? จะได้บุญกุศลอีกมากมาย

คุณแม่บุญสิน แซ่จึง ได้ยกมือขึ้นไหว้ สาธุ! ทันทีเลย ได้พูดว่า เอาไปเลย! เจ้าของเขาจะได้บุญบ้าง ขอให้เหลือ

เอาไว้แต่ เกี่ยม[1] เล่มเล็ก เล่มเดียว คือกระบี่ซึ่งเป็นของคนทรงเจ้า ผู้ดูแลศาลเจ้าพ่อหลักเมือง สุพรรณบุรี ท่านเป็นเพื่อนของซินแซ กิมเช็ง แซ่เล้า ได้มอบกระบี่เล่มนี้ให้เป็นของขวัญวันแต่งงาน

1. เรื่องเกี่ยม หรือกระบี่จีน เป็นของเจ้าพ่อหลักเมืองสุพรรณบุรี มีปลอกทองเหลืองสวมใส่ สมัยโน้นต้องประมูลกันตั้ง 1 ชั่ง เอาไว้บูชาเป็นของศักดิ์สิทธิ์ บ้างใช้เป็นมีดหมอ คุณแม่เคยพูดอีกว่า ตอนที่ลูกอายุ 9 ขวบ **หลวงพ่อเช้ง** ท่านให้ใช้กระบี่หรือเกี่ยมอันนี้ตัดผมเปียนิดเป็นพิธี แล้วโกนหัวบวชเณร ให้ลูกมาครั้งหนึ่งแล้ว

จากแม่บุญสิน แซ่จึง

ด.ช. ชิวเล้ง แซ่เล้า อายุ 14 ปี ได้ช่วยเขาคัดเลือกเอาไว้แต่หนังสือชุดตำนาน **"ศิษย์โง่ไปเรียนเซ็น** (ฌาน) **และชุด ศิษย์-เต๋า-เซียนเซ็น"** ที่เขียนไว้ด้วยลายมือ **พระมหาเอี่ยม ฯ** และลายมือที่คัดไว้ของ **ชิวเล้ง** ก็มี. แล้วคอยไปอีก 20 ปีหลัง ๆ ข้าพเจ้ามาใช้ นามปากกาว่า **ธ. ธีรทาส.** ตอนนั้นได้มาเป็นเลขานุการ **พุทธสมาคม เป่าเก็งเต๊ง บ่อนไก่** กทม. จึงได้มีบุญบารมีพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน พิมพ์ครั้งแรก พ.ศ. 2536 **เตี่ยกิมเช็ง แซ่เล้า** ได้บอกไว้ว่า คงจะต้องใช้เวลาเพาะเชื้อบุญกุศล และหว่านเมล็ดพืชพันธุ์แห่งโพธิจิตนี้ไปอีกเป็น 100 ปีจึงจะเกิดผลเป็นเนื้อนาบุญที่ดีพุทธธรรม **"อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา"** จะแพร่หลายเป็นคุณประโยชน์แก่ผู้ที่ต้องการความรู้แจ้งทางอนุสัยจิตใจได้อย่างมหาศาลแล... สาธุ !

จาก ธ. ธีรทาส.

คุณแม่บุญสิน แซ่จึง ยังมีของเก่า เช่นเครื่องลายคราม สังคโลก ชุดแจกันโบราณจีนทั้ง 5 มีเครื่องทองเหลืองเก่า แต่ละอย่างมีเขียนชื่อเจ้าของฝากไว้ทั้งหมด. คุณแม่บุญสิน ท่านก็ฉวยโอกาสนี้ ได้บอกยกให้ทำบุญทานไปด้วย ขอให้แบ่งเป็น 6 แห่ง เพื่อที่จะได้แบ่งปันกันเอาไปไว้ตามศาลเจ้า และโรงเจต่างๆ สาธุ!

คุณแม่บุญสิน แซ่จึง หันมาปลอบใจลูก ได้พูดกับลูกชาย ชื่อ ชิวเล้ง แซ่เล้า ไว้ว่า ของโบราณวัตถุต่างๆ เหล่านั้นแม่รู้ว่าลูกรักและชอบมาก. แต่ลูกก็ต้องอนุโมทนา สาธุ! ด้วยเสียสละอันยิ่งใหญ่อีกด้วย เพราะว่าไม่ใช่ของเตี่ย หรือของแม่ซื้อไว้หรือสร้างไว้เลยนะลูก! ทั้งหมดนั้นเป็นของผู้อื่นๆ เขานำเอามาฝากไว้นานแล้ว บางอย่างได้ฝากเตี่ยเจ้าไว้ก่อนที่จะแต่งงานกับแม่ก็มี เพราะว่า เตี่ย ของเจ้าเป็นคนตรงและซื่อสัตย์ มีคุณธรรมทางใจเพื่อแบ่งปันแก่สรรพสัตว์ไว้สูงมาก จึงมีมิตรสหายเคารพนับถือไว้ใจกันมาก

นักพรตจีนฝากสมบัติเงินทอง

แล้วยังมีอีกอย่าง พวกนักพรตจีน บางท่านแอบนำเอาทองคำแท่ง และสร้อยทอง แร่ทรายทอง แหวนทำด้วยเงิน นาค และเงินพดด้วง ก้อนเล็ก ก้อนใหญ่เท่าไข่ห่านก็มี เงินเหรียญจีน

อีแปะจีนเก่า ๆ ได้นำเอามาฝากเก็บไว้เป็นห่อ ๆ แต่ละห่อ เตี่ยเจ้าได้เขียนชื่อเจ้าของ และวันเดือนปีที่ฝากไว้ที่ห่อจนหมด ท่านเหล่านี้ได้ฝากไว้ แล้วก็หายเงียบ จากไปอย่างไร้ตัวตนที่จะหวนกลับมาถาม มาดูกันอีกเลย! เป็นหลวงพ่อเฒ่า หลวงตาจีนแก่ชราภาพมาก บางองค์อายุยืนเกินเป็น 100 ปีขึ้นไปก็มี ท่านว่าขอธุดงค์เข้าป่าหลบตามภูเขาบำเพ็ญบารมี เพื่อหนีภัยการเมืองพระเจ้าเฉียนหลง ส่วนมากมาจากเมืองจีน แล้วมาหลบอยู่ในเมืองสยาม (เสียมหลอก๊ก) มีศิษย์ติดตามมาก็หลายองค์ แม่เห็นแล้ว ก็แปลกใจ ทึ่งมากที่สุด ตรงที่ทุก ๆ ท่านปลงได้ตกหมด มีราศีแจ่มใส จิตได้ปล่อยวางทางใจจริง ๆ พอได้ฝากวัตถุสิ่งของเหล่านี้แล้ว ก็จากไป แล้วเงียบลืมเลย! หรือตายไปกันจนหมดแล้ว ก็ไม่รู้...

หลังจากงานศพ–ขินแซกิมเซ็ง แซ่เล้า
คุณยายสุด (คืออาม้า) ให้หล่อพระพุทธรูป

คุณยายสุด คืออาม้าผู้เลี้ยง ธ. ธีรทาส. จนถึง 6 ขวบ ท่านเห็นยังมีสมบัติอันมีค่าต่าง ๆ นี้แล้ว ก็ได้พูดเตือนคุณแม่บุญสิน แซ่จึง บ่อย ๆ ว่า ลูกสิน โบราณวัตถุและสิ่งของต่าง ๆ เหล่านั้น ยังมีเหลืออยู่อีกหลายอย่าง แล้วก็ไม่ใช่ของลูกสินเลย แล้วเจ้าของวัตถุเหล่านั้น ก็ไม่เห็นมีใครมาขอเอาคืนไปเลย...

คุณยายสุด ได้สอนลูกสิน อีกว่าสมควรปล่อยวางทางใจ... ได้แล้ว หรือหาโอกาสทำบุญทานเป็นครั้งที่ 2 คือหล่อเป็นองค์พระพุทธรูป แล้วยกให้แก่วัดไปเลย. เจ้าของวัตถุนั้นก็จะได้บุญกุศลอีกด้วย แล้วถ้าหากว่า เกิดมีบางคนเขาได้หวนกลับมาทวงคืน เจ้าจงบอกเขาตามความเป็นจริงนั้นไป แล้วจงนำเขาไปดู พระพุทธรูปที่หล่อไว้แล้วได้เลย! เชื่อว่าเขาจะต้องอนุโมทนา สาธุ!

คุณแม่บุญสิน แซ่จิ๋ง จึงได้ตัดสินใจทำบุญ ปล่อยวางทางใจอันยิ่งใหญ่ ท่านว่าเป็น "สุญตาทาน" ได้เก็บรวบรวมทรัพย์สินเงินทองของมีค่าได้ 2 ปี๊บ แล้วได้ให้น้องชาย พี่ชายช่วยกันขน หาบพวกขันสำริด ขันลงหิน ถาดโตก เครื่องทองเหลืองเก่าต่าง ๆ ขนกันตั้ง 8 เที่ยว ไปที่วัดพร้าว หลวงพ่อเซ้งท่านกำลังประกาศจะหล่อพระพุทธรูปองค์ใหญ่

หลวงพ่อเซ้ง ท่านได้ให้แม่บุญสิน แกะห่อทอง ห่อเงินต่าง ๆ แล้วอธิษฐานจิต ให้บอกแก่เจ้าของวัตถุเหล่านั้นด้วยว่าวันนี้ได้ทำบุญฝากฝังไว้ในองค์พระพุทธรูป เพื่อสืบอายุบุญกุศลของพระพุทธศาสนาสืบต่อไป แล้วก็เทเครื่องทองคำ นาคและเงินก้อน เทลงไปที่เตา ตรงเบ้าหล่อพระ ซึ่งกำลังหล่อพระไฟแดง และเครื่องทองสำริด หล่อจนละลายอีกเตาหนึ่งเขาได้หล่อเป็นองค์พระพุทธรูปนั่งสมาธิ แปลว่าแม่ได้ส่งคืนเจ้า

ของเขาไปแล้ว ส่วนผ้าที่ห่อเงินและทองต่างๆ นั้น หลวงพ่อเซ้ง ท่านให้แม่อธิษฐานจิต บอกแก่เจ้าของอีกครั้ง แล้วใส่ลงไปที่เตาไฟ เผาไปอีกด้วยเลย!

โอ...แม่โล่งอก สบายเบาใจทันที หมดหน้าที่ ที่จะต้องคอยเป็นห่วงดูแลรักษาให้เขาอีกต่อไปแล้ว สุญตาทาน ไม่ยึดมั่นถือมั่นหรือหวังผลตอบแทนใดๆ ช่างเป็นสุข ปีติใจว่างเบากายใจวันนี้เองแล...สาธุ!

แม่-ปลอบขวัญลูกชาย

คุณแม่บุญสิน แซ่จึง ได้บอกกับลูก ชิวเล้ง วันนี้อีกว่า ลูกมีอายุย่าง 14 ปีแล้ว เตี่ย ของลูกได้จากโลกนี้ไปแล้ว ลูกก็โตแล้ว พอที่จะเอาตัวรอดได้แล้ว ไม่ต้องเสียใจมากมายนัก เป็นของไม่เที่ยง วัตถุภายนอกกายเหล่านั้น เป็นของมีอยู่ประจำโลกมนุษย์ที่ไม่เที่ยง ใครมีบุญเกิดมา หรือได้สร้างสมกรรมดีไว้แต่ชาติก่อนๆ ก็จะได้มีบุญพบเห็น หรือมีบุญอาศัยครอบครอง เพียงแค่มีลมหายใจเข้า และลมหายใจออกเท่านั้นเอง ถึงที่สุดแล้ว เป็น "อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา-สุญตา" จริงๆ

ดัง เตี่ย เจ้าได้เคยสอนไว้ว่า คนเราเกิดมาชาติหนึ่ง ก็มีพ่อแม่พี่น้องญาติมิตรชุดหนึ่ง พอตายไปแล้วเกิดใหม่อีกชาติ

หนึ่ง ก็มีอีกชุดหนึ่ง. ไม่ว่าจะเป็นชาติคน หรือชาติสัตว์ใด ๆ ก็มีกรรมวิบากอย่างนี้เหมือนกัน. แล้วจะเป็นสมบัติเงินทองวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ถ้าลูกมีจิตใจสร้างกรรมดีในการศึกษาวิชาความรู้ต่าง ๆ เอาไว้ช่วยตัวเองได้ มีสติปัญญาดี มีอุปนิสัยดี เข้ากับสังคมที่ดีได้ มีวาสนาดี เป็นคนขยันในการงานต่าง ๆ ลูกจะสร้างตัวเองได้ สร้างสมบัติต่าง ๆ เหล่านั้นได้เอง สูงขึ้นไปอีก ถ้าลูกมีโพธิจิต (จะมีพลังงานสากล) คือจิตที่แบ่งปันให้แก่สรรพสัตว์ สมบัติสิ่งของเหล่านั้นจะมีมาเองนะลูก! ดูแบบอย่างเตี่ย เจ้าซี่มีมาเองทั้งปวงแล... สาธุ!

ดังคำสอนคนโบราณ เตี่ยเจ้าชอบสอนศิษย์ไว้ว่า "คนซื่อกินไม่หมด–ถ้าคนคดกินไม่นาน หรือกินหนเดียวอด" หรือพอนาน ๆ ไป บางทีจะอดตาย เพราะว่าสังคมที่ดี หรือมิตรสหายที่ดีไม่ไว้ใจ จะไม่มีคนดีคบหาสมาคมด้วย ในระยะยาวนาน ๆ ไปเป็นคนอาภัพ จะขาดเพื่อนที่ดี ขาดผู้อุปถัมภ์ที่ดีและขาดความอบอุ่นทางจิตใจด้วย โลกนี้ต้องมีมิตรสหายไว้บ้าง จะอยู่คนเดียวไม่ได้นะลูก!

คำสอนจากเตี่ยและแม่ พูดไว้วันนี้ให้ลูกถือว่า เป็นสมบัติเป็นมรดกยกให้ลูกสืบไปแล... สาธุ!

จาก ธ. ธีรทาส.

บทที่ 12

หลวงพ่อเซ้ง-เทศนาสูตรรหัสลับสวรรค์
เอี้ยซินแซ-บันทึกพระธรรมสูตรที่อมตะ

เรียบเรียง โดย ธ. ธีรทาส.

หลวงพ่อเซ้ง ท่านได้บอกสอนให้แก่ เอี้ยซินแซ ตอนที่ตามไปออกบวชเป็นพระภิกษุ 1 พรรษา. หลวงพ่อเซ้ง ท่านได้บอกไว้อีกว่า ท่านครู ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า เป็นนักปราชญ์พระไตรปิฎก ฝ่ายมหายานจีนที่หาได้ยาก ท่านได้เคยสอนธรรมแล้วหลวงพ่อท่านจดบันทึกย่อความไว้ว่า สมัยหนึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ได้ประทับอยู่ในถ้ำภูเขาคิชกูฏ อินเดีย ได้ตรัสสอน พระคัมภีร์มรณญาณ ให้ไว้แก่พระโพธิสัตว์ 1,250 รูป ที่มีจิตใจมุ่งมั่นในพุทธภูมิ

แล้ว พระคัมภีร์มรณญาณ นี้ได้ตกทอดสืบลงมาเก็บไว้เป็นภาษาทิเบต และภาษาจีนโบราณ ซึ่งเขาบูชาไว้อย่างสูงสุดยอดว่าเป็นความลับเป็นรหัสลับของสวรรค์หรือฟ้าและดินทีเดียว.

สรุปความพระคัมภีร์มรณญาณนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าศากยมุนี ได้สอนไว้เฉพาะ พระโพธิสัตว์ ทุก ๆ พระองค์จะ

ต้องเรียนรู้การเกิดของสรรพสัตว์ และเรียนรู้การตายของสรรพสัตว์ สูงขึ้นไปอีกชั้นจะต้องเรียนรู้กรรมวิธีตายได้ตามต้องการตายของตนเองอีกด้วย คือต้องให้เรียนรู้มีปัญญาญาณ รู้วันเดือนปีการตายของตนเองอีกด้วย เอาไว้ตอนแก่วัยชราภาพของสังขารชีวิต จะได้เตรียมตัวตายได้อย่างสงบ วางแผนล่วงหน้า 7 ปีก่อน. (แต่ถึงเวลาจะตายจริงเอาจริงเพียง 7 เดือน)

ในระหว่างตลอดเวลา 7 ปีนั้นต้องใช้การเจริญ อานาปานัสสติภาวนา นำทางไปด้วย จนยกจิตขึ้นสู่ รูปฌาน 4 สูงขึ้นไปอีกชั้นจนจิตคุมธาตุ 4. (ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม) แบบอินเดีย. หรือคุมธาตุ 5. (ทอง-ไม้-น้ำ-ไฟ-ดิน) แบบเซียนในลัทธิเต๋าชั้นสูง จีน. พระสูตรนี้เป็นบรมธรรมสูตรสากล พวกฤาษี โยคีโบราณทำได้ พวกเซียนชั้นสูงก็ทำได้ และบาทหลวงของศาสนาคริสต์ที่เคร่งศีลวินัยก็เคยมีทำได้ตามสูตรนี้ เรียกว่า ดับจิตในรูปฌาน 4. ได้คือปราชญ์แท้ในทางจิตวิญญาณวิชาการอย่างนี้ ตัวตายจะแห้งแข็งไม่เน่าเปื่อยนั่งอยู่อย่างนั้นเป็น 100 ปี หรือ 1,000 ปีก็ยังทรงสังขารไว้ได้ เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ ไม่ใช่ฉีดยา ไม่ใช่ดองยาทำมัมมี่.

พระสูตรมรณญาณ หรือกรรมวิธีตายได้อย่างนี้ เหมาะสำหรับครูบาอาจารย์ผู้สอนวิชาทางจิตวิญญาณ หรือนักบุญ นักบวชผู้ชราภาพ ตายได้ตามต้องการอย่างมีศักดิ์ศรีของวิชาการ

นั้น เป็นที่เคารพศรัทธาจิตของศิษย์ และปวงชนอย่างสูง ไม่ต้องไปหล่อรูป ปั้นรูป เป็นทองเหลืองสำริดต่าง ๆ เอาองค์จริงตั้งไว้อย่างนั้นแล ... สาธุ !

สูตรเตรียมตัวตายที่นิยมใช้ 7 เดือน

ข้อสำคัญที่สุดต้องมีโลกียบุญ พบสถานที่มีอากาศสดชื่นดี มีต้นไม้สวนป่าใบเขียวขจี ลมพัดผ่านเย็นสบายกาย จิตแจ่มใสอารมณ์ดี หรือตามถ้ำภูเขามีน้ำตกไหลผ่าน ป่าช้า เรือนว่างที่หลบมุมสังคมมนุษย์ได้สงบดี ต้องการความเงียบเฉียบอย่างเดียว. แล้วศิษย์หรือคนที่อยู่รอบข้างจะต้องรู้นิสัยกัน รู้อารมณ์กันว่าที่การหุบปากนั่งนิ่งเงียบนาน ๆ ได้นั้น คือการบำเพ็ญฌานอย่างหนึ่ง อย่ามาชวนพูดคุยต่าง ๆ (จะทำลายสมาธิ) หรืออย่ามายัดเยียดให้กินอาหารต่าง ๆ หรือให้กินยาต่าง ๆ (เป็นการทำลายสมาธิ-เป็นบาป) ยกเว้นผู้บำเพ็ญฌาน หรือเจ้าตัวนั้นเรียกร้อง หรือขออะไร ๆ บางอย่าง จึงทำให้ตามนั้นจะเป็นบุญ. ถ้าทำหรือส่งสิ่งของอะไร ๆ ให้แล้ว ต้องนิ่ง อย่าถามซอกแซกจะเป็นการทำลายความสงบให้เขาต้องพูด ต้องตอบ คือเป็นการทำลายฌานสมาบัติ เรื่องอย่างนี้มีแทบทุกประเทศที่ยังเข้าใจผิดกันมาก

วันที่ตัดสินใจจะเดินทางนี้ ต้องฝึกหัดการถือมังสวิรัติ (เจ) คือได้หลีกเลี่ยงพวกเลือดเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ที่จะทำให้กินเข้า

ไปฝังไว้ในร่างกายคน จะทำให้เนื้อในร่างกายคนเน่าเปื่อยง่าย ๆ ส่วนพืชผักผลไม้ต่าง ๆ ทำให้เนื้อในร่างกายคนหายเน่าเปื่อยดีกว่า ทดลองดูได้ตั้งแต่โบราณอริยครูสอนไว้ว่า จงเอาเนื้อสัตว์ และพืชผักหรือผลไม้ เอาไปวางไว้ที่กลางแจ้งดูสัก 3 หรือ 5 วัน จะรู้เห็นทันทีว่า เนื้อสัตว์นั้นจะเน่าเปื่อย มีแต่พวกตัวหนอนชอนไชมาก ส่วนพืชผักนั้นจะแห้งไป เพียงเท่านี้ก็ได้หลักฐานเป็นคำตอบว่า ถ้าคนกินเข้าไปฝังไว้ในร่างกายตลอดชีวิต จะเป็นอย่างไรพึงคิดดู......

วันจะตายก่อน 7 เดือน จะต้องฝึกลดพวกอาหารหยาบ ๆ พวกมีกากแข็งมาก ๆ ย่อยยาก เช่นพวกข้าวสุกหรือข้าวสวย จะต้องค่อย ๆ ลดลงก่อน ให้เหลือเพียงกินข้าวต้ม จากข้าวต้มให้ลดเหลือเพียงแค่น้ำข้าว จากน้ำข้าวให้ลดลงเหลือเพียงแค่น้ำดื่ม. ต้องเจริญอานาปานัสสติภาวนา หรือสวดมนต์บริกรรมเท่าที่ตนถนัด คือล่อจิตให้สงบ เป็นสมถะวิธี ต้องเป็นคนที่ไม่กลัวตาย ยินดีในการตายอย่างนั้นอีกด้วย จึงทำได้สำเร็จ เมื่อเจริญอานาปานัสสติภาวนา จนจิตสงบดี ยกจิตขึ้นสู่รูปฌาน 1. (ปฐมฌาน) ทำไปจนยกจิตขึ้นสู่องค์ฌานต่าง ๆ ได้ในระหว่างบำเพ็ญอุกฤษฏ์ 7 เดือนสุดท้ายของชีวิต.

หลักฐานการดับจิตตายในรูปฌาน 4.

พระนิกายเซ็น (ฌาน) ในญี่ปุ่น นับเป็นร้อย ๆ ปีลงมา ท่านอริยครูเซ็น (ฌาน) มักจะเตรียมตัวการก่อสร้างพระเจดีย์

ไว้ก่อน แล้วก็ช่วงระยะเวลา 7 ปีนั้น สาธุคุณท่านฝึกเข้าไปนั่งสมาธิ เข้ารูปฌานต่าง ๆ ทุก ๆ คืนในพระเจดีย์องค์นั้นก่อน เพื่อที่จะสะดวกง่ายในวันที่จะตายจริงดับจิตในรูปฌาน 4. ซึ่งสูตรศาสตร์อย่างนี้เป็นที่ยอมรับของนักปราชญ์ทางจิตวิญญาณว่า ตายแบบผู้มีบุญ ตายได้ตามต้องการตามพระคัมภีร์มรณญาณสอนไว้ จะต้องเป็นผู้มีฝีมือชั้นอริยครูบาอาจารย์ หรือพระอรหันต์ พระปัจเจกพุทธเจ้า พระมหาโพธิสัตว์ คือตายแบบนักปราชญ์ในวิชาการนั้นอย่างแท้จริง ทิ้งผลงานที่อมตะไว้ในโลกนี้

หลักฐานพระไตรปิฎกอินเดีย-เข้าทิเบต-จีน[1]
พระมหากัสสปะเถระ-คอยพระศรีอารยเมตไตรย์
(5,000 ปี)

เรื่องมีว่า พระคัมภีร์มรณญาณ อินเดีย เข้าทิเบต แล้วเข้าจีนเก็บเรื่องไว้เป็นภาษาจีน มีกล่าวสอนไว้ในคัมภีร์เซ็น (ฌาน) ว่า พระมหากัสสปะเถระ เป็นพระสังฆราชองค์ที่ 1

1 จากบันทึกของ หลวงจีนฟาเหียน ได้ไปอินเดีย พ.ศ. 900 เศษ ว่า ยังเห็น พระมหากัสสปะเถระยังนั่งสมาธิ เข้านิโรธสมาบัติคอยพระศรีอารยเมตไตรย์มหาโพธิสัตว์อยู่ในถ้ำลึก มีผมยาวและหนวด ภูเขาหินงอกย้อยลงมาจวนจะปิดปากถ้ำแล้ว

ส. โพธินันทะ

พ.ศ. 2500

ของพระพุทธศาสนา (คือประธานสังคายนาครั้งที่ 1) เสร็จแล้ว สาธุคุณท่านได้นำเอาจีวร ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศากยมุนี ไปแอบซ่อนตัวไว้ที่ถ้ำภูเขา ตีนไก่ อินเดีย ได้นั่งเข้ารูปฌาน ชั้นสูง คือเข้านิโรธสมาบัติ คอยๆ ไปอีกถึง 5,000 ปี เพื่อที่จะได้มอบถวาย จีวร นั้นถวายแก่ พระศรีอารยเมตไตรย์ มหาโพธิสัตว์ ที่จะมาเกิดในโลกมนุษย์ได้บรรลุอนุตรสัมมา-สัมโพธิญาณสำเร็จเป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์ต่อไปในโลกมนุษย์นี้

แล้วที่เข้ารูปฌานชั้นสูง คือนิโรธสมาบัติ ของพระมหา-กัสสปะเถระ ก็ใช้สูตรศาสตร์รหัสลับของสวรรค์อย่างนี้ อยู่ได้นานถึง 5,000 ปีได้นั้นยังไม่ใช่ตาย เพียงแค่หยุดพักสงบนิ่ง หยุดการเคลื่อนไหวทางกายและใจ ตามเจตนาคือกรรม เมื่อมีกรรมย่อมจะมีวิบากผลกรรมนั้น ได้ตามต้องการ จะมีชีวิตอยู่อีกกี่ร้อย หรือกี่พันปีก็ได้ เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณอย่างหนึ่ง

ระวัง ๆ การเผาศพหรือจะฝังศพคนเป็นไป เข้าใจผิดคิดว่าเขาตายแล้ว–คอยดู 7 วัน.

ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า ได้เคยสอนท่านไว้ว่า ถ้าไปพบเห็นผู้ที่นั่งสมาธิ แล้วตัวแข็งแห้ง หรือนอนตัวแข็งไว้ตรงนั้น แต่ยังไม่มีกลิ่นศพเน่าเหม็นบ้างเลย ถ้าไปพบหลวงพ่อ หรือ

นักบวช นักบุญ มีแบบอย่างนี้เข้าแล้ว ยังไม่สมควรด่วนนำเอาไปเผาหรือฝังศพเร็วจนเกินไปนัก เพราะว่ายังไม่รู้ว่า ผู้ที่นั่งสมาธิได้นาน ๆ วันนั้น เขาได้เข้ารูปฌาน 4. หรือเปล่าอย่างหนึ่ง ถ้าเข้ารูปฌานได้ เขากำหนดจิต คุมธาตุ 4. หรือธาตุ 5. ในร่างกายใจตนเองได้ว่า จะอยู่ในฌานนั้นสักกี่วัน แล้วก็จะออกจากฌานนั้น ก็ยังมีชีวิตอยู่ตามปกติ (เข้าฌานอยู่ครั้งละ 3 วัน 7 วันก็ออกจากฌานได้ไม่ตาย) ระวัง ๆ จะเผาศพหรือฝังศพคนเป็น เพราะขาดความรู้แจ้งในสูตรศาสตร์นี้

เหตุผลที่มักจะอยู่ได้ถึง 7 วันไม่ตาย ตั้งแต่โบราณเขารู้กันแล้ว ว่าอาหารที่กินประจำวัน ร่างกายนำเอาไปใช้ยังมีเหลือเป็นพลังงาน ให้มีอายุอยู่ได้นานถึง 7 วันก็มี ดังเหมือนเรือยนต์ รถยนต์ มีน้ำมันเครื่องยนต์นั้นก็เดินไปได้ ถ้าน้ำมันหมดเครื่องก็หยุดอย่างนี้

แล้วที่อยู่ได้ถึง 3 ปีผมยาว หนวดยาว เล็บยาวขึ้นเองมากนั้น มีได้เป็นได้ชั้นพิเศษ เพราะพลังงาน (วิตามิน) หล่อเลี้ยงนามรูป ทำให้สังขารทรงอยู่ได้ ตามสูตรศาสตร์กล่าวไว้อย่างนี้

แล้วยังมีพระภิกษุ หลวงพ่อ บางองค์ก่อนมรณภาพ ท่านปลงผม โกนหนวด ตัดเล็บ แจกลูกศิษย์ แล้วเข้านั่งสมาธิดับจิตในรูปฌาน 4. ในองค์พระเจดีย์ บางองค์ครบ 3 ปีเปิดเจดีย์

ออกมา ได้เห็นผมยาว หนวดยาว เล็บยาว มีได้เป็นได้ในประวัติศาสตร์ศาสนามีมาเป็นพัน ๆ ปีแล้ว

โอ..หลวงพ่อเซ้ง ได้กล่าวมาถึงตรงนี้ ท่านก็หัวเราะ ฮึ! ฮึ!! มีอารมณ์ขบขัน แล้วท่านพูดว่า อาตมา ทำสมาธิฝึกการเจริญฌาน ตามที่ครูสอนไว้นั้น ทำบ้างหยุดบ้าง ทำเดือนหยุดเป็นปีก็มี เพราะงานหน้าที่เจ้าอาวาสวัดต้องดูแลซ่อมแซมก่อสร้าง ยังเต็มมือ บางครั้งก็คิดปลงใจว่า วิชานี้คงจะต้องคอย ๆ ให้เราแก่ชราภาพ เอาไว้วันใกล้ ๆ จะตายค่อยทำกันจริง ๆ แล้วก็ตายตามที่ครูสอนไว้ว่า ให้ดับจิตในรูปฌานละกระมัง ? ที่ทำไปแล้ว ๆ เห็นได้ผลอยู่อย่างหนึ่ง คือทำให้อาตมา กลายเป็นคนหยุดนิ่งได้ นิ่งได้ ฟังเขาก่อนได้ ไม่พูดฝอยโต้ตอบคนทันทีเหมือนตอนหนุ่ม ๆ (ได้ผลตรงนี้)

ซินแซกิมเซ็ง-สอนตำราดูโหงวเฮ้ง
อาตมาชอบมากจดจำไว้เลย

ซินแซกิมเซ็ง ท่านได้พยากรณ์รูปลักษณะและสอนให้ดูโหงวเฮ้ง หลวงพ่อเซ้ง ไว้ว่า ท่านมีบุญบารมีทางบำเพ็ญพรตมีลักษณะเข้าตำราจีน ดังเช่นมีรูปลักษณะใบหน้าสามเหลี่ยมยาว (ตอนแก่วัยชราใบหน้าจะใหญ่ขึ้นอีกบ้าง) มีหน้าผากสูง แล้วมีเส้นยาวลึกอยู่ 3 เส้น บ่งถึงว่าในชาติก่อน ๆ ท่านได้เคยบำเพ็ญ

พรตทางนี้มาบ้าง อายุยืนทางศีล. ท่านมีขนคิ้วเส้นยาวดกละเอียดอ่อน มีหัวสมองจดจำทางศิลปการก่อสร้าง การช่างดี. ท่านมีดวงตาขาวและดำกระจ่าง มีน้ำหล่อเลี้ยงตาแจ่มใส สายตาตรงไม่กวัดแกว่ง บ่งถึงความซื่อตรง. ท่านมีจมูกยาว แต่ที่ต้นสันดั้งจมูกคอดเล็กไปหน่อย และมีสีดำแดงไม่กลมกลืนกันเส้นเลือดฝอยแตกนิดหน่อย จะมีปัญหาเรื่องโรคทางทรวงอก และเลือดในตอนวัยกลางคน หรือวัยชราภาพบ้าง ต้องระวังรักษาตรงนี้.

หลวงพ่อเช้ง ยังมีลักษณะพิเศษ ตรงนั่งหรือเดินตัวตรงดุจเสาหินแท่งทึบ เข้าตำรา บ่งถึงมีจิตมุ่งมั่นคงในอุดมคติธรรมในผลงานของตนเองมาก. แล้วพิเศษสูงยิ่งขึ้นไปอีก ที่กระหม่อมบน ของ หลวงพ่อ มีฐานกระดูกสูง บางวันถูกต้องแสงอาทิตย์มีรังสีแวบ! แวบ! ออกมาบ้าง บ่งถึงการซ่อนรหัสลับ หรือสูตรศาสตร์ของสวรรค์ที่อมตะไว้บางอย่าง ยังไม่ถึงเวลาเปิดเผยเท่านั้น. ลักษณะโหงวเฮ้ง อย่างนี้เข้าตำรา พระคัมภีร์เอี๊ยะเกีย (อีจิง) ของจีนโบราณได้กล่าวไว้ว่า เป็นสัญลักษณ์ของโพธิสัตว์ อย่างหนึ่ง จะมีอายุยืนถึง 90 หรือ 100 ปีขึ้นไป จะไปเกิดที่บ้านไหนหรือเมืองใด ๆ มักจะทิ้งผลงานทางจิตวิญญาณที่อมตะให้แก่โลกพิสูจน์ ที่ไม่อาจจะลืมไปได้มากแล . . . สาธุ !

หลวงพ่อเช้ง วัดพร้าว สุพรรณบุรี
ชาตะ พ.ศ. 2415 มรณะ พ.ศ. 2505
วันที่หลวงพ่อเช้ง นั่งสมาธิเข้ารูปฌานตาย

ความเห็นของ ธ. ธีรทาส. ผู้เรียบเรียงเรื่องนี้ เป็นที่รู้กันว่า หลวงพ่อเช้ง วัดพร้าว ตอนแก่ชราภาพอายุ 90 พรรษา ท่านมีมรณญาณ รู้วันตายจริง ท่านได้นั่งสมาธิตัวแข็งแห้งตาย (นั่งพับเพียบ) กราบไหว้พระ ตรงหน้าท่านนั่งมีกระดานดำ หลวงพ่อเช้ง ท่านเขียนไว้ว่า "วันนี้-วันตาย" ชาวบ้านเห็นแล้ว ก็ทึ่ง! หลวงพ่อท่านรู้วันตายได้อย่างนี้ แต่ส่วนมากยังไม่รู้ความหมายว่า การตายได้แบบอย่างนั้น ใน พระคัมภีร์มรณญาณ ได้กล่าวไว้ว่า เป็นพระอริยเจ้า ที่ดับจิตในรูปฌาน คือรู้วันตาย และตายได้ตามที่ต้องการ คือนักปราชญ์ทางจิตวิญญาณที่แท้จริง ตายแล้วยังทิ้งผลงานที่อมตะให้โลกพิสูจน์

ถ้าจะปล่อยให้ หลวงพ่อเช้ง นั่งไว้ หรือนอนไว้อย่างนั้นอีก 100 ปี หรืออีก 1,000 ปี พระศพของ พระอริยเจ้า ท่านดับจิตในรูปฌาน ก็ยังไม่เน่าเปื่อย ชาวบ้านเห็นพระศพองค์จริงได้ตลอดกาลนานปีแล... สาธุ!

พ.ศ. 2530 ข้าพเจ้าจะเรียบเรียงเขียนเรื่องนี้ ได้ไปสืบเสาะค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมอีกว่า คณะกรรมการ 10 ท่านที่ได้พึ่ง

หลวงพ่อเซ้ง พูด พ.ศ. 2484 ในงานวันฝังศพ บิดาข้าพเจ้านั้น ยังคงมีชีวิตเหลืออยู่อีกกี่ท่าน บังเอิญโชคดีบุญช่วยกุศลส่งมาได้รู้วิชาการที่ยังไม่รู้อีกมาก ได้พบ เอี้ยซินแซ ซึ่งเคยเป็นครูโรงเรียนสอนภาษาจีนเก่า ท่านได้จดบันทึกเก็บเรื่องนี้ไว้เพื่อที่จะเขียนไว้เป็นตำรา วิชาการสายนี้จะได้สมบูรณ์ใช้เป็นประโยชน์แก่โลกมนุษย์สืบไป

วันนี้ เอี้ยซินแซ มีอายุ 90 ปีแล้ว ข้อมูลหลักธรรมต่างๆ คุณซิวเล้ง แซ่เล้า ซึ่งเป็นลูกชายของ ซินแซ กิมเซ็ง แซ่เล้า จะนำเอาไปเขียนพิมพ์ไว้เป็นเล่มแจกเป็นธรรมทาน เอี้ยซินแซอนุโมทนาสาธุ! มีความปีติสุขใจในชีวิตเป็นยิ่งนักเอย! อั๊ว! ตายคงจะนอนตาหลับได้ แล้วว่ะ! สูตรรหัสลับของสวรรค์ได้โปรดสรรพสัตว์ในภาษาไทยอมตะสืบไปแล... สาธุ!

จาก ธ. ธีรทาส.

(จบเล่มที่ 2 มี 12 บท)

ชมรมกองบุญสร้างพุทธภูมิ เจ้าแม่กวนอิม

ตำนานศาลเจ้า–โรงเจอายุ 100 ปีเมืองสยาม เล่ม 2

มหาโพธิสัตว์อ๊วงเซี้ยงเหลาโจ้วสอนวิชาเข้ารูปฌาน

พ.ศ. 2550 ได้พิมพ์เล่มที่ 2 โดย ธ. ธีรทาส.

เล่มที่ 2 พิมพ์ครั้งที่ 1 ในภาษาไทย 9,000. เล่ม สาธุ! บุญกุศลของท่านผู้ร่วมสร้างโพธิสัตว์ธรรมทานบารมี เล่ม 2 นี้ได้ส่งไปยัง ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด และทุกอำเภอ ห้องสมุดมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครู และห้องสมุดวัด ห้องสมุดให้นักโทษในเรือนจำ ได้หยิบยืมอ่านทุกจังหวัด (ส่งฟรีไป 4,500. เล่ม 50% ของจำนวนพิมพ์ทุกเล่มไป) ขอให้ท่านร่วมอนุโมทนา สาธุ!

ถ้าท่านจะร่วมสร้างบุญกุศลในธรรมาณาจักรใจนี้ **ส่งธนาณัติแต่ใส่ชื่อ นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ** ตามบัตรประชาชน แต่ให้รับเงิน **ป.ณ. คลองเตย** อยู่ใกล้กันรับง่ายดี.

ส่วนในธนาณัติ และ จ.ม. ต่าง ๆ ส่งมา **เลขที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. รหัส (10330) อย่าส่งผิดชื่อผิดเลข รหัส 10330 จะไม่ถึงมือ ธีระ วงศ์โพธิ์พระ ผู้จัดการชมรมกองบุญธรรมทานนี้** (ฉันได้รับเงินแล้ว จะตอบให้ทราบ)

รายชื่อผู้ร่วมสร้างอุทิศธรรม เล่มที่ 2 ครั้งที่ 1

เงินถ้ามีเหลือจะไว้พิมพ์ครั้งต่อไปอีก.

ครอบครัว กิจพานิช กทม. อุทิศวิทยาธรรมทาน และยังมีลูกและหลานบุญธรรมของ ธ. ธีรทาส. ได้มอบเงินให้ไว้ใช้ปัจจัย 4 เพื่อได้บำรุงสังขารชีวิตนักบุญของ อากง อาก๋ง ขอให้พระเจ้าช่วยคุ้มครองได้สืบอายุบุญยืนในโพธิสัตว์ภูมิได้แบ่งปันวิทยาธรรมทานบารมี. ฉัน ธ. ธีรทาส. ปีนี้อายุ 79 ปีแล้ว ได้ซาบซึ้งปีติสุขใจในคุณธรรมในดวงจิตนี้มาก จึงขอนำเงินของทุก ๆ ท่านเอามาสร้างเป็นบุญกุศลสืบอายุธรรมาณาจักรใจนี้ และอุทิศส่งให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด อุทิศให้แก่สรรพสัตว์ทั้ง 6 ภูมิ สาธุ! รวม ๆ 3,334 เล่ม

ร้านสะอาดเสวย บางบอน กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกอำเภอ และสรรพสัตว์ สาธุ! 684 เล่ม

ดร. ศักดิ์ชัย ตั้งเสริมวงศ์. คุณสุดา ตั้งเสริมวงศ์ คุณคมพันธ์ ตั้งเสริมวงศ์. อเมริกา อุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 334 เล่ม

ครอบครัว "กิจอมรวิสัย" และครอบครัว "สุนทรมน" กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนและวัดต่าง ๆ สาธุ! 334 เล่ม

คุณโรจน์ งามแม้น (เปลวสีเงิน) ใน น.ส.พ. ไทยโพสต์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 334 เล่ม

คณะครอบครัว. นายสมเกียรติ ชูแสงสุข นางปุณยนุช (สุชาดา) ด.ญ. ณัฐณิชา. ด.ญ. ธัญชนก ชูแสงสุข. และ บจก. ชูแสงสุข คอนสตรัคชั่นซัลแท้นส์ กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่บรรพบุรุษ และครูบาอาจารย์ต่าง ๆ และเจ้ากรรมนายเวร ตลอดจนสรรพสัตว์ สาธุ! 334 เล่ม

คณะหมู่บ้าน ชิชา กทม.

คุณแม่โง้วพัวยู้. คุณสุนทร ดีวงกิจ. คุณรัตนาภรณ์ ดีวงกิจ. บ้านชิชา. กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลให้คุณพ่ออภิชาติ ดีวงกิจ ที่จากโลกนี้ไปแล้ว รวม สาธุ! 200 เล่ม

นายสุรชัย นางสายรุ้ง เอกสมิทร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนจังหวัดต่าง ๆ (คุณประวิตร ดีวงกิจ นำมา) สาธุ! 167 เล่ม

คุณเกียรติศักดิ์ (ไต๋) ตั้งเจริญสุทธิชัย อ. แกลง อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนจังหวัดต่าง ๆ (คุณประวิตร ดีวงกิจ นำมา) สาธุ! 34 เล่ม

คุณสุรพงศ์ เจริญบูลย์วิวัฒน์ ต. แสนสุข ชลบุรี อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 184 เล่ม

คุณรัชภณกันย์ ศรีวิสัย อ. บางพลี. และครอบครัว อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ขอให้จงอโหสิกรรม ขอให้ได้ธรรมชาติจักษุทั้งวงศ์ตระกูลอย่างฉับพลัน สาธุ! 184 เล่ม

คุณเกียรติชัย อุดมพงศ์อนันต์. คุณแม่จันทรา อุดมพงศ์อนันต์. น.ส. อรวรรณ อุดมพงศ์อนันต์. คุณพิบูลย์ อุดมพงศ์อนันต์. ธนบุรี อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 126 เล่ม

คณะคุณธีรพงศ์ คุณวิไล ศรีเจริญพงศ์ อ. บางพลี ทำบุญคล้ายวันเกิดให้ลูกชายหญิง ด.ญ. เกวลี ศรีเจริญพงศ์. ด.ช. ฐณกร ศรีเจริญพงศ์ (รวมหลายครั้ง) อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! รวม 117 เล่ม

คุณนพพร เทพสิทธา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัย วิทยาลัยครู และเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 117 เล่ม

คณะลูกกตัญญู–ทำบุญวันพ่อ

น.ส. ทัศนีย์ เจิดจรรยาพงศ์ กทม. (3,000 บ.) พร้อมทั้งของหลานชาย. หลานสาว หลานสะใภ้และเหลนชายหญิง รวมอีก 3,200 บ. บุญกุศลนี้ตอบแทนพระคุณบิดามารดาทุกชาติภพ สาธุ! 103 เล่ม

น.ส.ดวงแข ชินธรรมมิตร. น.ส.ดวงดาว ชินธรรมมิตร. กทม. ทำบุญเนื่องในวันคล้ายวันเกิด คุณแม่เอี๊ยบกักเซ็ง (นันทา ชินธรรมมิตร) วันมีอายุครบ 86 ปี ขออุทิศธรรมทานให้แก่ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 100 เล่ม

คณะคุณชู ๆ หมู่บ้านพัทยา. คุณอาทิตย์ จารุธนศักดิ์กูล. คุณวรรณธนสร จงรุ่งเรือง. คุณขจรนาฏ นาทรัพย์กูล. คุณชู ๆ นำส่งมาพิมพ์ครั้งที่ 1 ไว้หมื่นบาท แต่ได้แบ่งมาพิมพ์ในเล่มที่ 2 ไว้ 5,000 บ. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกอำเภอ สาธุ! 84 เล่ม

ร้านธรรมเจริญ ท่าพระจันทร์ กทม. โทร. 02-2213209
จำหน่ายหนังสือธรรมะ พุทธทาสภิกขุ. เทปอัดเสียงธรรมะจีน นายแพทย์ตันม่อเซี้ยง. เสถียร โพธินันทะ ต่าง ๆ ขออุทิศธรรมทานให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! 100 เล่ม

อาจารย์บุญญาภา (หุย ตั้งเจตนาพร) อเมริกา (คุณแม่เต๊งไซ่เง็ก นำมา 5,000 บ.) อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 83 เล่ม

พระอาจารย์ระวุฒิ สุทธจิตโต. สำนักธรรมสถาน บ้านหนองถั่วพู ดอนปรู อ. ศรีประจันต์ สุพรรณบุรี อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนทั่วราชอาณาจักร สาธุ! 83 เล่ม

น.ส. อรุณหญิง พรสุริยาปาลี หัวหมาก ส่งมาอุทิศทุกเดือนให้ห้องสมุดวัดและมหาวิทยาต่าง ๆ สาธุ! 75 เล่ม

น.ส. ณภัทร ชัชวาลโกศล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำได้อ่านทุกจังหวัด สาธุ! 67 เล่ม

น.ส. ศศมน ศุพุทธมงคล กทม. ทำบุญอุทิศให้คุณแม่กี๊หุยลั้ง กรรมการหญิงสมัยหนึ่งของ พุทธสมาคมเป๊าเก็งเต๊ง กทม. ผู้จากโลกนี้ไปแล้ว สาธุ! 67 เล่ม

คุณวรรณี แซ่หวัง บ้านส้อง อ. เวียงสระ (ไม่มี จ.ม. บ้านเลขที่ตอบรับไม่ได้) อุทิศให้ห้องสมุดวัดทั่วราชอาณาจักร สาธุ ! 60 เล่ม

นายพิเชฐ พงศ์บี่ยะประเสริฐ และนางภรณี โกประพัฒน์พงศ์. สุราษฎร์ธานี อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ ! 50 เล่ม

คุณสิริวรรณ แซ่จึง น้ำพุ จันทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดทุกอำเภอ สาธุ ! 50 เล่ม

คุณสิริวรรณ เอื้องโชคชัย จันทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำต่าง ๆ ได้อ่าน สาธุ ! 42 เล่ม

น.ส. นงลักษณ์ หอวรรธนกุล อ. ท่ามะกา อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ (2,000 บ.) สาธุ ! 33 เล่ม

และอุทิศให้ นายบี เซี่ยงโห. นางซ่อน เซี่ยงเจ๊ก. (คุณสุพล หอวรรธนกุล นำเงินส่งอีก 3,000 บ.) สาธุ ! 50 เล่ม

ตั้งเอี่ยมเจ๊ก (นายกพุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง กทม.) อุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่บิดามารดา ชื่อตั้งฮวงก๊ก. ลิ้มอาหลา. จังเง็กอิม ที่จากโลกนี้ไปแล้ว สาธุ ! 50 เล่ม

คุณพ่อไชโย คุณแม่ศิริวรรณ บุนนาค. คุณกฤษฎ์ คุณอรุณี หิรัญสาโรจน์ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ ! 10 เล่ม

คุณนิรัชน์ บุญสูง อ. ตะกั่วป่า อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ ! 50 เล่ม

คณะคุณพิทยา ชาติวุฒิคุณ. 1,500 บ. น.ส. อุไรพร แซ่ทอง 1,000 บ. คุณชวลิต-คุณสุณิสา วิไล 500 บ. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ และสรรพสัตว์ (คุณพิทยา ฯ อ. ท้ายเหมือง นำส่งมา รวม 3,000 บ.) สาธุ! 50 เล่ม

คุณลดาวัลย์ วาสนานิกรกุลชัย และครอบครัว กทม. น.ส. ยินดี จุมพฏ. ฝาก 100 บ. และอุทิศให้น้องชายชื่อ นายธเนศ จุมพฏ อีก 100 บ. รวม สาธุ! 47 เล่ม

เล้าไต้ฮุย กวงซัวโอสถ อ. สามชุก ขออุทิศให้แก่บิดามารดา ชื่อ เล้าซุ่นฮวด โซวยู้เซี้ยม ที่จากโลกนี้ไปแล้ว สาธุ! 33 เล่ม

คุณผ่องพรรณ กมลธง ลำพูน อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 33 เล่ม

น.ส. อารยา ทิพยาภรณ์พงศ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัด นักโทษอ่านในเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 33 เล่ม

คุณทองเอก คุณวรวรรณ หล่อวินิจนันท์. ร้านวารินแทรกเตอร์ อ. วาริน อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 35 เล่ม

คุณสุวิทย์ ยงต้นสกุล บ้วนหยูเวชภัณฑ์ บ่อนไก่. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 33 เล่ม

น.ส. มาดี นาคเทวินทรา บางนา อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 33 เล่ม

คุณไพโรจน์ นิรันพรพุทธา กทม. อุทิศส่วนบุญกุศล ให้แก่ คุณย่าโก้วซิ้วเอ็ง สาธุ! 33 เล่ม

คุณจุฑาภรณ์ โรจนะ หัวหน้าการเคหะบ่อนไก่ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 33 เล่ม

คุณจรรยา พิทยาปรีชานนท์ กทม. (ฝากคุณจุฑาภรณ์ โรจนะ มาร่วมอนุโมทนากองบุญนี้อีก 500 บ. สาธุ! 9 เล่ม

คุณนิ้ม มหฐิติรัฐ บางเขน อุทิศให้ห้องสมุดประชาชน ต่าง ๆ สาธุ! 30 เล่ม

ตั้งปอเง็ก นายก พุทธสมาคม เบ้าเก็งเต๊ง เขาช้าง อ. ปากท่อ อุทิศบูชาพระคุณ เหลาฮวบซือกง สาธุ! 33 เล่ม

คุณพรทิพย์ วงศ์นิศานาถกุล. คุณสุวิมล พิรุณนิฤทธิ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 25 เล่ม

คุณมนสิกุล โอวาทเภสัชช์ (กานพลู) น.ส.พ. เนชั่นสุดสัปดาห์. สนับสนุนหนังสือธรรมทานไปสู่ห้องสมุดประชาชน ทุกจังหวัด ทุกอำเภอ สาธุ! 33 เล่ม

คุณแม่แสงเงิน เอื้อพงษ์พันธุ์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้คุณบวรรัตน์ เอื้อพงษ์พันธุ์ (คุณกานพลู น.ส.พ. เนชั่นสุดสัปดาห์ นำส่งมา 1,000 บ.) สาธุ! 17 เล่ม

เอี้ยชุนเซง (เฮียโฮ้ว) อุทิศถวายบูชาคุณ เหลาฮวบซือกง ปฐมาจารย์สายเซียวลิ้มยี่ (เส้าหลิน) 33 เล่ม

นายพันดิศ พันธ์บูรณะ. นายพลภัทร พันธ์บูรณะ อเมริกา อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ (คุณปราณี ฯ นำส่งมา 2,000 บ.) สาธุ! 33 เล่ม

นายปีเตอร์ พันธ์บูรณะ อเมริกา อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! (คุณปราณี ฯ นำส่งมา 2,000 บ.) 33 เล่ม

นายธนิต นางปราณี พันธ์บูรณะ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 33 เล่ม

น.ส. อุทัยรัตน์ สุวภัสสร สมุทรสาคร อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ (อาจารย์สุภาพ ทิพยทัศน์ นำส่งมา 2,000 บ.) สาธุ! 33 เล่ม

น.ส. พรแก้ว (ปู) นิลผาย กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ สาธุ! 25 เล่ม

คุณเตือนใจ คุณมนูญ วัฒนวาทิน เขตทวีวัฒนา อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 25 เล่ม

คุณไพโรจน์ ตัณฑางกูร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 33 เล่ม

คุณกาญจนา มาสวิมล ยโสธร อุทิศให้แก่บิดาชื่อนายตั้งเจ็ง แซ่เบ้ สาธุ! 25 เล่ม

พระอาจารย์บุญรัตน์ (จี๊เซ้ง) กทม. คุณนรรัตน์ ฯ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ 25 เล่ม

น.ส. นัยรัตน์ บุญอนันธนสาร ศรีราชา อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 20 เล่ม

คุณแม่วรรณ ราชมานพ บ่อนไก่ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนนักธรรมบาลีจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 25 เล่ม

คุณนรรัตน์ มหาพัฒนากุล กทม. อุทิศให้พ่อขุนเม็งราย พระยายีบา. เจ้าพ่อขุนตาล. พ่อปู่ถ้ำการ. แม่ย่าโพธิ์ตะเคียนทอง สาธุ! 17 เล่ม

น.ส. ปรียาจิตต์ ตัณฑรางกูล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

ผ.อ. นพดล พฤกษะวัน กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณศิริ ปราโมทย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามวัดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณวันทนีย์ สมานพิบูรณ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามวัดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณสุชาดา ฤิฤทธิ์กุลชัย กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามวัดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณสุนันทา กุลวัฒนวงศ์ อ. สามพราน อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณโสภา เจี่ยมเจริญกุล อุทุมพรพิสัย อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณสุรสิทธิ ภูริคุปต์ และครอบครัว อ. ปากเกร็ด (2 ครั้ง) อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 50 เล่ม

คุณนิธิต ภูริคุปต์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามเรือนจำต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณณยศ ภูริคุปต์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามวัดต่างๆ สาธุ! 9 เล่ม

น.ส. ณัฐชมธร ภูริคุปต์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่างๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณพรมพร บัวศรีทอง อุทิศให้สรรพสัตว์ในกองบุญนี้ 100 บ.

คุณสุริยงค์ โรจนายงค์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

น.ส. รมณีย์ โสตถิโภคา จรเข้บัว อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 17 เล่ม

อาจารย์แม่ชีไพเราะ ทิพยทัศน์ อาศรมมาตา อ. ปักธงชัย อุทิศโปรดสรรพสัตว์ สาธุ! 17 เล่ม

คุณอัมพร เครื่องพนัส อ. เชียงแสน อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณเหรียญ ชัยแก้ว และคุณนวลอนงค์ อินทเสาร์ ฝากมาร่วมบุญอีก 100 บ.

คุณภัทราภรณ์ สุขจินดาเสถียร บุรีรัมย์ ขอให้ได้บรรลุธรรมอย่างฉับพลัน และอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

อาจารย์หมอเสริมทรัพย์ ดำรงรัตน์ ธรรมาศรมมาตา สวนโมกข์ อ. ไชยา อุทิศให้ห้องสมุดต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

คณะศิษย์ขออุทิศธรรมทานบูชา พระคุณของ ท่านอาจารย์พุทธทาสภิกขุ สวนโมกข์ อ. ไชยา (2,000 บ.) สาธุ! 88 เล่ม

คุณสมบัติ จันทร์ไกรวัล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

น.ส. ศิริรัตน์ วีรชาติยานุกูล อ. คลองหลวง อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณวงสวัสดิ์ เอื้อมบุญสุข เขตประเวศ อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณรัตนาภรณ์ ยาวุฒิ อ. สารภี อุทิศให้แก่บิดามารดาที่ล่วงลับไปแล้ว และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

หลิวเซียนฉา (ปูเป้) กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

อึ้งเซียมเง็ก คุณปริญญา ตระกูลพสุทิพย์. เตียวมุ้ยเอ็ง. นางเล็ก–รัตนา ตระกูลพสุทิพย์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! รวม 16 เล่ม

นางสมพร (ชมพร) ทองบริสุทธิ์ อ. เสนานิคม ไม่มี จ.ม. และบ้านเลขที่ จึงตอบรับไม่ได้ อุทิศให้สรรพสัตว์ไว้ (1,000 บาท สาธุ! 17 เล่ม

คุณพัชรี ต่างสมบัติ มหาสารคาม ทำบุญอุทิศธรรมทานวันอายุ 2 ขวบของหลาน ชื่อ ด.ญ. เพียงลออ ผิวพัน ขอให้อายุมั่นคงยืนยงปัญญาดี โชคดี สาธุ! 17 เล่ม

คุณวิทยา อรุณรุ่งวิเชียร และครอบครัว. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด (คุณสิทธิชัย แซ่อึ้ง นำส่งมา 1,000 บ.) สาธุ! 17 เล่ม

คณะครอบครัว อรุณรุ่งวิเชียร กทม. ขออุทิศส่วนบุญกุศลนี้ให้แก่ คุณเจตนา อรุณรุ่งวิเชียร ที่จากโลกนี้ไปแล้ว (คุณสิทธิชัย แซ่อื้อ นำส่งมา 1,000 บ.) สาธุ! 17 เล่ม

คุณวัชรา ชุณหวงศ์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณสงบ ศรีสวัสดิ์ สงขลา อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ และบรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว สาธุ! 17 เล่ม

คุณกาญจนา มาวิมล ยโสธร อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่บิดาชื่อ นายตั้งเจ็ง แซ่เบ๊ สาธุ! 17 เล่ม

คุณมานิต ปางมณี และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

น.ส. อรทัย เลิศดำรงค์ชัย. น.ส. อรดี เลิศดำรงค์ชัย เพชรบูรณ์ อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณศิริพร ประทีปธรรม และครอบครัว กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ คุณแม่ซุ้ง แซ่จึง สาธุ! 10 เล่ม

คุณศิริเพ็ญ คุณจิรนาถ และครอบครัว กทม. อุทิศส่วนบุญกุศลให้แก่ คุณแม่ซุ้ง แซ่จึง สาธุ! 10 เล่ม

คุณพิมพ์แข ประสพสวัสดิ์ และครอบครัว กทม. อุทิศให้ส่วนบุญกุศลให้แก่ คุณแม่ซุ้ง แซ่จึง สาธุ! 10 เล่ม

คุณพันธ์ทิพย์ กิติกร อ. แม่แตง อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 10 เล่ม

คุณเต็มศักดิ์ บัณฑิตธรรม กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 10 เล่ม

คุณชาตรี วิจารย์จิตร ระยอง อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 10 เล่ม

ไม่ออกนาม ร.พ. นพรัตน์ บางลำภู อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 10 เล่ม

คุณแม่วิภา โอฬารรัตนพันธุ์, คุณอรทัย และครอบครัว สามเสน อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 10 เล่ม

คุณวิญญาณอิสระ สมุทรสาคร. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 10 เล่ม

คุณฐิติเชียรภัค กิ่งจงเจริญสุข พระประแดง อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณณัฐญา ร่วมสนับสนุนการพิมพ์แจกทาน (คุณศรีวรรณา กิจพานิช นำส่งมา 500 บ.) สาธุ! 9 เล่ม

คุณสอาด แก้ววิชิต กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณปิยนันต์ ศรีเมือง อ.เขื่องใน อุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ 9 เล่ม

อาจารย์ศรีธิดา ขจรปรีดานนท์ และครอบครัว นนทบุรี อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณปราโมทย์ ศลิษฏ์อรรถกร กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

น.ส.สุภา ธรรมรัตน์ตานนท์ นครปฐม อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

น.ส. ชุดาธิป ใหญ่ยิ่ง บางเขน อุทิศให้ห้องสมุดเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คุณธรรมรัตน์ กิตติพงษ์พัฒนา กทม. อุทิศให้คุณพิชิต กิตติพงษ์พัฒนา และญาติที่ล่วงลับไปแล้ว ๑ เล่ม

คุณศักดินา ศรีรัตน์ อ. ฉวาง อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คุณอาภรณ์ ชูศรี อ. ย่านตาขาว อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

โง้วมุ้ยเกียง และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คณะคุณอัชฌา เพชรรัตน์. คุณกมล เพชรรัตน์. นางชุนฮวย แซ่เตี๋ยว. แม่ฮ่องสอน อุทิศให้ห้องสมุดต่างๆ สาธุ! ๑ เล่ม
โง้วลี้กุง บ่อนไก่ อุทิศให้วัดต่าง ๆ สาธุ! 7 เล่ม

คุณวิภาสิริ พงษ์สินธ์สถิตย์ สมุทรปราการ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คุณเฉลิมชัย ชาตกุล นครปฐม อุทิศบูชาคุณพระโพธิสัตว์ต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คุณสุภา ธรรมรัตตานนท์ นครปฐม อุทิศให้ห้องสมุดเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

อาจารย์ยุพดี ศิริวรรณ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ (คุณณรงค์พล เชื้อชื่น นำส่งมา 500 บ.) สาธุ! ๑ เล่ม

คุณสุทัศน์ แก่นทน อ. บุณฑริก ทำบุญอุทิศให้แก่ลูก น้ำเพชร และน้ำพลอย (คุณหล่า นำส่งมา ๕00 บ.) สาธุ! ๑ เล่ม

คุณมยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์ ลำลูกกา อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนนักธรรมบาลีวัดต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

พระสมชาย ปุญญาทีโป อ. ปทุมราชวงศา อุทิศโปรดสรรพสัตว์ (๕00 บ.) สาธุ! ๑ เล่ม

คุณกฤษณะ พรบุญเรือง บัตตานี อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คุณชัยพร ยันตรศรี บางพลัด อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

คณะคุณสถิตย์ แซ่หลี กทม. กับเพื่อนร่อนพิบูลย์ 400 บ. พลเรือตรี มินท์ กลกิจกำจร 100 บ. คุณณรงค์พล เชื้อชื่น 20 บ. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! รวม ๑ เล่ม

คุณสุรางค์ ศุทธหฤทัยกุล และครอบครัว กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ (จุ้มนำมา) สาธุ! ๑ เล่ม

คุณกำจร โชตินิพัทธ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! ๑ เล่ม

นายบุญชัย นางสุวรรณา นายฉันท์ ทั้งไพศาล กทม. อุทิศให้ห้องสมุดเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 8 เล่ม

นายสุรชัย ว่องทวีเจริญพร 120 บ. ร้านไทยฮวด 200 บ. ลูกแอ็ด 100 บ. อ. ท่ามะกา อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 7 เล่ม

คุณภังกร ฐานวิมุตติ. คุณทรงพล ฯ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณพรทิพย์ จินดาสุทธิ์ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณพรศิลป์ ชลกรณ์ คุณศรีรักสกุล อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ สาธุ! 5 เล่ม

คุณน้ำทิพย์ ชัยลภากุล อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณสุวรรณี วัฒนชัยเจริญ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณพรเทพ (แก้ว) สกุลยืนยง อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณกนกเกียรติ หริรักษ์หรรษา. น.ส.ละออง ทองจีน อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 4 เล่ม

น.ส.นพมณี โชคธนะตรัย อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณสุนีย์ โวลเลนฮูเฟอร์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

คุณอัญชลี แซ่ตั้ง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

คุณศุภชัย ธรรมมูลศรี อ.นายูง อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

น.ส.สายทิพย์ ประไพ เขตวัฒนา อุทิศให้สรรพสัตว์ (๓๐๐ บ.) สาธุ! 5 เล่ม

คุณสุภะทรัพย์ จันทร์กระจ่าง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 5 เล่ม

พระสำรวล จิตตปสาโท อ.หัวไทร อุทิศให้สรรพสัตว์ร่วมทุกข์เกิดแก่เจ็บตาย (ปัจจัยที่โยมใส่บาตร ๓๐๐ บ.) 5 เล่ม

และเชื้อบุญโยม อ.หัวไทร. วัดไทยปีนัง. สิงคโปร์ มาเลเซีย ถวายมา รวม 500 บ. สาธุ! 9 เล่ม

นายรวีโรจน์ศิลา วงษ์นาม. คุณแม่ทองทิพย์ ลำพูน อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ รวม 4 เล่ม

คุณชลวรรณ แสงสิงห์ อ.เดชอุดม อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

คุณพัชรา บัวพิมพ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

กลุ่มทำบุญอุทิศธรรมทาน 2 เล่ม

น.ส.ประณัฐดา ไชยกาญจน์ พ่อหมา บำเพ็ญ. คุณณรงพล เชื้อชื่น. คุณรักศักดิ์ เสรีกุลวิเวกเวทย์. ด.ญ.ประภาสภรณ์ เชื้อชื่น. คุณภัทราภรณ์ สุขจินดาเสถียร. คุณรวีโรจน์ วงษ์นาม. คุณแม่บุญเนือง ไชยยอง. คุณอนาโย จ.ศ. นายชนุตร์ อึ้งพิพัฒน์พงศ์. กวงอาม่วย. เล้าซอง้. น.ส.สุศิริพร ภัทรานุกูล. เจ้าอาวาสวัดหาดแก้ว. คุณชัยณรงค์ แซ่แต้. 40 บ.

คณะคุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์ บึงกุ่ม กทม.

คุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์ อุทิศให้แก่ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ

คุณอภิรดา ศิริสัจจะวัฒน์ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ

คุณบุญชัย ศิริสัจจะวัฒน์ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ

คุณนพรัตน์ ศิริสัจจะวัฒน์ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ

คุณชนิดา ศิริสัจจะวัฒน์ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ

คุณวิไลวรรณ ศิริสัจจะวัฒน์ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ

คุณเซี้ยมหง สันติสุขภิรมย์ อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ
คุณจารุรัตน์ สันติสุขภิรมย์ อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ
คุณน้ำใส สันติสุขภิรมย์ อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูต่าง ๆ

คุณวีรพงษ์ สันติสุขภิรมย์ อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำได้อ่านทุกจังหวัด สาธุ!

คุณนิโรธ สันติสุขภิรมย์ นำส่งมา อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! รวม 184 เล่ม

คณะอาจารย์เลี้ยง. คลองเตย กทม.

คุณโสภณ วิชชุการ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! (อาจารย์เลี้ยง ธรรมธีรวัฒน์ นำส่งมา หมื่นบาท.) 167 เล่ม

อาจารย์พิชิต (เลี้ยง) ธรรมธีรวัฒน์ อุทิศให้ห้องสมุดวัดและนักโทษในเรือนจำได้อ่าน สาธุ! 26 เล่ม

เจ๊โม้ย เซี่ยงเห็น. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

นายลี้วี่ อายุ 54 ปี นางชิงลี้ อายุ 52 ปี (จีน) ทำบุญอายุยืน อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 33 เล่ม

นายวรวิทย์ คงวิโรจน์พันธุ์ ทำบุญอายุ 51 ปี อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 20 เล่ม

คุณอัครชัย อดุลยศิริกุล อังกฤษ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ 3 ครั้ง สาธุ! รวม 60 เล่ม

คุณจิรพัส อดุลยศิริกุล บางรัก อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณจันทร์ทิพย์ วุฒิประเสริฐ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณวีระนนท์ ธนวัฒน์นุชิต. บางบอน. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 9 เล่ม

นายมูน ลี ฮี คนเกาหลี อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 7 เล่ม

คณะคุณพงษ์ศักดิ์–นักบุญอิสาน

นายพงษ์ศักดิ์ นางยุพเรศ รัตนวัฒนศิลป. นายประเสริฐ รัตนวัฒนศิลป. น.ส. สิริจรรยา รัตนวัฒนศิลป. นักศึกษาแพทย์กิจทวี รัตนวัฒนศิลป กุฉินารายณ์ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! รวม 20 เล่ม

นางทิพย์วรรณ นนทมาตย์ บ้านแจนแลน. อุทิศให้ นายโหง่น นนทมาตย์. ยายศรี นนทมาตย์. นายอำพร นนทมาตย์. นายสมาน นนทมาตย์ เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คณะลี้ไช้ล้ง ดอนเมือง

นายวีระชัย. นายวีระศักดิ์. นายวีระพงศ์. นายวีระยุทธ เจริญส่งเสริมกิจ. ดอนเมือง อุทิศส่วนบุญกุศลให้ นายบุญส่ง เจริญส่งเสริมกิจ สาธุ! 25 เล่ม

นางลี้ไช้ล้ง. นายพงษ์ศักดิ์ พายัพทิศารักษ์. กทม. อุทิศให้ลี้ซีอัว (พ่อ) และ อึ้งซูเฮียง (แม่) สาธุ! 30 เล่ม

คุณโสภา วิริยะสัทธา บางแค. อุทิศให้เตี่ยเม้งเทียง แซ่ลิ้ม สาธุ! 17 เล่ม

ลีไซ้ลั้ง ดอนเมือง อุทิศถวายเจ้าแม่กวนอิม และ ลีซ่อัว. อึ้งซูเฮียง สาธุ! 9 เล่ม

ลีไซ้จู นายสุรัตน์ ตันติวิภาส. นายสมชาย ตันติวิภาส. นายสมพจน์ ตันติวิภาส. นางสุภาพร วานิชเจริญงาม. น.ส. สุวรรณี วานิชเจริญงาม กทม. อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณว่ายง้อ แซ่ลิ้ม อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณพรศิริ เหลือรุ่งทิพย์ อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณรัตนาภรณ์ เกิดทรัพย์ไพศาล. คุณธนานันทร์ เกิดทรัพย์ไพศาล. คุณชนาภา เกิดทรัพย์ไพศาล. อุทิศถวาย พระกวนอิมมหาโพธิสัตว์ สาธุ! 9 เล่ม

นางว่ายท้อ แซ่ลี้ อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

ตั้งซาม่วย (วรรณา) โสมไพศาลศิลป อุทิศให้ตั้งเหล่าเซียะ. ลีซ่อัว. อึ้งซูเฮียง. คุณนัยเกียรติ โสมไพศาลศิลป. ขอให้ ได้รับส่วนบุญกุศลนี้เถิด! 17 เล่ม

น้องปู กทม. ทำบุญอายุยืนให้แก่ คุณพ่อปิ๋ว คุณแม่ บุญสุข นิลผาย ร้อยเอ็ด สาธุ! 9 เล่ม

คณะเฮียบู๊ และคุณอำพันธ์ กทม.

เอี่ยเฮี่ยงบู๊ อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนวัดต่างๆ สาธุ! 30 เล่ม

คุณอำพันธ์ ชาญพินิจพรจน์. ด.ญ.ปุณยาพร (กล้วย) ด.ช.บึงปอน วธัญญู กทม. อุทิศให้ห้องสมุดตามโรงเรียนต่างๆ สาธุ! 84 เล่ม

คุณอุดม คุณอรอนงค์ เกื้อโกมลเดช (คุณอำพันธ์. นำมา 1,000 บ.) อุทิศให้ห้องสมุดต่างๆ สาธุ! 17 เล่ม

คุณวันชัย คุปติวิทยากุล (คุณอำพันธ์ นำมา 2,000 บ.) อุทิศให้ห้องสมุดต่างๆ สาธุ! 33 เล่ม

คุณฐิตารีย์ สาครมณีศักดิ์ กทม. (คุณวันชัย และคุณอำพันธ์ นำมา 500 บ.) อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ สาธุ! 9 เล่ม

ร้านเพิ่มสิน (สมชัย อุดมโชคสิริถาวร) อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 4 เล่ม

ร้านรุ่งค้า อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 2 เล่ม

คุณชัยวัฒน์ ชาลาวัฒน์ อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 4 เล่ม

ฮ้อเง็กง้อ. น.ส.เพ็ชรลัดดา นาคประเสริฐ กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 4 เล่ม

คุณเสาวณีย์ คันธมาสกุล อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 4 เล่ม

นายดนัย นาคสุข. นางสิรินทร์ พรกิตติพงศ์พิสุทธิ์ ด.ญ.นัชภรณ์ นาคสุข กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่างๆ สาธุ! 5 เล่ม

คุณสายชล (ร้านขายแว่นตา) อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 9 เล่ม

คุณป้าสาย กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ 4 เล่ม

คุณสมพร วุฒิเมืองขวัญ อุทิศให้สรรพสัตว์ 2 เล่ม

คุณแม่หุยน้อย แซ่โค้ว อุทิศให้สรรพสัตว์ 4 เล่ม

คณะคุณย่าลินดา บุญสินสุข. และครอบครัว ด.ช. ชัชชัย ตันติวรกุลชัย. ด.ญ. ฐิติณัฏฐ์. ด.ช. คมกิจ อัศวสำเร็จ. ด.ช. ชฎากร และ ด.ช. ธนธันณ์ วงศ์หนองเตย กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! รวม 9 เล่ม

คณะคุณธนา เตชะธเนศ กทม.

นายเด่น ดารายน อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ สาธุ! 9 เล่ม

น.ส. วราภรณ์ เตชะธเนศ อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่างๆ สาธุ! 9 เล่ม

น.ส. วลัยวรรณ โตอุรวงศ์ อุทิศให้ห้องสมุดวิทยาลัยครูทุกจังหวัด สาธุ! 9 เล่ม

คุณดวงพร บัณฑิตธรรม อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่างๆ สาธุ! 9 เล่ม

น.ส. วชิราภรณ์ เตชะธเนศ อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำทุกจังหวัด สาธุ! 4 เล่ม

เบ๊เต็งฮ้อ และครอบครัว อุทิศให้สรรพสัตว์ (เงินอั้งเปาโรงเจ 1,000 บ.) 17 เล่ม

คณะคุณแม่สมจิต ร่อนพิบูลย์

คุณสมจิต บุญประกอบ (ศรีชัย) อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่างๆ สาธุ! 9 เล่ม

นางไพรัช บุญประกอบ อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

น.ส. อรวรรณ บุญธิต อุทิศให้ห้องสมุดโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 2 เล่ม

ด.ช. ธีรยุทธ บุญธิต อุทิศให้สรรพสัตว์ 2 เล่ม

พระสำรวล จิตตปสาโท เชื้อบุญชาวพุทธกระบี่

หาดใหญ่ ปีนัง (300 บ.) อุทิศให้สรรพสัตว์ 5 เล่ม

ภิกษุณีไต้หวัน (300 บ.) อุทิศบูชาธรรม 5 เล่ม

คณะคุณแม่พิกุล กทม.

คุณแม่พิกุล ตันติธีรอาภา (ป๋าไฮ้ทั้ง) อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

(อุทิศค่าน้ำ ค่าไฟโรงเจ อีก 500 บ.)

น.ส. วีณา ตันติธีรอาภา กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

(อุทิศเป็นค่าน้ำ ค่าไฟโรงเจ อีก 500 บ.)

น.ส. ธนิยา ตันติธีรอาภา (หลี) อุทิศให้ห้องสมุดวัดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

(อุทิศค่าน้ำ ค่าไฟโรงเจ อีก 500 บ.)

น.ส. ภชกร ตันติธีรอาภา (ฝน) อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

น.ส. สุวรรณา ตันติธีรอาภา อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 9 เล่ม

(อุทิศค่าน้ำ ค่าไฟโรงเจ อีก 200 บ.)

คุณนพดล ตันติธีรอาภา อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษเรือนจำจังหวัดต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

(อุทิศค่าน้ำ ค่าไฟโรงเจ อีก 200 บ.)

คุณอธิป จิตผ่องธรรม อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

(อุทิศค่าไฟ ค่าน้ำโรงเจ อีก 200 บ.)

นางเอ็งปาหมง อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 4 เล่ม

นายสมศักดิ์ นางพรรณี เชื่อเจริญศักดิ์. น.ส. วีรยา เชื่อเจริญศักดิ์. นายณัฐวุฒิ เชื่อเจริญศักดิ์. ด.ญ. ปาลิตา เชื่อเจริญศักดิ์. น.ส. วิภาดา จตุพรมงคลชัย ซอยเย็นอากาศ ร่วมอุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 20 เล่ม

คณะคุณวิโรจน์. คุณพิมพ์มณี. ด.ญ. พรวลัย เรืองเวทย์ปัญญา คุณแม่อารี ศรีจักรโคตร. กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ รวมสาธุ! 12 เล่ม

คณะ น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์

น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น อุทิศให้แก่อาจารย์ยศ อยู่เย็น (พ่อ) ดร. ไอยคุปต์ อยู่เย็น (พี่ชาย) และนายฮุย แซ่เฮียบ สาธุ! 1,000 บ.

ศาสตราจารย์ ดร. ชัย มุกตพันธุ์. พระหลวงปู่ไปล่ อยู่เย็น สาธุ! 200 บ.

คุณยายเกียะ. คุณตาต๊อก ชีนิมิตร. พ.อ. ไมตรี ชีนิมิตร สาธุ! 200 บ.

คุณแม่เลี่ยม ศรีศิริกุล. พ.ท. ประมวล ศรีศิริกุล. สาธุ! 200 บ.

คุณแม่แอบ พินิจศักดิ์. พี่สาวอุไร พินิจศักดิ์ (ราชสีมา) พร้อมคุณพ่อ 100 บ.

นายแก้ว แรมกระโทก ราชบุรี 100 บ.

คุณแม่สะอาด สุตอุตสาห์. คุณพ่อจวง สุตอุตสาห์ 100 บ.

นางอารีรักษ์ สนธิขันธ์. อาจารย์ณรงค์ สนธิขันธ์ 100 บ.

นายชวน ศิวะเสน (คุณลุง) และภรรยาและบุตร 100 บ.

ด.ญ. ทองย้อย หินอ่อน. นางสง่า รุ่งอุไร และ

นายจ๊วต รุ่งอุไร และหลาน 100 บ.

นางแพร บัวศรีจันทร์. สามีและบุตรี (ด.ช. รุณ) 100 บ.

คุณป้าประยงค์ บุญประสงค์. คุณลุงแม้น บุญประสงค์

พร้อมบุตรธิดา 100 บ.

คุณแม่สมพร ลี้ศิริเสริญ คุณพ่อทองพูน ลี้ศิริเสริญ. 100 บ.

ร.ศ. วิภาวรรณ อยู่เย็น. พ.อ. ฉัตรมงคล อยู่เย็น

พร้อมบุตรธิดา 1,000 บ.

อาจารย์สำราญ ปลั่งสุวรรณ. อาจารย์วิจารณ์ ปลั่งสุวรรณ. 500 บ.

นางฉลวย อยู่เย็น (ชีนิมิตร) บุตรหลานเหลนเขยสไภ้

และน.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น (ธิดา) 1,000 บ.

(น.ส. ฝอยทอง อยู่เย็น นำมาทั้งหมด อุทิศให้ห้องสมุดทุกจังหวัด สาธุ !)

คณะทวี–ไก่ พระราม 2 กทม.

คุณสุดารักษ์ รักษ์ศิริวณิชย์ (เฮ้งหลีฮวง) กทม. อุทิศให้ส่วนบุญกุศลจากธรรมทานนี้ให้แก่ เจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ ขอให้จงอโหสิกรรม และอุทิศให้แก่สรรพสัตว์ จงสุขกาย จงสุขใจในธรรมาณาจักรใจนี้สาธุ ! 1,000 เล่ม

คุณทวี สุชนารักษ์. คุณกานดา สุชนารักษ์. คุณชนะชัย สุชนารักษ์. คุณยิ่งลักษณ์ สุชนารักษ์. คุณธนวินท์

ลีลาเวชบุตร กทม. อุทิศหนังสือธรรมทานนี้ให้ห้องสมุดวัด ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! รวม 167 เล่ม

คณะคุณมานิต คุณดวงเดือน. นายสุนทร. นายเติมพล. น.ส. พิมลพรรณ อติวานิชยพงศ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและประชาชนต่าง ๆ สาธุ! รวม 84 เล่ม

คุณวรรณา วัฒนาธิบดี กทม. อุทิศให้ห้องสมุดมหาวิทยาลัยต่าง ๆ สาธุ! 67 เล่ม

คุณจิตราพร เผ่าหฤหรรษ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดนักโทษในเรือนจำได้อ่าน สาธุ! 45 เล่ม

นายชนินทร์ นางคำนวณ พงศ์ศักดิ์ศรี. น.ส. ชินาพร. ด.ญ. บัณฑิชนิต. ด.ญ. คณินาถ พงศ์ศักดิ์ศรี. น.ส. อาภรณ์ ธีระพงษ์พรหม. น.ส. มณี ธีระพงษ์พรหม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! รวม 33 เล่ม

คุณอ๋า คุณต้อย ดีไพบูลย์. กทม. อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 33 เล่ม

คุณแม่ล่ายโฟถ่าย ตะกั่วป่า อุทิศเป็นดวงแสตมป์ (ส. ธโนฆาภรณ์ นำมา 3,000 บ.)

น.ส. สุกานดา สุชนารักษ์ ร้านหอเจี๊ยะ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

นายเติมพล (หมู) อติวานิชยพงศ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

น.ส. พิมลพรรณ (เหมี่ยว) อติวานิชยพงศ์. กทม. อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

นางบ๋วยเตียง แซ่โง้ว อุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! ๑ เล่ม

ลูกค้าร้านหอเจี๊ยะ พระราม 2 ฝากเงิน (๕00 บ.) ทำบุญกับ ธ. ธีรทาส. (ก๋ง) อุทิศพิมพ์หนังสือธรรมทาน สาธุ! ๑ เล่ม

คุณพ่ออ๊องเจี๊ยะง้ม กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

เอ็งย่งเกี๋ยง กทม. อุทิศให้ห้องสมุดวัดและโรงเรียนต่าง ๆ สาธุ! 17 เล่ม

พระสำรวล จิตตปสาโท อ. หัวไทร ทำบุญครบรอบวันเกิด อุทิศให้สรรพสัตว์ 420 บ. สาธุ! 7 เล่ม

น.ส. อมร แสนสนุก. น.ส. อัมพร สีมาเพ็ชร อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนต่าง ๆ สาธุ! 4 เล่ม

ด.ญ. ณัฐรินทร์ (ฟ้า) เขียวหวาน. ลูกเป็ด บ่อนไก่ กทม. ทำบุญอายุครบ ๓ ขวบ อุทิศให้แก่ผู้มีพระคุณ และอุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 20 เล่ม

คุณสุรพล สุคนธนันท์. คุณสุรภา เรืองเวทย์ปัญญา. น.ส. พอฤทัย สุคนธนันท์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดประชาชนทุกจังหวัด สาธุ! ๓0 เล่ม

คณะครอบครัว นางสุรินทร์ แซ่อึ้ง อ. บางบ่อ น.ส. สุภา สุวศิน. น.ส. สุภรณ์ สุวศิน. น.ส. วันวิสา สุวศิน. นายเสกสรรค์ สุวศิน. ด.ญ. สุกฤตตา สุวศิน. นายสุกิจ สุวศิน. นางดาราน้อย สุวศิน. นายธรรม์ สุวศิน. ด.ช. เมธัส สุวศิน. นายสุรชัย สุวศิน. นางนันทนา สุวศิน. นายสุทิวัส สุวศิน. น.ส. วรกานต์ สุวศิน. ด.ช. สุชาครีย์ สุวศิน. อ. บางบ่อ อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ สาธุ! รวม 25 เล่ม

คุณวิชัย ชิราวัธน์ สุโขทัย อุทิศให้ห้องสมุดโรงพยาบาลต่าง ๆ สาธุ! 9 เล่ม

คุณโชคดี ลีวัฒนา อ. บ่อพลอย อุทิศให้แก่บิดามารดา และเจ้ากรรมนายเวรต่าง ๆ และเทวดาอารักษ์ สาธุ! 17 เล่ม

คุณณพิศ ภาคอัมพร. คุณรัตนภรณ์ เขินอำนวย. กทม. ขออุทิศให้สรรพสัตว์ สาธุ! 17 เล่ม

คุณจิรัฎฐ์ ชัยชนะกิจพงษ์ กทม. อุทิศให้ห้องสมุดต่าง ๆ วัดต่าง ๆ 17 เล่ม

น.ส. ศศิธร เกิดยอด อ. ตะพานหิน อุทิศให้สรรพสัตว์ 5 เล่ม

เงินถ้ามีเหลือจะพิมพ์ เล่มที่ 1. ครั้งที่ 2. ส่งห้องสมุดวัดต่าง ๆ อีก 2,000 วัด. (ยังไม่มีหนังสือส่งไป)

แสวงสุทธิการพิมพ์ 88/6 ซอยกำนันแม้น แขวงบางขุนเทียน เขตจอมทอง
โทร. 0-2415-2049 นายสมโภชน์ เขียวสุทธิ 2550

ท่านที่จะพบ ธ. ธีรทาส. ตอนบ่าย 1. โมง ถึงบ่าย 3 โมง. (ถ้าจะขอหนังสือยินดีส่งให้ทาง ป.ณ.) ถ้าข้าพเจ้าไม่อยู่ไม่มีผู้รับแขกแทน...ไม่มีสถานที่ให้แขกพักแรม (แจกได้แต่หนังสือ ทาง ป.ณ.)

ถ้าท่านจะร่วมกองบุญพิมพ์อีก ส่งเงินทางธนาณัติ ใส่ชื่อ **นายธีระ วงศ์โพธิ์พระ** ตามบัตรประชาชน แต่รับเงินที่ ป.ณ. **คลองเตย** กทม.

ส่วนใบธนาณัตินั้นให้ จ.ม. มาที่ 231/1 ซอยปลูกจิต 2 ถนนพระราม 4 กทม. รหัส 10330

ภาพที่หน้าปก พระโพธิธรรม(ตั๊กม้อ) เมินพระคัมภีร์

ı. 2546 เป็นบุญกุศล บุตรสาวบุญธรรม **นางกานดา สุชนารักษ์** ปิดร้านอาหารอยู่ย่านฝั่งธนบุรี พอได้เห็นรูปถ่าย พระรูปของท่านมหาครูบา ิธรรม (ตั๊กม้อ) ในท่าเมินพระคัมภีร์ หรือยื่นพระคัมภีร์แล้ว **นางกานดา** เกิด ารสะดุ้ง ! และประทับใจ เพราะเค้าโครงรูปใบหน้าของท่าน **มหาครูบา (ตั๊กม้อ)** วนละม้ายคล้ายกับใบหน้าของ อาจารย์เตี่ย **ธีรทาส.** ที่โรงเจ เป้าเก็งเต๊ง ม.มาก จึงได้เสนอนำรูปถ่ายดังกล่าวนี้มาทำรูปปก หนังสือธรรมทานเล่มนี้

จาก ทวี สุชนารักษ์

รถ่ายทำรูปบล๊อกได้รับความเอื้อเฟื้อจาก หลานแนน-แพท.บริษัทปารมิตา สตูดิโอ กทม.